

δέχθεις τόν από Νικαίας προσημειωμένον Οικουμενικόν Πατριάρχην Βασίλειον τόν Γ' και τῷ 1933 προήχθη εἰς μητροπολίτην Ἡρακλείας, διαδεχθείς τόν ἀείμνηστον Φιλάρητον Βαφειδῆν, ἀπό Ἡρακλείας δέ ἀνήλθεν εἰς τόν θρόνον τῶν Χρυσσοτόμων και τῶν Φωτίων ἐν ἡμέραις χαλεπαῖς.

Ὁ νέος Οἰκουμενικός Πατριάρχης, κληθείς νά συνεχίσῃ τὸ βῆμα ἔρ

τὸ κατ' ἐξουσίαν ἕως νά ἀναφύκῃ ἔρη. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ δέξιμος ἱσμέτ πασῶν, πρωθυπουργός τῆς Τουρκίας, θά μνησθῇ τῶν ἐν Γενεύῃ και Λωζάννῃ δηλώσεων αὐτοῦ· τὸ τοιοῦτο θά ἐσημείου ἀναμφισβητήτως τὴν ἐκλείψιν πολλῶν προστριβῶν και τὴν ῥύθμισιν πλείστων ζητημάτων ζωτικωτάτων.

Γ. Κ. ΣΚΑΛΙΕΡΗΣ

Ἡ ἘΚΛΟΓὴ τοῦ νέου ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΤΕΛΕΣΣΘΕΝΤΑ ἘΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Ῥώμην νέων, σύνεσιν μέσων, βουλήν γερόντων λέγει που ὁ Ἡσίοδος. Εἰς τὰς δεινὰς, αἱ διέχεται ἡ ἐκκλησία, περιστάσεις ἢ τῶν πλειόνων ψήφος ἐστράφη πρὸς τὸν ὄνομα και πρῶτα γέγοντα ἅγιον Ἡρακλείας κ. Βενιαμίν. Εἶναι μὲν γέρον, ἀλλ' οὐχὶ παρηλιξ. ἔχει προσηλιθῆ ἀπο ἀσθενείας συνήθους εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν τῶν ἔτων ἀλλ' ἰσχυρός· ὁ εἰπὼν· «ὣ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειούται». Ἐμνήθη καταβήθης εἰς τοὺς δικηκῆσας τῆς ἐκκλησίας· ὁ δευτερογενὴς τῶν τῶν 1903 και ὡς μέγας πατριάρχης (1911) ἐπὶ Ἰουλίῳ τῶν 17. Διέτριψε δὲ ὡς μητροπολίτης Ῥόδου και ἀπεστηρίξε σθεναρῶς τὰ δικαιώματα τῶν ἐθνῶν κατὰ τὴν κατοχήν τῶν Ἰταλῶν. Ἀλλὰ τυχρὸς κατέστη κατ' αὐτοὺς ἀνεπιθύμητος και μετέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Φιλιππουπόλεως, ἐνθα ἔνεκα τοῦ πολέμου ἠν ἀπέβη. Ἐξοτε εἰς τὸν 2ῶ εἶταν ὁμοίως πατριάρχης ἰεραδικῆς διαλείπων ἐν τοῖς πατριάρχαις και ὡς Νικαίας και ὡς Ἡρακλείας. Το τοιοῦτον δὲ προσημειοῦται αὐτῷ μετὰ τὴν ἐκλογήν περὶ τὸ ἀποχαιροῦ ἐν τῇ ἐπισημότητι δὲν εἰς χεῖρας αὐτοῦ σκόπευε τὸ ἔργον εἰς ἀσυναγωγόνιστον. Ταῦτα εἰς τὴν ἀναμφισβήτητα τοῦ νέου πατριάρχου ἔκρινον ὅντα ὡς ἔνεκα θεῖα βουλήσει τὸν θρόνον τῆς οἰκουμένης θρόνον. Ὁμοίως εἶδομεν εἰς τὰς ἐφημερίδας και τὸν γὰρ ὁ Φαναριώτικὸς κόσμος ἐστράφη πρὸς τοὺς δύο φερελλίδας ἀρχιερεῖς, ὡς τὸ ἐλλείπον τῆς κείρας ἀναπλήροιστον

ἢ σύνεσις και ἐμβριθεῖα και ἡ περὶ τὴν δόξαν ἀφορηλότης. Ἡ Ὑψηλὴ Πύλη βεβαίως κατὰ τοὺς κανονισμοὺς δὲν ἠδύνατο νά ἐπέμβῃ ἀμέσως, ἀλλ' εἶχε μυστικῶς τοῖς ἐμμέσως νά ἐκδηλώσῃ τὰς προθέσεις αὐτῆς, ὅτι οὐδόλως ἐνημερῶντο εἰς τὴν ἐκτῶν νέων συνοδικῶν ἀντιθέσιν πατριάρχου. Ἐσπευσεν ὁ ἐπίσκοπος τῶν Ἐσωτερικῶν ὑπονοήσας Σουκρή Κιργιζ ἀμέσως νά καλέσῃ δύο ἐκ τῶν ὁμογενῶν εἰς οὗς λόγους πατριάρχου τῶν ὑπεδήλωσεν ὅτι καλὸν θά ἐκρίνοντο οἱ Συνοδικοὶ νά ἐξέλεγον τινὰ ἐκ τῶν γερόντων ὡς ἐπὶ παραδείγματι εἶπε τὸν ἄγιον Ἰαβρῶν. Ἡ προτίμησις αὐτῆ ἐσχεμασθῆ πολυεθῶς ὅτι τοῦ ἐνταῦθα ἡμερησίου τίτου και ἐλέχθησαν μιλίστα κατὰ τὴν βίαν τοῦ λαμπροῦ τούτου ἱερέως (ὃν ἠετήθησαν νά γνωρισθῇ πρὸς τὴν ἐκτελεστέον τὸ ἅγιον ὄνομα και ἐστὶν ἄρα τὰς ἀρετὰς αὐτοῦ) και ὡς ἐν παρόδῳ λέγουσι ταῦτα, ὅτι ἐξὲν κατοικήσει τὴν ἀναπαύσασιν τὸν Τοῦζο· ἀλλὰ κατὰ τὴν τουρκιστὶ ἐπ' ἐκκλησιῶν καὶ ὅτι τηρεῖται, ὅτι αὐτὸς εἰς τὴν ἐκλογήν τοῦ καίτοιτος γλώσσα, δὲν γὰρ ἐστὶν νά τὸ ἐξομολογήσῃ! Ἐπειδὴ γνωστὸν τὸ ἰσχυρὸν τῆς ἀρχῆς κρίνον και διακρίνον τῶν ἱερέων τοιοῦτον. Ὡς γρηγορητικῶς τῆς Μεθῆς Μεγίστης Λαύρας διεβίβον ἐκ τῆς ἐπιλογισμῶν μετ' αὐτοῦ ἡμερῶν καὶ τοῖς διαδιδόντας τὰς ἐπισημότητες, ὅτι ὁ Σουκρή Κιργιζ ἀμέσως ἀπεβασμωτάτων τοιοῦτον ἔκρινον (ὡς ἐπὶ ἀλλήλους)

Ἡ ἀρξασμένη περίοδος τοῦ τούτου ἐβόλασε τὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ σεπτὴ μορφή τοῦ Πατριάρχου Ὁρθοδόξου, ἡ τῶσας τῶν ἔθων Ὁρθοδόξων ἐκκλησιῶν προσεγγίσεως ἐξέλιπεν, ἢ ἡ ἅμα ἐκπνέοντι. Τὸ μαρτυρολόγιον τῆς οἰκίας ἡμῶν πλουτίζετα κατὰ τὴν σεπτὸν ἱεράρχην. Καὶ ἡ Θεομῶν ἐκκλησία θά στήσῃ ἐν ταῖς ἡμῶν τὴν εἰκόνα ἐκείνου. Ἀλλ' εἰκόνας τῶν ἐξελόντων αὐτῆς τὰ ἀνεκίανη κρατήσασιν ἐκείνην συνήθειαν οὐ μόνον ἐκείνης ἡμῶν ἀναγορεύει ἄλλὰ καὶ φανῆ τῶν ἱερέων αὐτῆς ναὸν ἐξαγορεύσει.

Ἀλλὰ πρωτεύουσαν θέσιν ἐν οἴκῳ κατέλαβε και ὁ κατὰ τὴν ἐπίσκοπον ἔτους ἐφορτάζομενος μέγιστος αὐτῆς ἱερέως, ὁ Μέγας. Ἐν τῇ κόγχῃ τοῦ ἱεροῦ πνεύματος ἐνθα ἡ ἱερά και ἀνάμνηται μυσταγωγία ἐκεῖ τιμητικῶς τὴν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ ἱερέως οἴα. Ὡς γνωστὸν ἐν τῇ ἱερακογραφίᾳ τοῖς ἡμετέροις ἀρχαῖς πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ ὁμοίως ἀξίον. Ἀλλὰ ἡ ἐκείνη, ἡ ἱστορική και ἡ ἁγιογραφία, τὰς ὁποίας προσλαθεῖ γραφία ν' ἀναδείξῃ.

Ὀὕτως ἐν μὲν τῷ κυρίῳ ἔργῳ και ἀναδεικνύονται ἡ ἐκείνη και μετ' αὐτῆν ἡ ἱστορία. Ἐν δὲ τῷ ἱερῷ ἡ λειτουργία τῶν ἱερέων ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τῷ λειτουργικῷ ἱεροτέλει.

Κατὰ λογικὴν λαίπων εἰς τὴν ἡμῶν ἐν τῷ ἱερῷ λαίπων τῶν περιστάσεων ἐν τῷ ἱερῷ λειτουργικῷ περιεχόμενον. Ἐπεὶ τῇ λειτουργικῇ διασημότητι τῆς ἐκκλησίας, τῶν ἡμῶν ἡμῶν θεσιν μετὰ τῆς ἀθανάτου σπουδῆς και τῆς ἀγάπης τῆς Βασιλείας, οὗς ἐπὶ τὸ καὶ ἐξελόντων και ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τῶν ἡμῶν.

Σταυρῶν, ἀσκητικῶν, ἀλλοτρίων καὶ ἡμῶν γενέων ἡμῶν τῆς ἀθανάτου σπουδῆς και τῆς ἀγάπης τῆς Βασιλείας, ἡμῶν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ τῶν ἡμῶν τῶν ἡμῶν καὶ τῶν ἡμῶν.

Η ΕΚΛΟΓΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΤΕΛΕΣΘΕΝΤΑ ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

(Συνέχεια εκ τῆς 1ης σελίδος)

1932 ὅτε μετέβη εἰς Ἱμβρὸν ἐπιθεωρητής. Τότε ἐπιδαμώσας ὁ ἄγιος Ἱμβρὸν λαμπρὰν περιποίησιν ἐπέστησε τὴν συμπύθειαν τοῦ ἰσχυροῦ τούτου Κεμαλικοῦ, ἦν οὕτως ἐπεδειχτο ἀμέσως διὰ τῆς ἐπιστροφῆς πρὸς τὴν Μοιρὴν μέρος τοῦ σφετερισθέντος μετοχίου ὑπὸ τοῦ διοικητοῦ τῆς νήσου Σουκρῆ ἐμένθη. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτω. Ὅταν δὲ μετ' ὀλίγας ἡμέρας παρουσιάσθη ἐπιτροπὴ συνοδικῶν πρὸς τὴν νομάρχην Κωνσταντίας ἵνα τυπικῶς ζητήσῃ τὴν πρὸς ἐκλογὴν νέου πατριάρχου ἀδειαν, οὗτος ἐδήλωσε κατηγορηματικῶς ὅτι δὺν ἐκ τῶν συνοδικῶν τὸν ἄγιον Ἠλίουπόλεως καὶ τὸν ἅγιον Λιοδικεῖας, ὡς νομιζῶ, θεωρεῖ ἐξαιρετέους ἢ Κυβέρνησις τοῦ ψηφοδελτίου. Βεβαίως οἱ κανονισμοὶ τοιαύτην ἐπέμβασι μόνον εἰς τὸν Χαμίτ ἀνεγνώριζον, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν δημοκρατικὴν τοῦ Κεμάλ κυβερνήσιν ἥτις ἀπέφηκε τὴν ἐκκλησίαν νὰ διευθύνῃ ἐλευθέρως τὰ κατ' αὐτήν, ἀλλὰ μὴπως διὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ ρίσκου ἐπετρέπετο νὰ ἐπέμβῃ; καὶ ὅμως τὸ κατόρθωσεν. Οἶαι τοῖς ἡττημένοι! Βλέπετε ὅμως τὴν τουρκικὴν διπλωματίαν: δὲν ἀνέφερε τοὺς ὑποψηφίους, Χαλικηδόνης καὶ Δέσπων, ἵνα μὴ ραπῇ ὅτι καταφόρων ἐπεμβαίνει, ἀλλ' ἐστράφη πρὸς τοὺς, περὶ ὧν οὐδεὶς ἐγένετο μέχρι τότε λόγος ἐν τῷ τύπῳ ὡς ὑποψηφίων.

Οἱ ἐν Φιναρλίῳ ἐπληροφωρήθησαν ἰσχυρῶς καὶ ἔμαθον ὅτι διακείται δυσμενῶς πρὸς τοὺς δύο συνοδικούς ἢ Πύλη, καὶ δὲν εἴρισκεν αὐτοὺς λίαν νομοταγεῖ καὶ θιασώτας τοῦ καθεστώτος. Διὰ τὸν βεβαίως ὑπεδήλου ὅτι φορεῖται τὴν ἀετότητα ὡς «ἐργὸν κρηκτῆρα» καθ' Ἱμβρὸν, καὶ ἐμπιστεύεται κάλλιον εἰς τὴν γερμανικὴν νωχέλειαν ἢ νεαύουσα Τουρκία. Ἐν τούτοις ἡ ἑλληνικὴ παρομιμία λέγει «ἂν δὲν ἔχῃς γέρο, δῶσε χοῦμα καὶ ἀγόραζε γέρο». Τέλος δὲν χάθηκε ὁ κόσμος, θάπτεον ἢ βραδίον θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ σειρά τῶν νέων. Ἀπατανόητον εἰς ἡμᾶς εἶναι αἰριφθεῖσαι πέντε λευκαὶ ψηφοὶ, ὅπου λίαν δυσμενῶς ἐσχολίσθη εἰς πάντας τοὺς Ἀθηναίους κύκλους, διότι λευκὴ ψηφὸς κατ' οὐσίαν θὰ εἴη ἄνη-

σις ψηφὸν. Ἀλλὰ τὴν σημασίαν ἔχει ἡ ἄνοιξις τῆς ψηφίδος ὑπὸ τῶν πέντε Συνοδικῶν, ἐφ' ὅσον οὗτοι ἐγνώριζον ἐκ τῶν προτέρων ὅτι «ἡ τῶν πλειόνων κρατεῖ ψηφὸς»; ἀφοῦ ἐπὶ 13 ψηφοφορησάντων οἱ 7 εἶχον βεβαίως δεδηλωμένην τὴν ὑλὴν τοῦ γέροντος ἁγίου Ἡσακλείας ψηφόν; Ἄνε θεοὶς γνωμῶν παρουσιάσθη εἰς πάντας τοὺς τελευταίους πατριάρχας καὶ εἰς αὐτὸν ἐπὶ τὸν Φώτιον ὅστις ἐθεωρήθη ὡς ἐκλεκτὸς Κυρίου, ἀλλὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἡ μειονοψηφία ὑπεχώρησεν ἀφοῦ βεβαίως χάριν τῆς ἱστορίας κατεχώρησεν ἐν τοῖς πρακτικοῖς τὴν αὐτῆς γνώμη. Περὶ δὲ τὴν τῶν λαϊκῶν κατὰ τὸν πλέον ἀνοικεῖον τρόπον ἀπειθῆσαι κατὰ τὴν ἐν τῷ ναοῦ τελετηρογίαν οὐκ ἔχω τί φῶν, πρέπει πᾶς ὀρθόδοξος νὰ συγκαλύπτῃ τὸ πρόσωπον ἐξ ἀισχύνης πρὸ τοιούτων ἀσεβῶν τολμημάτων κατὰ προσώπων ἀπροσβλήτων καὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῶν πατριαρχεῶν περιβολῷ. «Θαῦτ' ἔβριε φυλακὴν τῷ στόματι μου». Ἐξείνω ὑπερ ὄντως εμπορεῖ ἀισθησὶν εἰς ἡμᾶς τοὺς παλαιότερους εἶναι ὅτι ὁ οἰκουμενικὸς πατριάρχης ἐλέγχεται διὰ 13 ψηφίων ἀντὶ τῶν ἄλλοτε ὑπερεβδόμηκοντα. Ἀπὸ τοῦ 1926 οἱ τῶν νέων γῶν μνητροπολίται κατ' ἀνάγκην ἀνέθεντο τὰς ἐναυτῶν ψηφους εἰς τὴν ν Φιναρλίῳ Ἱερὰν Σύνοδον. Το πράγμα εἶναι σκληρόν, ἀφοῦ ἐστερήθησαν τῆς ὑποψηφιότητος νὰ στεφῶνται καὶ τῆς ψηφίδος. Ἀκουσίστωςαν οἱ ἐπιόντες.

ΕΥΛΟΓΙΟΣ ΚΟΥΡΙΛΛΑΣ ΛΑΥΡΙΩΤΗΣ

ΖΗΤΗΣΑΤΕ

ΖΥΘΟΝ ΦΙΞ

ΤΥΠΟΥ

ΒΙΕΝΝΗΣ

ΠΙΑΣΕΝ

ΜΟΝΑΧΟΥ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1841

Κεφάλαια Μετοχικά καὶ Ἀποθεματικά Δραχ. 1.205.000.000

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Το Σχολιαστικό Μητροπολίτης Κωνσταντινουπόλεως και καθηγητής της Αρχαίας Ελληνικής Ιστορίας εν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ κ. Εὐλόγιος Κουρούλας, ἀναγνώσκει ἐν τῇ ἐπιτελείῳ τῆς Ἐθνικῆς Ἐστῆς ἐπὶ ραδιοφώνου τὸν ἀκόλουθον λόγον.

ΕΛΛΗΝΙΚΕ ΛΑΕ,

Κατὰ τὴν ἐπιτέλειον ταύτην καὶ ἐνδοξὸν ἔθνηκον ἑορτήν, ἐπιθυμῶ νὰ ἐπικοινωνήσω πρὸς ἡμᾶς. Συνοσθάνομαι πληρέστερα τὴν χαρὰν καὶ ὑπερηφάνειάν σου διὰ τὸν ἡρωϊσμόν τῶν προγόνων σου ἀλλὰ καὶ τὴν στυγερὰν λύπην σου, διότι ἡ ἡμέρα αὕτη σὲ εὕρισκει διηρημένον, βεσποισμένον, καταπεπαισθημένον καὶ παραλελειμένον. Δὲν ἠμποροῦς ὡς ἀναστήψης ἐκ τῆς συμφορᾶς σου, ὡς ἀνεύσης τοὺς ἀθανάτους σου ἡρώεις, οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν εὐσημίον ταύτην ἡμέραν προβάλλουσιν ἐκ τῶν οὐρανίων ἀβύθων, ἵνα δεχθῶσι τοὺς βλαμῆς καὶ ἀκούσωσι τὰ ἐπινικία τῶν. Ναί, τὴν σήμερον, β-που ἐνοῦται ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἵνα ἐπιτελέσωσι τὸ θαῦμα τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ κόσμου. Τὴν σήμερον ὅπου ἡ ἀγγελικὴ σάλπιγξ ἤχει τὴν χαρμῶδον φωνὴν τεύσσει τὴν γῆν χαρὰν μεγάλην, σὲ μαστιζεῖ δεινὴ συμφορὰ, ἡ δυστυχία, ἡ ἐπάρρατος διαίρεσις καὶ ὁ ἀλληλοπαρρησιός. Τὸ ἀδελφικὸν αἷμα ρεῖ ἀβάνως καὶ ἡ ὑπαίθρος χώρα παραδίδεται εἰς καταστροφὴν καὶ ἐξανδραποδισμόν. Φρικώδης κατάστασις ἐδημιουργήθη ἐν μέσῳ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν, ὅσα εἰς οὐδεμίαν ἄλλην παρατηρεῖται χώραν, ὡσάν νὰ ἐξεστράτευον καθ' ἡμῶν αἱ καταχθόνια τοῦ ἄβου δυνάμεις πρὸς ἐξόντων τοῦ ἑλληνικοῦ γένους. Ἐλληγες σταθῆτε! Σᾶς παρακαλεῖ, σᾶς ἱκετεύει, σᾶς ἐξορκίζει ὁ τοπεινὸς ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ὁποίου τὸ ράσο ἔχει ἀποτριβῆ εἰς τοὺς ἔθνηκους ἀγῶνας Πρὸς Θεοῦ, μὴ περαιτέρω, σταθῆτε! Σᾶς ἀποτρέπουσι περικαλεῖς αἱ ψυχαὶ τῶν ἡρώων τοῦ 1821· ὁ κλεινὸς Πατριάρχης μὲ τὸ σχοιὶ εἰς τὸν λαϊμόν, πρὸς αὐτὴν ἐλπίδοφόρον νεότητα, ἡ ὁποία ἀντικρύζει ὑπερήφανα καθ' ἑκάστην πρὸ τῶν προτυλαίων τοῦ Πανεπιστημίου τὰς πεπτάς αὐτῶν μορφάς. Εὐγενεῖς φοιτηταί! Παύσατε ἐρίζοντες καὶ ἀλληλομαχοῦντες καὶ ἐνωθήτε ὑπὲρ τῆς δόξης τῆς ἀθανάτου ἡμῶν πατρίδος. Τὸ αἷμα σας τὸ τιμιον δὲν πρέπει νὰ χυθῆ ἐπὶ ματαίῳ, θὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα πού θὰ τὸ ζητήσῃ ἡ πατρίς διὰ νὰ σωθῆ· ἔσπε σὺν εὐνοίᾳ καὶ ψυχραιμίᾳ. Περιορίσατε τὸ νεανικὸν μένος σας πρὸς ὦρον, δεῖξατε εἰς τὸν κόσμον ὅτι κρατεῖτε εἰς χεῖρας σας τὸ πανεπιστημιακὸν λάβαρον τῆς Ἀθηνᾶς, θεᾶς τῆς ἀνδρείας καὶ συνείσεως. Ἐλληγες καὶ Πανελλήγες, συγκεντρωθεῖτε καὶ ἐτοιμασθήτε ἠνωμένοι διὰ τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς εἰρήνης. Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ ἰσχύς! Εἴ-μα ἀλλοιοί, ἐλάχιστοι ἀπέναντι τῶν πολυαριθμῶν ἐχθρῶν τοῦ αἵματος καὶ τῆς θρησκείας μας.

Φωνὴ Περὶ τῆς διαμονῆς καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους καὶ περὶ τῆς ἔθνηκῆς συνειδήσεως καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ ὡς παραγόντων τῆς ἐνωσεως τοῦ 1821. Ὁπότε τὸ θέμα τοῦ περιουτικῶν πανηγυρικοῦ λόγου, ἐν ἐπιτελείῳ τῆς Πανεπιστημιακῆς Συγκλήτου ἀνελάθον νὰ ἐκφωνήσω καὶ ἐκπεθῆ τὸ ἑθνεοπιστήμιον καὶ πένθος καὶ ἔσπεος δὲν ἐώρτασε, χάριν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ παραχωρῶ αὐτὸν πρὸς δημοσίευσιν εἰς τὰς ἐφημερίδας. Καὶ τώρα ὡς στραφόμενος πρὸς τὴν γιγαντομαχίαν ἐκείνην, ἤτις πρὸ μῆος περὶ τοῦ ἐκπεθῆτος κατεπλήρη τὸν κόσμον ὄλον καὶ τῆς ὁποίας τὴν ἀνάμνησιν τελοῦμεν σήμερον καὶ ὡς ἀντιλήσομεν δυνάμιν ἀπὸ τοῦ μεγάλου, μας νεκροῦ. Αὐτοὶ διὰ τοῦ ἡρωϊσμοῦ, διὰ τῆς τελείας αὐταπαρρησιῶς, διὰ τῆς φλογερᾶς φιλοκατρίας, μόνον τῶν κατόμοι, ἐλάχιστοι, μὴ ἄρα, μὴ ἐπαρχιασχεδόν, ἐληγέρθησαν κατὰ τῆς κραταιᾶς καὶ ἀπεράντου αὐτοκρατορίας, ἡ ὁποία εἶχε τρομοκρατήσει διόκληρον τὴν Εὐρώπην καὶ ἐνίκησον καὶ ἐβαρύνθησαν, διότι ἐπίστευον εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεόν. Ἡ Ἑλλάς ἐπαναστάτησε, λέγει Γάλλος ἱστορικός, ὑπὲρ ἐλευθερίας, ἐλπίζουσα, ὅτι δὲν ἤθελεν ἐγκαταλειθεῖ ἀλλ' ἤλπισε παρὰ πολὺ. Ἀνίσαν πάλιν καὶ αὐτοκρατορία ἐμείνε μόνη μετὰ τῆς ἰδίας ἀπελεισίας. Ἀσπαστημένη, κωλυμένη, πενισμένη ἔπεινε πρὸς ἡμᾶς χεῖρας ἱκετέας, ἐζήτησε νὰ εἶνε ἡ τελευταία μετὰ ἡμῶν, ὀμηρέτρια, βούλη, ἀλλ' οὐδὲν καὶ πάλιν οὐδὲν τούτων ἐν δικαιοσύνην ἔβ- τῶν ἤρ-νῆθη νὰ παρῶν τὸ μαχρὸν αἷμα τῶν ἡμετέρων διπλωματῶν καὶ ἐκρεῖσθη, ὡστε ἡ ἐλεημοσύνη τῶν τεχνητῶν νὰ τῆ πέμψη ἄρτον. Ἰνα τραφῆ, λῖνον ἵνα σφουγγίσῃ τὰς πληγὰς τῆς καὶ ἄλλα ὅσα ἵνα κωλύσῃ ἀκριβώτερον τὸν τελευταῖον στεναγμόν. Τὴν ἀλήθειαν ταύτην εἶχε κηρύξει μεγάλη τῆ φωνῆ ὁ πρωτομάρτυς τῆς ἐλευθερίας Θεοφάνης. Ἐμὴν ἐλπίζετε εἰς ἔνοιαν καὶ υἱὸς νενοθεμένους ἡ πατρίς νὰ λυτρωθῆ.

Ὅποιος δὲν δύναται διὰ τῶν ἰδίων χειρῶν νὰ ἐλευθερωθῆ δὲν εἶνε ἀξίος τῆς ἐλευθερίας. Ἐνεῖς Κολοκοτρώνη μετ' ἄλλων ἀνδρῶν ἀνεχώρησε πρὸς πολυτελεῖς ἄρτας τοῦ Ἀρμυραλῆ ἐν ἀρχῇ τοῦ ἀγῶνος καὶ ἕνας Παναγιώ- σιας μὲ τριάντονα μόνον καλλιμαρῆ ἐτόλμησε νὰ ἀντιπαρασταθῆ εἰς τὴν ἀγρίαν ὄρμην τοῦ Ἰμβρατῆ. Τὸ μῆ- νισκὶ ἐκαστῆς τὸ ἀρχαῖον δρᾶμα τῶν Θεριοπιλῶν καὶ ἔσπεος τὸν ἀγῶ- να. Ὁ Θεὸς ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐδημιούρ- γησε τὸν κόσμον καὶ οἱ Ἕλληγες μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ μηδε- νὸς ἠλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα! Θαρ- σείτε λοιπόν, Ἐλληγες πατριῶται, ὁ κώδιον τῶν μεγάλων γεγονότων ἤχη- σε καὶ πρέπει νὰ λάβωμεν τὰς ἐνδει- κνυόμενας ἀποφάσεις ἵνα ἀποτρέψωμεν τὸν ἐκ τῶν στεπνῶν κινήσεων κατὰ τῆς οἰκογενείας καὶ τῆς ἐκκλησίας καὶ κατὰ τῆς πατρίδος.

Ἐμπρός ὡς ἐκωθόμεν διὰ νὰ συνε- χίσωμεν τὸ ἔργον τῶν προγόνων μας. Ἐμπρός ὁ Θεὸς μετ' ἡμῶν. Ζήτω ἡ αἰωνία Ἑλλάς!

ΔΙΑ ΤΟΝ κ. ΥΠΟΥΡΓΟΝ

οὐτὸν
ἐν
τῆς
λεῦ
αὐτὸ
εἶπα
μαί
που
καὶ
τῆς
αὐ-
τέας
καὶ
μην
M

...δυνάσεως. Ἕλληνας
καὶ ἑλληνιστὰς, συγκεντρωθεῖ-
τε καὶ ἐτοιμασθήτε ἠνωμένοι διὰ
τὴν μεγάλην ἡμέραν τῆς εἰρή-
νης. Ἐν τῇ ἐνώσει ἡ τοχὺς! Ἐ-
λάττω οὐκ ὀλίγοι, ἐλάττωτοι ἀπέβαντι
τῶν πολυαριθμῶν ἐχθρῶν τοῦ
ἔθνους καὶ τῆς θρησκείας ἡμῶν.
Ἡ διαίρεσις θὰ μᾶς κοιμηθῆσιν.
Ἡ ἀποκρινόμεν ὅτι εἰμεθα οἱ διασπυ-
ροι ἀδελφοί τοῦ Θεοφώτου, οἱ ὁ-
ποῖοι ἀκήρυξαν τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀ-
γάπης εἰς ὅλοκληρον τὸν κόσμον. Ἄς
ὡς ἐπινοήσῃμεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας,
ὡς συμβουλευτικὴ ἔκαστος τὸν πλησίον·
ὡς τὸν πειθαγωγικὴν νὰ παύσῃ τὴν
ἀποστασίαν. Θεῶν πρὸς Κύριον τὸ
εἶπα τὸν ἀδελφῶν μας! Θεέ μου μὴ
στῆσιν αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην.
Πάσον τὴν ὀργὴν σου, μὴ ἐπιλάθῃς
τὸν πῆγαν σου εἰς τέλος. Οἱ ἀδελ-
φοί μου ἀγαπητοί, ὡς προσανατολι-
σάμεν πρὸς τὰ ἔθνη καὶ ἰδεώδη, τὰ ὁ-
ποῖα πάντοτε ἠλέκτριζον καὶ ἐγαλβί-
αζον τὴν ψυχὴν τοῦ Ἕλληνος καὶ ἀ-
πειροῦν τοὺς ὀλιγοψύχους καὶ κα-
τὰ τὰς πλάκας ἀπελπιστικὰς στιγμὰς
τοῦ ἔθνικου ἡμῶν βίου. Ἄς ἐπιλάμψῃ
ὡς ἡμᾶς ὁ ζωογόνος ἥλιος τῆς φι-
λίας πατρίδος, ἥς οὐδὲν τιμιώτερον
οὐδὲν ἐνδοξότερον ἐν τῷ κόσμῳ ὁ ἡ-
λιακὸς ἀκείνος ὅστις ἐπὶ 500 ἔτη ἐφώ-
τιξεν τὰς σκοτεινὰς τοῦ ἔθνους ἀτρα-
πέας, αἱ ὁποῖαι μᾶς ὠδήγησαν εἰς τὸ
φῶς τῆς ἐλευθερίας. Ἄς κατευθύνῃ
τὰ διασθήματα ἡμῶν ὁ θεῖος νόμος.
Ἄς εἶνε τὸ Παλλάδιον ἡμῶν ἡ ἀγία
τοῦ Χριστοῦ θρησκεία καὶ ὁ ἔθνομός.
Ἡ σύνθημά μας, πίστις καὶ πατρις,
γὰρ αὐτὰ τὰ δύο πολεμῶ νὰ τ' ἀπο-
ρήσω ἐπιθυμῶ δὲν μ' ὀφείλει νὰ ζήσω.
Ἀποτρέψωμεν τὸ πρόσωπον ἀπὸ τὰ
ἔθνη ἀντιθρικά καὶ ἀντιχριστιανικά
κινήματα τὰ ὁποῖα ὡς σφήνες πε-
ρραφοῦσι λίαν ἐπικινδύνως καθ' ἑ-
αυτὴν εἰς τὰ ὅσα μας καὶ ὡς λιμεῶν
καρθεύουσι καὶ δηλητηριάζουσι τὰς
ψυχὰς τῶν ἀσθενῶν τῆ πίστει. Εἶνε ἀ-
σφαλὲς μεγαλυτέρη ἡ δυστυχία αὕτη
ἀπὸ πᾶσαν ἄλλην, ἡ ὁποῖα κινδυνεύει
νὰ καταστήσῃ τὴν Ἑλλάδα ἀγνώρι-
στον, χώραν ἀναρχομένην καὶ παλαι-
στῶν ἀνεγκλήσεων. Ἀγαπητοί πατρι-
οὗτοι μὴ κατασιχύνετε ὅπλα τὰ ἱερά.
Οἱ ἀρσενικοί τοῦ ἔθνους μας ἐχθροὶ
εἰνε συνέμα καὶ τῆς ἀγίας ἡμῶν πί-
στεως πολέμιοι καὶ διώκται, ὡς πα-
ρακαλοῦμεν καὶ ὑπὲρ αὐτῶν τὸν Κύ-
ριον ἵνα ἐλθῶσιν εἰς ἐπίγνωσιν ἀλη-
θείας. Στάθου καλῶς, στάθου μετὰ
ἡμᾶς εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἀ-
σφάλειαν ἡμῶν παραδόσεις. Ἡ ἑλ-
ληνικὴ ἀπογένεσις εἶνε ἡγιασμένη καὶ
ἀσφαλισμένη τῆς εἰρήνης ὁ ἀγλαότε-
ρος τῶν ἀλλοτρίων ἀπογενέσεων.

Ἰὺνὰ μὴ καταπιπνετε δαλα πᾶ ἱερᾶ
 οἱ φροναῖνοι τοῦ ἔθους μας ἔχθοροι
 εἶν' ἀνάμα καὶ τῆς ἀγίας ἡμῶν εἰ-
 στες πολέμοι καὶ διώκται ὡς πα-
 ραπένορεν καὶ ὑπερ αἰσῶν τῶν Κύ-
 ρων ἡν ἑθνημιν εἰς ἀβλακασιν ἀλη-
 θείας. Στῶμεν καλῶς. στῶμεν μετὰ
 φόβου εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὰς οί-
 κουμενικὰς ἡμῶν παραδόσεις. Ἡ ἐλ-
 ληνική οἰκογένεια εἶνε ἡγιασμένη καὶ
 ἡ οἰκογενειακὴ τιμὴ εἶνε ὁ ἀγλαότε-
 ρος καρπὸς τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πο-
 λιτισμοῦ. Πρὸς Θεοῦ. ὅς μὴ κηλιδώ-
 σουμεν τὸ ἄνημα τοῦ Ἑλληνοσ ἀντι-
 προσκείρων ἀγαθῶν. εἴ τιμὴ τιμὴ δὲν
 ἔχει καὶ χερά στον τοῦ τὴν ἔχει.
 Ἄς ἀποδείξωμεν ὅτι τὸ φρούριον τῆς
 φυγῆς μας εἶνε πάντοτε ἀπόρητον καὶ
 τὸ ὕψηλόν φρούρημα ἀκατῆλθτον. Καὶ
 οἱ ἐμφροῖστες ὅσο τοιοῦτον γενναί-
 ον ἀλόθημα ἔλατε μαζί μου νὰ διακη-
 ρύσωμεν κατὰ τὴν ἱερὰν ταύτην ἡμέ-
 ραν ὅτι ἡ Ἑλλάς εἶνε μία ἐλευθέρα
 ἀνεξάρτητος καὶ τοιαύτη θά μείνη εἰς
 αἰῶνα τῶν ἀπαντα ἑθῶν ὄντων
 Ἑλληνας πατριῶται. Ἡ Ἑλλάς πρέ-
 πει νὰ σωθῆ.
 Ἄλλ' ἡ σωτηρία αὕτη ἐξαρτάται ἀ-
 πὸ ἡμᾶς αὐτοῦ καὶ μόνον ἀπὸ ἡμᾶς.
 Ἄς ἐνωθῶμεν. ὡς ὀργανωθῶμεν καὶ
 ὡς σταθμισώμεν καλῶς τὰς ἐθνικὰς ἡ-
 μῶν δυνάμεις. αἱ ὁποῖαι καλῶς διατι-
 θένται ὑπὲρ τῆς παντοτε ἀντάξιοι τῶν
 ἐθνικῶν ἐκδικήσεων. Ἄς ἀνασπασθῶ-
 μεν λοιπὸν καὶ ὡς ἐργασθῶμεν ὑπερ
 τῆς ἀναγεννήσεως μιᾶς ἐθνικῆς Ἑλλά-
 δος διὰ τῆς πραγματικῆς τῶν ἐθνι-
 κῶν μα- ἱερῶν. Ἑγγίς καὶ εἰς τὴν θί-
 ραν ἢ εἰρήνη εὐχόμεθα. ἵνα μὴ εὐρε-
 θώμεν ἔξω τοῦ ἡμῶν. ὡς αἱ μω-
 ραὶ παθῆναι. Εἰς τὴν ἔπιμον καὶ
 ποιοῦσιν αὐτῶν ἀγῶνα ἴσων νὰ προ-
 ποστατήσῃ ἢ πρὸς τοῦτο φῶθιν καλη-
 μὴν ἐκαλησῆ. τὸ ρῆσον παρ' ἡμῖν εἶ-
 χει συν φανθῆ μετὰ τῶν ἑθνικῶν καὶ
 κοινωνικῶν ἀγῶνων. Θὰ ἐκστρατεύσῃ
 τὸ Πανεπιστήμιον. ὡς ἑθνικὴ ἀμύνη
 τὸ ἀποδῶσθαι τὰς φάλαγγας τῆς ἑθνικῆς
 ἐρώσεως. ὅπως ἀπὸ τῆς ἱερῆς πί-
 τῆς διειρήσῃ ἀποδῶσθαι τὸ πῦρ τῆς
 φιλοπετρίας. Ἄσθον ἡλικίως ἑθνικῶν ἐπι-
 κλῆται. Εἰ τὴν σμῆν πειτην εἰ-
 κρῆθα θὰ ἀναλαβῆσθαι αἱ ἀναλαβῆ
 ὀργανωτικῶς καὶ τὸ ἡμετεῖς καὶ ἄλλοι
 αἱ κοινωνικαὶ καὶ ἱστορικαὶ ἐξέλι-
 θὰ ἀποπλάσωμεν τῆς μεγάλῃν ἀντι-
 κρῆν ἑστρατεύσῃ πρὸς ἡμετεῖς καὶ
 ἐκπεριεργασθῆσθαι πρῶτον τῆς φρενῆς
 εἰς πᾶσαν ἡμῶν καὶ εἶτα τοῦ ἐλ-
 ληνοῦ λαοῦ. ὅπως ἑκπεριεργασθῆσθαι
 τὴν ἐγχεσμένην φιλοπετρίαν, πρὸς τὴν
 ἡμετεῖς καὶ εἰς τὴν μεγάλῃν ἀντι-
 κρῆν ἑστρατεύσῃ. ἀλλὰ κομίζω ἅτι πρὸ
 καὶ νὰ προχωρῶμεν καὶ πρὸς τὴν
 νὰ ἀποπλάσωμεν καὶ ἡμετεῖς καὶ
 ἅσθον εἰς ἑθνοδὲ ἡμῶν ἐνωθῆμεν εἰς ἡ-
 μῶν αἱ καὶ αἱ ἀναλαβῆσθαι ἡμῶν ἀνα-
 λαβῆσθαι καὶ πρὸ τὴν εἰδικασθαι ..
 ἅσθον εἶνε καὶ. ἂ ἅσθον εἶνε μετ' ἡ-
 μῶν. Ἡ Ἑλλάς εἶνε πᾶσα καὶ εἰς
 καὶ εἰς τὴν εἰδικασθαι τῶν ἑσθαι ἐκ τῆς
 καταπορεύσεως ὡς ὁ μαθολογούμενος

ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΙΔΡ

ΕΚΤΕΤΑΜΕΝΑΙ ΚΑΙ ΜΑΧΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΣΥΣΤΑ ΣΦΟΔΡΟΣ ΑΓΩΝ ΜΕΤΑΕΥ

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, 28 (Τηρ. Γερ.)

Πρ.) - Γενικών Στρατηγείων

ΔΙΜΑΥΑΙ

Φωνή της Εκκλησίας... Ημερ... και καθήκον της...

ΗΜΕΡΙΚΕ ΜΑΕ, ... επείγειν ταύτην και... κοινωσώ προς η... πληρέστα... και υπερηφάνεια... και την στυ... διότι η ημέρ... διηρημένοι... Δέν ημ... της συμφ... τούσ άδ... ημερ... ούραν... του... τα έπει... και η... ταύμα... αγγελικ... την χαρμόσου... σε μασιζεί δεινή... άλληλοσπα... αίμα ρέει... καταστροφήν... εν μέν... παρατηρεί... εστράτε... καταθόναι... εξόντω... Ελλ... παρακαλεί... εξαρκίζει... Εκκλη... ούσ... εχει... μη περαιτέρω... αποτρέπουσι... των ήρώων... Πατριάρχης... λαίμω, προς... υπερήφανα... πρό των προπυ... μορφάς. Εύγενείς... έρίζοντες και... ενωθήτε... θανάτου... να χυθή... έπι

φοιμά. Περί της διακρίσεως... του ελληνικού Έθνους και περί της... ανεξαρτησίας και του ελληνικού... πολιτισμού ως παραγόντων της... στήσεως το 1821. Αφ' ου το θέμα... του περιουσιακού λόγου, θα... της Πανεπιστημιακής Συνοδού... ανέλαθον να εκφωνήσω και έπιση... τήσασθαι και έρρωσιν και έπίσης... εν έρώτασι, γάρην του ελληνικού... παρακαλώ σ' απόν προς δημοσί... σιν εις τας έφημερίδας. Και τώρα... στραφέντες προς την γιγνασμάχου... είνην, ήτις πρό μιας περίου έσοτου... έπίσης κατέληξε τον κόσμο όλον... και ήτις όποιος την άνάμνησιν τελο... μεν ήμερον και ως άντιλήσασθαι δύνα... μιν από τούσ μεγάλους μας νεκρούς. Αύτοι διά του ήρωισμού, διά της τε... λείας αταπαρνήσεως, διά της φλογε... ρός φιλοπατρίας, μόνοι των κατακτο... ελάττωσι. μιά ήρθε, μια έπαρχία... σχεδόν, έληγέρθησαν κατά της κρ... ταιάς και άπεράτου ατύκαυτορίας, ή... όποια είχε προμοκρατήσει δόλοληρον... την Εύρωπην και ένίκησιν και έθρ... άμβυσαν, διότι έπίστευον εις τον α... ληθινόν Θεόν. «Η Έλλάς έπαναστά... τησης, λέγει Γάλλος Ιστορικός, όπρ... έλευθερίας, έπίβουσα, ότι δέν ήθελεν... έγκαταλείπειν άλλ' ήλπισε παρα... λύ. «Ανισον πάλην παλαιούσα έμεινε... μόνη μετά της ίδίας άπελευθερίας. Λη... λατημένη, πωλημένη, πεινασμένη έπει... νε πρός ήμάς χείρας έκτεθει, έζητη... σε να είνε ή τελευταία μεταβύ ήμών, ό... ηγέρτρια, βούλη, άλλ' ούδέν και πά... λην ούδέν τούτων εν διασώματι έξ... των ήν ήθη να παράση τό μακρόν... αίμα των ήμετέρων διπλωματών και... χρείασθη. «Οστε ή έλεημοσύνη των τε... χνητών να τη πόμψη άρνών. «Τα τραφή... λίνον ίνα σφαγγίσθ τής κληράς της... και άλλια θέλα ίνα πώληση άνωώτερ... ρον «όν τελευταίον στεναγμόν». Την... άλλήθην ταύτην είχε κηρύξει μεγάλη... τη φωνή ό πρωτομάρτυς της έλευθε... ρίας Θεραίας. «Μην έλπίσετε εις ένοιους... και υλους νενοθεμένους ή πατρίς να... λυρωθή». «Όσοις δέν δύναται διά των ίδίων... χερών να έλευθερωθή δέν είνε άξιος... της έλευθερίας. «Ένας Κολοκοτρώνης... μετ' άλλων άνδρών άνεχάιστος της... πολυληθείς ήρώας του Αράκωλη έ... άρχη του άγώνος και ένας Παναγιώ... σιας με τριάκοντα μόνον παλληκαρά... έτόλμησε να άντιπαρασταθή εις την... άγρίαν όρμην του Μωραΐτη. Το Μ... νάκι έπανέλαθε τό άρχαίον όρμη... των Θεμισκυλών και έκοισε τον άγρ... να. «Ο Θεός εν του μηθενός έθνομωρ... γησε τον κόσμο και οι Έλληνες με... την βοήθειαν του Θεού εκ του μηδε... νόσ ήλευθέρωσαν την Έλλάδα! Θαρ... σετε λοιπόν. Έλληνες πατριώται, ή... κώδων των μεγάλων γενοστών ήγη... σε και πρέπει να λάβωμεν τας ένδει... κνυομένης αποφάσεις ίνα σφραγίσωμεν... τον εκ των σφεταίων κινδύων κατά της... οικογενείας και της έλευθερίας και να... τα τής πατρίδος. «Έμπρός ως ένωθήμεν διά να σπιν... χιασμέν το έργον των προγόνων μας. «Έμπρός ή Θεός μεθ' ήμών. Ζήτω ή αιώνια Έλλάς!

ΥΕΡΜ... άνακ... εΠ... βιευ... σαν... συστι... σημει... πεζιο... ζωφρ... ωσαν... χθροί... φύρω... Μπου... «Εί... σφοδρ... ταξύ... Πρού... άγων... βομβρ... Ούτοι... χθρικοί... μόν... λάττω... την μι... χης Ρ... πάλιν... περιος... κοσίων... τελ... χθρικό... «Νοι... νοθεδι... εις τό... περιοχ... γική μ... μειώτο... τεύματα... σμον άντίστασιν εις τας έπι... θεμένιας εχθρικής δύναμεις. «Η φρουρά του Κόβελ απέ... κρουσε και πάλιν εχθρικής έ... πίθεσις. Βορείως του Κόβελ... σι μεραρχία μας έπιθέμενοι... έκέρβισαν και άλλο έδαφος... και έματαιώσαν εχθρικής άν...

Ανεύπελις... 29 Μαερίον... 1944... Ζηλκή... 27

ΔΙΑ ΤΩΝ ΥΠΟΥΡΓΩΝ ΤΗΣ ΕΥΦΥΛΙΣΜΑΤΟΣ

Από τούσ ελαχίστους... νους στρατιώτας, το... κατώρθωσαν να στή... άντελήθησαν, ότι... σε τας έθνικοσοσια... πλήμεις των Γερμαν... ωτών και ότι ούτοι... μένοι περί της τε... Τά γεγονότα του... μετώπου δέν τούσ... Ομοίον έλευθερία

ΤΑ ΕΝ ΑΓΙΛΙΑ ΚΑΙ ΣΚΩΤΙΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

Ἐντυπώσεις ἀπὸ τὸ τελευταῖον
συνέδριον τὸ συγκληθὲν εἰς τὸ
Ἐδιμβούργον τῆς Σκωτίας

Ἄρθρον τοῦ Σεβασμιωτάτου
Μητροπολίτου Κορυθῆς κ.κ.
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ

Ἡ Θεολογία ἔχει τὴν εὐτυχίαν νὰ φιλοξενηθῇ ἀπὸ τῆς χθὲς τὴν Α. Σ. τὸν Μητροπολίτη Κορυθῆς κ. κ. Εὐλόγιον Κουρίαν. Ὁ ἐκλεκτός Ιεράρχης συνταραχόμενος ἐξ Ἑρώσης αὐτοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀλβανίας κ. Αἰῶτα ἐξεπροώπησε τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας εἰς τὴν ἐν Ἐδιμβούργῳ συγκληθὲν θεολογικὸν συνέδριον διὰ τὴν ἑνωσὶν τῶν ἐκκλησιῶν, ἐκρίνεν ἀπαραίτητον νὰ διελεθῇ καὶ ἀπὸ τὴν Θεσσαλονικὴν τὴν ὁποῖαν δι' ἰδιαιτέρας ἀγάπης περιβάλλει καὶ εἰς τὴν ὁποῖαν ἰδιαιτέραν ἀποδοῖσι σημασίαν ὡς ἐν σημαντικὸν κέντρον τῆς Βαλκανικῆς.

Ἡ Α. Σ. ἀπὸ εἰρήνης ἐκ Γαλλίας καὶ Ἰταλίας κατελθὼν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀπεβύθη τὸ πρῶτον εἰς Πειραιᾶ καὶ παραμυτινὴν ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας εἰς τὴν Ἀθήνας ὁπόθεν χθὲς ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν μας καὶ κατελύσεν εἰς τὸ «Μεταεργάτειον».

Ἡ Α. Σ. εἰς δέξιμα τῶν ὁλοῦν ἰδιαιτέρων συμπαιθεῖν του πρὸς τὴν «Μακεδονίαν» μάς ἔκαμε τὴν τιμὴν νὰ μάς ἐπιταχῆ εἰς τὰ γραφεῖα μας, τὴν ἰστορίαν δὲ νὰ μάς παραχωρήσῃ καὶ τὸ κατωτὸ ἀξιολογὸν ἄρθρον, εἰς τὸ ὁποῖον μετὰ τὴν διακρίνωσαν αὐτοῦ σοφίαν καὶ ἐνημεροῦτητα εἰς τὰ θεολογικὰ ζητήματα ἐκθέτει τὰ διαδραματισθέντα καὶ συζητηθέντα εἰς τὸ ἐν λόγω μέγα θεολογικὸν συνέδριον.

Ἀπὸ ἐτῶν πολλῶν ἡ «οἰκουμένη κίνησις» γινόμενη ὑπὸ τὴν Ἑσπερίαν Προτεσταντῶν καὶ ἰδίᾳ τῶν Ἀγγλικανῶν, διαργαζομένη πολλὰ συνέδρια χριστιανικὰ παγκόσμια πρὸς ἑνωσὶν τῶν ἐκκλησιῶν. Ἐφ' ἑστές συνήλθον δύο τοιαῦτα τὸ ἐν Ὁξφορδῇ τῆς Ἀγγλίας καὶ τὸ ἐν Ἐδιμβούργῳ τῆς Σκωτίας. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὁργανώθη ὑπὸ τῆς ἑνώσεως τοῦ «Πρακτικοῦ χριστιανισμοῦ» ἢ «Σωῆς καὶ ἔργου» (Life and Work) καὶ διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 12—26 Ἰουλίου. Τὸ συνέδριον τοῦτο ἀποβλέπει εἰς τὴν διέκδοσιν τῶν ἀρχῶν τοῦ χριστιανισμοῦ ἐπὶ τῶν νεωτέρων κοινωνιῶν καὶ τὴν

ΕΞ ΑΡΙΣΤΕΡΩΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΔΕΞΙΑ: Ὁ Παναρχὸς τῶν Ἰνδῶν Χριστιανῶν, ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φινίκων κ. Γερμανός, ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Οἰκουμένου Πάτριάρχου, ὁ ἐκλεκτός ἀρχιεπίσκοπος, καὶ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κορυθῆς κ. Εὐλόγιος Κουρίας, καὶ ὁ Κόστος Πάτριάρχης, φωτογραφηθέντες ἐν Ἐδιμβούργῳ.

ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν διαμέριστον τοῦ κοινωνικοῦ βίου καὶ συνήλθε τὸ πρῶτον πρὸς 12ετίαν ἐν Στεκχολμῇ τῆς Σουηδίας.

Ἡ διαμικαία αὐτοῦ προκαταρκτικὴ καὶ μεθοδική, ἐφ' ἧς ἐπὶ εἰς τὸ «πρῶτον ἐρευνητὴν» τοῦ ἐν Γενεύῃ ἔδρευοντες «οἰκουμένη» καὶ συμβουλίου τοῦ πρακτικοῦ χριστιανισμοῦ. Τὸ κύριον θέμα, ἔκαστος ἐκ τῶν ἀμεμπῶν ἐν Ὁξφορδῇ ἦν: «Αἱ σχέσεις τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ κράτος καὶ τὸ ἔθνος» ὑποδιαιρούμενον ὡς ἐξῆς: 1) «Ἡ χριστιανικὴ περὶ ἀνθρώπου ἀντιλήψις» ὡς διατυπώσεται ἐν ταῖς χριστιανικαῖς ὁμολογίαις. 2) «Ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἰστέριαν». 3) «Τὸ φυσικὸν δικαίον κατὰ τὰς χριστιανικὰς ἀντιλήψεις». 4) «Ἡ φύσις καὶ ὁ χαρακτὴρ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐκκλησίας». 5) «Τὸ κράτος καὶ τὸ ἔθνος ἐν τῇ σχέσει αὐτῶν πρὸς τὴν ἐκκλησίαν». 6) «Τὸ πρόβλημα τῆς ἀγωγῆς τῶν παιδῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, τὸ ἔθνος καὶ τὸ κράτος». 7) «Τὸ κράτος καὶ τὸ οἰκουμένην πρόβλημα». 8) «Ἡ ἐκκλησία ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὰς διεθνεῖς σχέσεις».

Εἰς τὸ συνέδριον τοῦτο ἐνεσχ τῶν ἐργασιῶν τῆς ἡμετέρας ὁμιλίας ἡ δὲ πρῶτη ἀπὸ αὐτῶν ἀποβλέπει εἰς τὴν ἐκκαθάριστον τῶν ἐκκλησιῶν ἀπὸ τῶν ἐκτὸς ἐκκλησιαστικῶν ἐπιρροῶν.

διὰ νὰ τὰ ἐμ τῆς Ρ Ἡ ΜΕΣΟΓΕΙΑ ΦΕΡΕΤΑΙ Π Διακόπτον Ρωσσίας κ

ΜΟΣΧΑ 8. Ὁ σοβιετικὸς τῶν ἐνεργούντων τοῦς τορπ τὸν τιμαρίτυ.

Θεωρεῖται πιθανόν, ὅτι βιὲθ θὰ ἀπικτήσῃ τὴν Ἀθήναι. Ἡ σοβιετικὴ κυβέρνησις Μεσογειακὴν Διάσκεψιν, ἐκείνη τῶν συνενοήσεων, εἰς τὴν πλοῖα καὶ συνοδοῦσιν τῆς Μεσογείας.

Κατὰ τὴν χθὲς πληροφρηθῶν λεπτομερεῖς ἀνακρίσεις, ἀναφέρεται δὲ ἀκόμη Ἰταλίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν θα εἴ ἐπιτισοῖται εἰς τὴν Μεσόγειον. Εἰς Παρίσιον κινεῖται πλήρης ἡ ἀντίδοσις τῶν ἰδεῶν πιθανῶν ἢ Διάσκεψιν, τὴν ἑκείνην κρίσιμον κατὰ τὴν ἑπιτισοῖται εἰς τὴν Μεσόγειον.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ 8. — Ἡ πόλις τῆς διαπραγματικῆς τῆς Ρωσσίας, γαλλικῆς Διασκεψῆς. Ἡ Ρωσσία ἔχει τὴν ἐπιτισοῖται εἰς τὴν Μεσόγειον, ὅτι ἡ Ρωσσία καὶ τὸν ὄντιν ἡ τῶν τορπιλλῶν ἀρτῆς δὲ τὴν ἐπιτισοῖται εἰς τὴν Ἰταλίαν.

Ἡ ΚΑΤΑΒΥΘΙΣΙΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, Σεπτέμβριος 8. — Ἡ ὁμιλία «Μεσογείας». — Το ἄρθρον τοῦ «Γενεύης», τοῦ ἐπιτισοῖται εἰς τὴν Μεσόγειον, ἀπικτήσθη εἰς τὴν Μεσογείαν ὑποβυθίου ἀγνώστου ἐθνικοῦ ἀποβλέπει εἰς τὴν γαλλικὴν τεύσαν. Οἱ Ρώσοι νῆες σπευσαν εἰς τὰ μεγάλα καταμετὰ τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῆς νηπινοῦ τῶν ἐκκλησιῶν τῶν ὁποῖα σημεῖρα ἐφ' ἧς τὸν ἔβουον τῆς διακρίσεως, καὶ ἐπὶ αὐτῶν τὸν ἀπικτήσθη, καὶ ἐπὶ τὰ γαλλικὰ νηπινοῦ τῶν Μεσογείας. Οἱ Ρώσοι νηπινοῦ τῶν Μεσογείας.

ΤΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ ΚΑΙ ΣΚΩΤΙΑ ΘΕΟΛΟΓΙΚΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΠΡΟΣ ΕΝΩΣΙΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ

(Συνέχεια εκ τῆς 1ης τελεῦδος)

Τὸν τρόπον τοῦτον ἐπέχεισαν τὸ πάλαι νὰ ἐγκαινιάσωσιν εἰ τῆς Τυβίγγης θεολόγοι ἐπὶ τοῦ μεγάλου πατριάρχου Ἱερουσολύμων ἀπευθύναντες τὰς γνωστὰς ἐπιστολάς καὶ καταμαθόντες παρ' αὐτοῦ τὰ ἡμέτερα θεολογικά δόγματα. Συνεχίσθη αὐτῶν μετ' ὀλίγου ἀνεφάνθησαν εἰ ἀγγλικανικοί, εἰς τινες ἐπὶ 300 ἤδη ἔτη καὶ δι' ἐπιστολῶν καὶ αὐτοπροσώπως ἐπισκεψάμενοι καὶ περιηγησάμενοι τὰς Ὀρθόδοξους Ἀνατολικὰς Ἐκκλησίας καὶ διὰ βιβλίου ἐκμελετήσαντες καὶ ἐνημερωθέντες περὶ τῶν κατ' ἡμᾶς πάντων ἐφάρτιζον νῦν ἕγγυς ἡμῶν προσκείμενοι καὶ διατεθειμένοι ἀντιφυλάκτας νὰ ἀποδεχθῶσι τὰ μέχρι τοῦ σχίσματος θεολογηθέντα ἐν τῇ ἡμέτερᾳ Ἐκκλησίᾳ (ὡς εἶπε μοι ὁ τοῦ Γλόστερ σφοδρὸς ἐπίσκοπος καὶ καθηγητὴς ἐν Ὁξφόρδῃ). Διὰ τὴν λοιπὴν ἢ ἀντιπροσφῆ αὕτη: διὰ τὴν ἀκολουθοῦμεν τὴν ἀνάτην ὁδὸν ἣν ὁ γνωστὸς τελευταῖον καινοτόμος πατριάρχης Κωνσταντοπόλεως πρώτος ὡδύτης μετ' ὀλίγη ἀποτελέσματα: Διὰ τὴν περιάγεμεν ἐπὶ διοικου τὴν ὀρθόδοξίαν ἐποῦ ἐραστάς οὐδὲ θαυμαστάς ἔχει: ἡ ἡρόισιεν ἀνεπιγνώτως νὰ κριθῶμεν περὶ τῆς ὀρθότητος αὐτῆς, καὶ ἐρχόμεθα νὰ φωτισθῶμεν παρὰ τῶν πολεμιῶν αὐτῆς; Ὡς Ἀγιορείτης ἐπὶ 45 ἔτη διακρίνας εἰς τὴν Μεγίστην Λαύραν εἶδεν πλείστους Εὐρωπαϊκούς θεολόγους ἐπισκεψάμενους τὴν βιβλιοθήκην καὶ τὸ μουσεῖον αὐτῆς.

Οὐδὲν τούτων εἶδον νὰ ζητήσῃ ἔγω καὶ περιέργως νὰ παραστῆ εἰς τὰς τελετάς καὶ νὰ προσκυνῆσθαι ἐν τῷ κατ' ὡς χριστιανὸς πλὴν τῶν Ἀγγλικανῶν. Ἐν πεποιθῆσαι εἰ διακινηθῶμεν φρονεῖν καὶ αὐτοὶ εἰ παλαιοκαθολικοί, ὡς διεκίρηνεν ὁ κειμηλιότομος δογματικὸς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν Σπύρος Ρωσῆς, ἐπὶ οὐδὲν δύναται νὰ διδασκῶσι παρὰ τῶν ἀνατολικῶν, καὶ ἐπὶ μόνον αὐτοὶ, ὡς σοφοί, κατεχούσι τὴν πᾶσαν εὐαγγελικὴν ἀλήθειαν. ἴσως ἡμεῖς νὰ μὴ δύναμεθα, σμικροὶ τε καὶ ὀλίγοι ὄντες, νὰ παραστήσωμεν αὐτοῖς τὸ ἐκπαλιν τῆς Ὀρθόδοξης μεγαλείου, ἴσως νὰ μὴ δύναμεθα νὰ ἀντεπεξέλθωμεν εἰς τὰς τόσας διαστροφὰς τῆς ἀληθείας, εἰς τὰς σοφιστείας αὐτῶν, ἀλλὰ διὰ τὴν δὲν παραπεμπομεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἀνόθευτον πηγὴν τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ τὰς ἀποφασεῖς τῶν οἰκουμενικῶν συνόδων, εἰς τὰς ὀρθόδοξους ἐμελολογίας, ἐν αἷς τόσῳ σαφῶς τε καὶ συντόμως ἐπιθέονται τὰ δόγματα καὶ αἱ παραδόσεις τῆς ἡμέτερης ἐκκλησίας: Διὰ τὴν τέλος δὲν καθιστάμεν αὐτοῖς γνῶριμα τὰ πολυπληθῆ ἐγχειρίδια δογματικῆς τῶν Ἑλλήνων καὶ Γάλλων θεολογῶν: Ταῦτα πάντα, εἴγε εἰλικρινῶς ἐφίεται νὰ καταμαθῶσι τὰ ἡμέτερα, προσιτὰ λίαν αὐτοῖς εἶσι καὶ ραδίως μαθητὰ, καὶ γινώσκοντες ἢ αἰ ξενέφωνοι ἡμῶν λαλῶσι καὶ τὰ ἀσθενῆ κηρύγματα. Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ μὲν διὰ τὴν ἐνωσιν τῶν ἐκκλησιῶν ἀληθινή ὁδὸς ἢ ἀνοσχος εἰς τὸ φῶς καὶ τὴν ἀλήθειαν.

Ὁμολογῶ κατὰ πρός τὰς τοιαύτας ἀρχὰς κατέθεσα ἐμτορῆσαι τωμένῃ ἐπὶ τῇ βασιί τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας προκινητικῶν ἐπὶ ζητήματος οὐχὶ σαφῶς ἐκτιθεμένου παρὰ τοῖς ἡμέτεροις δογματολόγοις ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἔγω ἀλύτου, «περὶ τῆς ἐκτάσεως τῆς θεολογίας ἐν τῇ ἁγίᾳ Γραφῇ».

Κακῶς ὀνομάζεται ἡ ἐνέργεια αὐτῶν τῶν συνεδρίων «κίνησις οἰκουμενική» ἀφοῦ ἡ καθολικὴ ἐκκλησία οὐ μόνον ἀπέχει, ἀλλ' ἀγρίως ἐπιτίθεται, ὡς τελευταῖον διὰ διτόμου συγγράμματος γράφοντες ὑπὸ σοφοῦ Ἰησοῦτου καὶ κικλοφοροῦντος ἐν Ἐδιμβούργῳ. Δριμύτητα δὲ φέγει καὶ τοῦς Ὀρθόδοξους ὡς προβαίνοντας εἰς παραχρησῆσαι καὶ εἰκονομίαι: καὶ ὡς ἐνοῦντας ἑαυτοῦ ἐν τῇ λατρίᾳ πρὸς τοῦς διακινηθῶμενους.

Εἶναι γνωστὰ τὰ τοῦ μακ. Μεταξάκι, ὅστις καὶ συνέλειτο ὄργησε μετ' ἀγγλικανῶν. Ἡμεῖς μόνον παρεστάθημεν ἐν τῇ καθολικῇ ἐπισκοπιᾷ κατὰ τοῦ Ἐδιμβούργου εἰς πανηγυρικὴν λειτουργίαν πάντες οἱ ὀρθόδοξοι μετ' ἐγκολπίων, ὁ δὲ πατριάρχης ἐν Εὐρώπῃ ἕταχος, ὁ ἅγιος Θουκυρεὶν Γερμανός, φέρων καὶ μανδύαν. Ὡς ὅτι σταθεῖς ἐπὶ θρόνου ἠλόγησε τὸν λαόν δι' ἐκκλησιαστικὰς ἀπαγγελίας ἑλληνιστῶν καὶ τὸ συμβόλαιον τῆς πίστεως. Ἡ λειτουργία διήρκασε περὶ τὰς δύο ὥρας, ἐπὶ αὐτῇ τρεῖς ὥρας ἐγονατίσθησαν πάντες οἱ ὀρθόδοξοι μετὰ τῶν ἀνατολικῶν πλὴν τοῦ ὑποφαινομένου. Ἡ χορωδία ἦν ἐκτακτικὴ ἢ κατὰ τὴν ἐκτακτικὴν ἢ εὐλαβεία ἀσυναγωνιστος, τὸ δὲ κορυφαῖον ἦν, ὅτι μετὰ τὸν οἱ πλείστοι ἐν τέλει ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ὑορκεν, καὶ ἀμφοτέρων τῶν εἰδῶν, ἦτοι τοῦ ἁγίου κρηθῶν, καὶ ἐπιστολῆς τοῦ ποτηρίου (οὐχὶ διὰ λαβίδος).

† Μητροπολίτης Κορίνθου: ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΡΥΣΣΙΟΥ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος Ρύσσιου διακηρύττει, ὅτι ἀκυρωθῆσιν τῆς μεθοδικῆς δημοπρασίας τῆς 1917 ἐκτιθεαί.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΣΥΛΟΥ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τὸ διοικητικὸν συμβούλιον τοῦ Ἀσύλου τοῦ Παιδιοῦ μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιχειρήσεως τῆς 1917 ἐκτιθεαί.

Ἡ ΧΘΕΣΙΝΗ ΤΡΙΤΗ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΝΕΩΝ ΕΠΙΣ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΕΚΘΕ

Ἡ χθεσινὴ τρίτη ἡμέρα τῆς διεθνούς Ἐκθέσεως κατέδειξε ὅτι καὶ ἀπὸ ἀποφασίαν θεατῶν ἐρετικῆς περιόδου ἔχει ἐξησφαισμένην τὴν ἐπιτυχίαν. Πραγματικῶς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ περιβάλλων τῆς Ἐκθέσεως ἦτο καταστάσις ἐπισκεπτῶν.

Οἱ ἐπισκέπται κατέκλυζον περίτετρα τῶν καλῶν τεχνῶν τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, τουρκικῶν, τῶν γερμανικῶν καὶ τῶν ναυτικῶν περίτετρα. Εἰς τελευταῖον καλλιτεχνία ἐδέθη ἐπέμβη κατ' ἐπανάληψιν ἡ ναυτικῶν φρουρῶν ἵνα ἀλιγοσιστῇ ὁ συνωστισμὸς, ἐκ τοῦ ποιοῦ ἠπειλοῦντο νὰ προσηλυθῶν ζῆται εἰς τὴν ἐκθεσὶν.

Ὁ δὲ κατὰ τὸν ἡμέτερον τόπον καὶ τὸν ἡμέτερον ἔταλας ἐπεσκέψθη καὶ τὴν Ἐθεσιν τῆς ὀρθόδοξης προέδρου καὶ τὸν διοικητικὸν ἀρχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν εἰς Ἀθήνας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς διθροῦσας τῆς Ἐκθέσεως, τῆς 1917, ἡ πρὶν ἡμετέρας ἐκθεσὶν ἐν τῇ ἀσπίδι.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓ

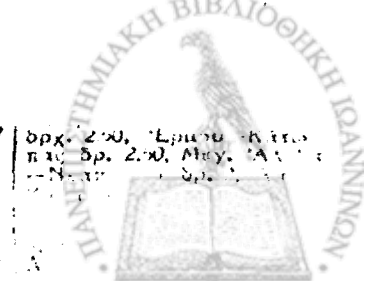
Τὸ περιπτερόν τῆς Ἐκθέσεως κατέδειξε ὅτι καὶ ἀπὸ ἀποφασίαν θεατῶν ἐρετικῆς περιόδου ἔχει ἐξησφαισμένην τὴν ἐπιτυχίαν. Πραγματικῶς καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ὁ περιβάλλων τῆς Ἐκθέσεως ἦτο καταστάσις ἐπισκεπτῶν.

Οἱ ἐπισκέπται κατέκλυζον περίτετρα τῶν καλῶν τεχνῶν τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, τουρκικῶν, τῶν γερμανικῶν καὶ τῶν ναυτικῶν περίτετρα. Εἰς τελευταῖον καλλιτεχνία ἐδέθη ἐπέμβη κατ' ἐπανάληψιν ἡ ναυτικῶν φρουρῶν ἵνα ἀλιγοσιστῇ ὁ συνωστισμὸς, ἐκ τοῦ ποιοῦ ἠπειλοῦντο νὰ προσηλυθῶν ζῆται εἰς τὴν ἐκθεσὶν.

Ὁ δὲ κατὰ τὸν ἡμέτερον τόπον καὶ τὸν ἡμέτερον ἔταλας ἐπεσκέψθη καὶ τὴν Ἐθεσιν τῆς ὀρθόδοξης προέδρου καὶ τὸν διοικητικὸν ἀρχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν εἰς Ἀθήνας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς διθροῦσας τῆς Ἐκθέσεως, τῆς 1917, ἡ πρὶν ἡμετέρας ἐκθεσὶν ἐν τῇ ἀσπίδι.

Ὁ δὲ κατὰ τὸν ἡμέτερον τόπον καὶ τὸν ἡμέτερον ἔταλας ἐπεσκέψθη καὶ τὴν Ἐθεσιν τῆς ὀρθόδοξης προέδρου καὶ τὸν διοικητικὸν ἀρχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν εἰς Ἀθήνας.

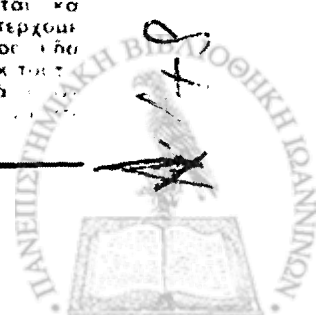

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Ο έπισκεπτόμενος κατ' αὐτὰς τὰς Καρεάς εὐρίσκειται τῶν ζωηρὰς καὶ αὐτῶν θοὺς κινήσεως. Ἀγωνιάται μεταφέροντες οἰκοδομήσιμα ὑλικά ἐκ τῆς θαλάσσης καὶ τοῦ βουνοῦ, κτίσται κατεδαφίζονται τὰ παλαιὰ μαγαζεῖα τῆς περιφημοῦ ἀγορᾶς καὶ ἀναδιαλέγοντες τὰ ὑλικά διὰ τὰ χρῆματιοὺς διὰ τὰς ἀνεργεθρομένους νέας οἰκοδομὰς, μηχανικοὶ περιφρονήτες καὶ ἀκίνητοι, ἀρχιτέκτονες σοβαρῶς σχεδιάζοντες καὶ ἐπιστάτῳντες, τεχνίται μοναχοὶ παρακολουθοῦντες τὰς κατεδαφίσεις καὶ διερωτῶμενοι τί ἀράγε νὰ συμβαίη, ἐπιστάται καὶ ἀντιπρόσωποι τῆς ἱερᾶς Κοινότητος περιφερόμενοι καὶ ἐπαρτευντες. Ἡ τοιαύτη ὄψις ὑπεθυμίζει εἰς ἡμᾶς τοὺς παλαιότερους, τοὺς καλοὺς καὶ ἀληθινοὺς ἐκείνους χρόνους, καθ' οὓς ἀνεγείροντο οἱ ῥωσικοὶ κολοσσοὶ καὶ τὰ Σερῶν καὶ προξενεῖ τὴν εὐάρεστον ἐντύπωσιν, ὅτι κάποια ζωὴ νέα καὶ πρόδος ἐγκαινιάζεται ἐν τῷ τόπῳ. Μετὰ τὴν σθεναρὸν τῆς ἱερᾶς Συνάξεως ἀπόφασιν, ἦν ἐνεπνεύσθησαν ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου καὶ τοῦ ἐντολοδόχου αὐτοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνείου κ. Α. Ὁρλάνδου, νὰ εὐρωσῶν τὸ σεβαστὸν μνημεῖον τῆς Βυζαντινῆς τέχνης, τὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου, προέβησαν παροτρύνοντες καὶ τοῦ διοικητοῦ κ. Π. Νουῆ ἀρμόδιος ἐπὶ τῶν ἀπαλλοτριώσεως τῆς πρὸς τὸν ναὸν ἀγορᾶς, τῆς ἀμαρτωλοῦ ἀγορᾶς. Αὕτη ἀναπτυχθεῖσα ἐπὶ παραβάσει τῶν θεσμῶν καὶ τυπικῶν τοῦ ἁγίου Ὁρους μικροῦ δεῖν νὰ ἐκλαϊκεύσῃ δόλοκληρον τὸν ἱερόν Τόπον. Ἡ μήτηρ τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ πάντοτε μὲν ἀνέδρασε κατὰ τῆς κοινοτομίας ταύτης, ἰδίως κατὰ τὸ 1890 ἐπέτεινε τὰς ἐνεργείας αὐτῆς πρὸς περιστάσιν τοῦ κακοῦ, ὅπου παρουσιαζέτην ἀρχαίαν τῶν Καρεῶν Σκῆτην, τὴν πόλιν τῶν ἁγίων, ὡς κέντρον κοσμικῶν καὶ ἐστὶν διαφθορᾶς. Καὶ μετὰ πολλοὺς ἀγῶνας κατῴρθωσε νὰ κλείσῃ πάντα τὰ τῆς ἀγορᾶς καταστήματα, πλην τῆς ἀπολύτου ἀνάγκης, καὶ διήρκεισε τὸ τοιοῦτον μέχρι τοῦ 1898. Τότε οἱ ἀντιπρόσωποι τριῶν Μονῶν Ὁ. Ἀλέξανδρος τῆς Λαύρας, ὁ προηγούμενος Ἀθανάσιος τοῦ Καρακάλου καὶ ὁ Ἀγαθᾶγγελος τῆς Σιμωνόπετρας, διὰ σατανικῶν ραδιοουγιῶν κατῴρθωσαν νὰ παρασύρωσιν τὴν ἱερόν Κοινότητα καὶ ἀνατρέψαντες τὸ ἱερόν πατριαρχικὸν σιγίλλιον ἤνοιξαν φεῦ! τὰ καταστήματα, εἰς οὐδὲν λογιζόμενοι τὰς ἀράς καὶ τὸ ἀνάθεμα τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἐπ' ἀνήλθεν ὁ Τόπος ἐπὶ τὸν ἴδιον ἐμετόν, καὶ ἐγένετο ἡ δευτέρα πλάνη χειρῶν τῆς τρώτης! Τότε καὶ ἡ περιφρονηθεῖσα Ἐκκλησία, ἀφοῦ ἀπουτεῖλασα ἐξάρχους, τοὺς μητροπολίτας Σερῶν Γρηγόριον (τὸν ἑπειτα Πατριάρχην), καὶ τὸν Κοζάνης Κωνσταντῖνον δὲν εἰσηκούσθη, ἐξάπέλυσε κατὰ τῶν ἀπειθῶν τριῶν μοναχῶν ἀφορισμὸν, καὶ τὸν ἐξωκλήσασιν, ὅστις δυστυχῶς μέχρι σήμερον μένει ἄλωτος. Ὁ ἀφορισμὸς αὐτὸς ἐπεξετάθη καὶ κατὰ τῶν ἀνοσίων ἐκείνων ἐμπόρων τῶν τε παλαιότερων, τῶν Ἰτρωτῶν, τῶν Κουτσῶν, τῶν Κεφαλᾶδων καὶ ὡν τινῶν ἄλλων, οἵτινες πάντες κακῶν κακῶς ἀπέκλοντο, καὶ κατὰ τῶν νεωτέρων, οἳ εἰναι οἱ πασιγνωστοὶ Παναζακοὶ, οἱ Χορτιάται, οἱ Καραμπερίδες, οἱ Δαμιηλαιοὶ κ. ἄλλων το τραγικῶν πάντες οἱ σύγχρονοι ἐπιστάνται καὶ ὁ ἀφορισμὸς τῆς Μητροῦ Ἐκκλησίας θαυμαστοργεῖ κατὰ τὸν ἐκδηλότερον μέχρι σήμερον τροπὸν. Οἱ Σιμωνόπετριται ἀνήγειραν τότε μεταλωρετες μετὰ τὸν ἐξοδεύσαντες τῶν

λίρας χρυσᾶς, ἀλλὰ κακῶς ἀπέβη, διότι μέχρι σήμερον ἀπὸ τῆς παρακμῆς τῶν Ῥώσων κερμάτων μένει κενὸν ἡ ἐγκαταλελειμμένη ἐνδιαίτημα κοράκων καὶ νυκτεριδῶν καὶ φωλεὰ μυῶν. Τῶν Καρακαλιῶν τὸ ἐν ἡρειώθη τελείως, καὶ τῶν Λαυριῶν ἤρχισαν καταρρέοντα. Καὶ αὐτοὶ, οἵτινες χάριν ἐφημέρου κέρρους κατεπάτησαν τὸ ἱερόν σιγίλλιον, ἐν' ἀνεγείρωσι τοὺς πόρους τῆς Χαλάνης, ἀπὸ βετίας προέβησαν εἰς τὴν τμηματικὴν αὐτῶν κατεδαφίσιν (ἀρχίσαντες ἀπὸ τὰ Μουτάφικα) διότι αἱ πρόσοδοι δὲν ἀνταποκρίνονται ἤδη πρὸς τὰ ἐξοδα τῆς διατηρήσεως τῶν οἰκημάτων. Ὁ ἐν τῷ μέσω τῆς ἀγορᾶς ναὸς τοῦ Λαυριώτου ἁγίου Ἀθανασίου κείται ἐτοιμορροπος καὶ ἀναμένει τὴν κατάρρευσιν τῶν περὶ ἐδωμάτων. Ἡ μανία τῆς ἀνεγέρσεως οἰκοδομῶν ἐν Καρεαῖς ὑπερέβη ἐπὶ ῥωσοκρατίας μάλιστα πᾶν ὄριον. Ἡ αὐξήσις τῶν ἐνοικίων ὑπὸ Ῥώσων ἀνυποτάκτων, τῶν λεγομένων κερματιῶν, ἐξώθει τὰς ἱεράς Μονὰς εἰς τὸν πολλαπλασιασμὸν τῶν οἰκοδομῶν. Ἐντεῦθεν αἱ Καρεαὶ ἔλαβον τεραστίαν αὐξήσιν, καὶ τὰ κτίρια συνεχωρεύθησαν τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ταῦτα ἠνώθησαν καὶ ἀπετέλεσαν μίαν συμπαγῆ μάζαν· κατήργησαν δὲ καὶ τὸν αὐλόγυρον τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Πρωτάτου, καὶ μόνον στενὴ διόδος ἐχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν κοινῶν οἰκοδομῶν, ἧτις ἐχρησίμευε καὶ ὡς αὐλαὶ πρὸς διοχέτευσιν τῶν ὀμβριῶν ὑδάτων. Οὕτω ὁ ἀρχαιοπρεπὴς ναὸς στερηθεὶς οὐ μόνον τῶν ἡλιακῶν ἀκτίνων, ἀλλὰ καὶ τοῦ φωτός, ἐπαθεν ἐκ τῆς ὑγρασίας, καὶ ἀπὸ βροχῆς ἤρχισαν νὰ τιπτοῦν αἱ τοιχογραφαί, καὶ εἶναι αὐταὶ ἐκ τῶν θαυμασιωτέρων ἀγιογραφῶν τοῦ Ἀθωῶν τοῦ Πανσελήνου τοῦ Ἰδ' αἰῶνος. Αὐτὸ τὸ καλὸν ἔκαμον εἰς τὸν Τόπον οἱ ὑποστηριξαντες τὸ ἀνοιγμα τῆς ἀγορᾶς, αἰωνία ἡ μνήμη αὐτῶν! Πάντες ἐβλεπον, ὅτι ὁσήμεραι κατεστρέφετο ἡ τοιχογραφία, καὶ ὅμως αἱ συζητήσεις τῆς Κοινότητος ἐξήκολούθηον ἤδη κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον ἐπὶ ἐξαιτίαν, χωρίς νὰ θελήσωσι νὰ συμφωνήσωσιν αἱ ἱεραὶ Μοναὶ μέχρις οὐ ἐφίτος ἐπὶ νῆβη ἀποτελεσματικῶς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐρησκευμάτων καὶ τῆς Παιδείας καὶ ἀπέστειλε τὸν ἀριτοῦν ἐν τῷ καθήκοντι τῆς ἀρχιτεκτονικῆς ἐν τῷ Πολυτεχνεῖῳ κ. Ἀ. Ὁρλάνδου, ὅστις τράχηται κοιλιῶν καὶ μίαν θαυμασίαν τοῦ Ὑπουργοῦ ἐπιστολὴν. Ἔθεσε τέρμα εἰς τὰς συζητήσεις, καὶ ἀπεφοίθη κατ' ἀπόλυτον πλειονοψηφίαν ὀλοκληρωτικῆ τῶν περὶ τὸν ναοῦ οἰκημάτων, ἧτοι τῆς ἡμίσεως τῆς ἀγορᾶς περὶ τοῦ. Ἀλλ' ὡς μανθάνω ἡ ἀντιδρασίς οὐ ἐξέλιπε τελείως.

Οὕτω θὰ ἀνοιχθῆ χώρος τριῶν περὶ τοῦ στρεμμάτων, ἐνθα θὰ σχηματισθῆ ἡ ἑσθὴ καὶ ὁ διερχόμενος οἶα τῆς Κεντρικῆς ὁδοῦ τῶν Καρεῶν πρὸς τὸ διοικητικὸν θὰ ἔχη διξία μὲν τὰ ὑπολοιπὰ τῶν καταστημάτων, ἀριστερὰ δὲ τὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου. Δόξα τιμὴ λοιπὸν εἰς τοὺς ἀγιορείτας, διότι ἔστω καὶ ἀργὰ ἀπεφάσισαν νὰ περισώσωσι τὸ τιμαφέατερον τῆς Βουλ. ἀγιογραφίας κειμήλιον. Συγγρηκτικῶς ἐκτελέσθη ὅτι ἡ ὑγρασία πρὸς γῆται καὶ ἐκ τῶν κατω, ἐκ τῶν ὑπογειῶν πατερχουμένων ἐκ τῆς τῆς τοῦ κοινῶς ὑπογῆθαι καὶ ὅτι τὰ ἔδαφος εἶναι ὡς ἐκ τῆς ἑσθῆς ἀσταθῆς οἷο ἀπεφασιοσθῆ νὰ ἐκτελεσθῶσιν μὲν τὰ ἔδαφος ὑποβριχίως ἀπὸ τῆς ἑσθῆς δὲ ὁ ναὸς ἡ ἀντιδρασίς.

...α σκαφών...
 ...επιστημονική...
 ...άνωμα την...
 ...την ευγνω...
 ...έκείνους, οι ό...
 ...τώ Πανεπιστη...
 ...αλον με την ά...
 ...ηθικώς εις τό...
 ...φυκτικώς εις...
 ...μικρόν ή μέγα...
 ...τα κύριον λόγον...
 ...των νέων. "Οτι...
 ...λειστικώς ήμεί...
 ...Όταν ή Πατρι...
 ...ράς, δι' ήν ευ...
 ...ες, είχε παραδο...
 ...ψυχικώς άου...
 ...της Μυίας της...
 ...Άλλοι μόν έπεδό...
 ...μετάλλευον των...
 ...άλλοι έστάθησαν...
 ...ος, με συνειδητήν...
 ...δικαν τό σύνθημα...
 ...ς μόνη νησίς, εις...
 ...Έλλάς, διασω...
 ...μόν του μίσους...
 ...του έγκληματι...
 ...ισεν ή ψυχή των...
 ...ης σπουδαζούση...
 ...επιστήμιον διεξή...
 ...μέ επιτυχίαν διαρ...
 ...ώνες οι όποιοι ώ...
 ...κροτην της Ιστο...
 ...Είμαι εύτυχής...
 ...μεταξύ εκείνων, οι...
 ...δάσκαλοι και φίλοι...
 ...έδωκαν τά πνευ...
 ...ρια δια την ούσια...
 ...Ιστορικής σας συ...
 ...κ, κυρίως οι λεγό...
 ...ου ήγείται ήχο...
 ...μαμάχας και συ...
 ...ήν καταστροφήν με...
 ...κην διάλυσιν του...
 ...επιστήμιον - ευρί...
 ...ρίθων και της συ...
 ...ήσαμεν με χαράν...
 ...τιν μας επί την έ...
 ...συνλάβομην την...
 ...μας ώς πνευματι...
 ...νά ύπερικήσουν...
 ...οίρας δυσμένειαν...
 ...της Έλευθερίας...
 ...α πολιτικών άου...
 ...τικόν κίνητρον της...
 ...πλάως ως μεσον...
 ...ρόντων, όπως θε...
 ...κοσμοπολιτικός φι...
 ...πηγήν ήθικης δρά...
 ...κικής. Ένώ οι άλ...
 ...λαμβάνω, ήγεται...
 ...πικίων δικαιώματα...
 ...ιωματικώς δια να...
 ...κώσεις, τάς όποι...
 ...ίδιοις μας τό φυ...
 ...ιον είχε περιέλθει...
 ...μεν με χαράν, με...
 ...σαμεν έδάφη, τά ό...
 ...ς εκείνης ήσαν ά...
 ...τήν έξοδον από τό...
 ...ς ως ράβδον μα...
 ...σα έβλέπομεν να

...νον δεν εσφραγισ...
 ...πειθων τριών μοναχών άφορισθέν, και...
 ...τόν έξωκλησιασμόν, όστις δυστυχώς μέχρι...
 ...σήμερον μένει άλωτος. "Ο άφορισμός ού...
 ...τος έπεξετάθη και κατά των άνοσίων εκεί...
 ...νων εμπυρων των τε παλαιότερων, των Ί...
 ...τραίων, των Κουτσών, των Κεφαλάδων και...
 ...ών πινω άλλων, όστινες πάντες κακην κα...
 ...κώς άπέλωντο, και κατά των νεωτέρων...
 ...οίσι είναι οι πασιγνώστοι Πανταζάκοι...
 ...οι Χορτιάται, οι Καραμπερίδες, οι Δο...
 ...νηλαίοι κ. ά.ών τό τραγικόν τέλος πάν...
 ...τες οι σύγχρονοι έπιστάνται και ό άφορι...
 ...σμός της Μητρος Έκκλησίας θαυματουργ...
 ...γει κατά τον εκδηλώτερον μέχρι σήμερον...
 ...τρόπον. Οι Σιμωνοπετρίται άνήγειραν τότε...
 ...μεγαλοπρεπές μέγαρον έξοδούσαντες 7000

...κου στραμμάτων, ενω...
 ...θόκητος, και ό διαρχόμενος δια της Κεν...
 ...τρικής οδοϋτων Καρεών προς τό δικητή...
 ...μον θά έχη δεξιά μόν τά ύπόλοιπα τώ...
 ...καταστημάτων, άριστερά δέ τον ναόν το...
 ...Πρωτάτου. Δόξα τιμή λοιπόν εις τους ά...
 ...γορείτας, διότι έστω και άργά άπεφάσι...
 ...σαν να περισώσωσι τό τιμαλφέτερον της...
 ...Βυζ. άγιογραφίας κειμήλιον. Συγχρο...
 ...ως διεγνώσθη διη ή ύγρασία προέρχεται και...
 ...έκ των κάτω, έκ των ύπογειώς καταρχομέ...
 ...νων εκ της πηγής του κοινού ύδατος ύδα...
 ...των, και διη τό έδαφος είναι ως έκ τούτου...
 ...λίαν άσταθές, διό άπεφασίσθη να διοχε...
 ...τευθώσι μόν τά ύδατα ύποβρυχίως, να στε...
 ...ρωθη δέ ό ναός δι' άντηρίθων.

Ο ΝΑΟΣ ΤΟΥ ΠΡΩΤΑΤΟΥ

'Αναγινώσκω εν τώ 25 τόμω της Έκ...
 ...κλησ. Αληθείας του 1905 σ. 136 σύλλαβον...
 ...περι του Πρωτάτου βραχύν μόν άλλα με...
 ...τόν έννοιαν, ούτινος «ή Ιστορία πληρο...
 ...δλους αιώνας». Αί μεταξύ ΙΒ' ΙΔ' αιώνας...
 ...τεχνουργηθείσι τοιχογραφία άνεκεινί...
 ...θησαν τον ΙΣΤ' αιώνα και κοσμούσι μέ...
 ...χι σήμερον τό είδος τούτου των παλαιβα...
 ...οικικών ελτουν θρομικών ναών. Τό Πρω...
 ...τάτον μικρός και άσημος τέως ναός άνοι...
 ...κοδομηθείς υπό του κτήτορος της Μεγί...
 ...στης Λαύρας Μικηφόου του Φωκά, όσον...
 ...όραται σήμερον και Ισταται θεία μαιρα...
 ...μέχρι της σήμερον αλώθητος, συναγειρών...
 ...έπι κοινή προσευχή ιεροού ούιλους ήουχα...
 ...τών επί δέκα όλας έκατον ετηρήδας. Και...
 ...έπιλέγει ό διατριβογράφος :

Διά τούτο ή έν παντί τρόπω του Ιερο...
 ...τούτου κνημίου της πατρίου τεχνής έπι...
 ...βάλλεται πάσι τοίς όρθοδόξοις και πάσι...
 ...τοίς έν τώ άγιωνύμω "Ορει. "Ο ναός υπό...
 ...κειται καθώς και πάσα οικοδομή εις τάς...
 ...κοιλίας των χρονων έπηρείας, μικρά δέ...
 ...βλάβη έν έλαχιστώ μέρει αυτού μη θερα...
 ...πευομένη έγκαιρως ύπάρχει κίνδυνος μη...
 ...πως διαδοθείσα επένεγκη ζημιαν μεγαλ...
 ...τεραν εις τε την οικοδομήν και τάς εσε...
 ...βάσθησαν ως κοινή λένομεν αυτάς, οι δέ...
 ...σύγχρονοι καθήκον έχουσι να πράξωσι ύ...
 ...περ ωτηρίας αυτών ει τι άν έπιβαλλη ό...
 ...πρός την ιεράν άρχιεπίότητα σεβασιός και...
 ...κατά τάς συβουλάς, άς ήμίν ή έπιστήμη...
 ...και ή τέχνη παρέχεται. Πρέπει να πιστεύ...
 ...σωμεν πάντες ότι ούτε οι καιροί μεντοι...
 ...ουτε τό σήμερον πρέπον γενέσθαι δύναται...
 ...ν' αναβληθη χωρίς ζημίας εις την έπιού...
 ...σαν». Η πάροδος 30 έτων έκτοτε πιστεύ...
 ...νά έπεισε και τούς πλέον άμεταπειστους πε...

...ρι της ανάγκης της επιτοκτικής, και αι έτ...
 ...μιαν γενεάν ανθρώπων σχολαστικά συζη...
 ...τήσεις πρέπει να λήξωσιν.

"Ο περιορισμός της αγοράς θα απαλ...
 ...λάξη τον Ιερόν Τόπον από πολλών ψευ...
 ...δοεμπόρων, όστινες ως σφήκες επεκάθησαν...
 ...έκει και απομυζώσι τους μοναχούς, και...
 ...έπί τέλους ρίπτουσι κανόνι, κατά τό δη...
 ...λεγόμενον, και παίρνουν τον κόσμον στον...
 ...λαιμόν. Έκ της προσφάτου χρεωκοπίας...
 ...των αδελφών Χορτιάτη, των μεγαλητέρων...
 ...εμπόρων των Καρεών, έχασαν Μοναί και...
 ...μοναχοί περι τά επτά εκατομμυρια δραχ...
 ...μών. Άλλά έν τώ μεταξύ συζητήσαν...
 ...πλείστα όσα χρεωκοπία, και ούτως έ...
 ...ξαντλείται τό Ιερον χήριμα, όπερ ήδύνατο...
 ...να χρησιμευση δι' άλλας οτοειδαιας του...
 ...Τόπου ανάγκας ως τ. χ. δια την ένισχυ...
 ...ν του άρτισιστάτου τυπογραφείου, όπερ...
 ...έλλειπει τώρων κινδυνεύει να διαλυθη. Τό...
 ...κεφάλαιον των 7 εκατομ. όπερ έν.θηά...
 ...κωσαν οι Χορτιάται ήδύνατο να χρησιμεύ...
 ...ση δια την έκδοσιν, την μελετωμένην υπό...
 ...της Έκκλησίας, των λειτουργικών βιβλίων...
 ...έκ τούτου δέ θα ύφειται ό Τόπος ύλι...
 ...κώς τε και ήθικώς, και θα έξυπνότερι...
 ...σπουδαίως και την Έκκλησίαν και τό χρι...
 ...στιανικόν πλήρωμα. Η κατάργησις της ά...
 ...γοράς θα ανάγκαση, είμαι βέβαιος, του...
 ...μοναχούς, ιδίως τους έμπορευομένους...
 ...κελλιώτας να σκεφθώσιν περι τούτων...
 ... έργων, κάλλιστα προσιδίζοντων εις τους...
 ...μοναχούς. Ούτω θα λάβωσι και οι Καρε...
 ...είναι ή πρωτεύουσα των Σκητών τώ ά...
 ...γιου "Ορους - και συν τώ χρόνω ή ό...
 ...ναπτύξωσι οι Καρεώται δια της καλοεπι...
 ...κής αυτών ιδιοφυίας, άλλο είδος εμπορίου...
 ...τό του βιβλίου και της καλλιτεχνίας και πά...
 ...σης τοιαυτης έγχωριου βιομηχανίας και θά...
 ...δώσωσι και εις τους άλλους άσκητάς έρ...
 ...γασίας βιοποριστικά. Μιά τοιαύτη έργ...
 ...σία είναι και ή παραγωγή των αϊθερίων έ...
 ...λαίων, ήτις άφοτου ταρηκμασών οι Ρώ...
 ...σοι καταργηθη τελείως. Υπάρχουσιν δέ...
 ...την Αθωνικήν χλωρίδα άφθονα φυτά ε...
 ...ρωματικά, και ό άνθρωπος, όστις φάτα...
 ...σχη προς τούτο τα πρώτα μέσα ευρεί...
 ...όμογενής έκ Λονδίνου ό κ. Κ. Ζακελλ...
 ...ριος. Ούτος ένθουσιώδης λάτρης της φ...
 ...σεως και θαυμαστής του πλοΐτου τή...
 ...χλωρίδος ταύτης ανέλαβε την από τήσ...
 ...άπόφωας εκμετάλλευσιν αυτής. Είναι δι...
 ...ή χλωρίς του "Αθω, ως άπεδείξαμεν εν...
 ...τώ έσχάτως έκδοθέντι "Αθωνι. ήμών...
 ...("Αθηναι 1935) ή πλουσιωτέρα του κομμου...
 ...και γενική ούτως ειπείν άποθήκη παντώ...
 ...των χρησίμων φυτών και διη των φαρμα...
 ...κευτικών. Αθηναι τή 22 Νοεμβρ. 193...

...ματση "Αλλά και...
 ...ω θα συνεχίσω τον...
 ...τόν στίβον της πο...
 ...τά καθάρως πνευ...
 ...οία πρέπει να συ...
 ...ια όχι μόνον οι ό...
 ...οί: ό Λαός άλλ...
 ...νά αρσάλαβη και...
 ...ική περιεχομένου...
 ...είναι άλιος να τό...
 ...νω έκείνοι, οι ό...

...ποιός τον ύπετίμων και τον έχρησιμοπο...
 ...ουνμόνον ως πελάτην και έπισκέπτην του...
 ...κομματικού των προβαλάμου. "Ο Λαός έ...
 ...χει ανάγκην ιδεών. Και με τάς ιδεας θά...
 ...έπικρινωνήσωμεν μαζί του. "Ο Λαός είναι...
 ...πρόθυμος να ύποσθη και θυσία άκόμη...
 ...Δι' αυτό πρέπει εις τάς θυσίας να δίδω...
 ...μεν τό παράδειγμα ήμείς!

Ούτω πως αντιλαμβάνομαι την πολιτι...
 ...κήν μου ύποστολήν, την όποιαν θεωρώ, ως...
 ...συνείσταν και δι'ώς ολοκληρώσιν της πνευ...
 ...ματικής μου άποστολής.

"Ελληνες Φοιτηταί! Σας αποχωρίζομαι...
 ...κατά την στιγμήν αυτήν δια να σας συ...
 ...ναντήσω άλλου. Διά να σας συναντήσω...
 ...έκει όπου όλοι άνήκομεν, εις τους κόλπους...
 ...του Λαού. Έχει ανάγκην ό Λαός να ευ...
 ...ρεθώμεν πλησίον του! Έχομεν ανάγκην...
 ...και ήμεις να εύρεθη ό Λαός πλησίον μας!

Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ Η ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

Χριστός Ἀνέστη!

Ἀσπασίμος χαρισάμενος, ἐκ-
φρασὴς ἀνεκλάλητου χαρᾶς, λέ-
ξεις νίκης καὶ θριάμβου δηλω-
τικῆς. Ἀνέστη Χριστός καὶ πε-
πνικασα θαύματος, ἀνέστη Χρι-
στός καὶ νεκροὶ ἐξοπίστανται! Ἡ-
χὴς θέρηνουμεν καὶ σήμερον
χαρούμεν, χθὲς λύπη καὶ κατή-
φρας σήμερον χαρὰ καὶ ἀγαλλ-
λας. Φαιδρά καὶ ἡλιοστάλα-
κτος ἡμέρα, ἀντικατέστης τὴν
μαύρην καὶ ζοφώδη Παρασκευ-
ν. Ἡ φύσις, τὴν εορτάσιμον τῆς
κοιτῆρας στολὴν περιβαλλομένη
κατηγυρίζει τὴν ἀνάστασιν τοῦ
Πλάστου. Τὸ πᾶν χαίρει, ἐνὺν
πάντα πεπλήρωται χαρᾶς, αὐρα-
νός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθό-
να. Χριστός ἀνέστη καὶ διαβό-
λου τὸ κράτος κατηργήθη, αἱ
πομπαὶ κατετροπώθησαν δυνά-
μεις Κανὴ κτίσις πολιτεύεται
καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Χριστοῦ ἐγ-
καινιάζεται. Δὲν εἶμεθα πλέον οἱ
ἀσπίλητροι, οἱ ἐξόριστοι τοῦ Πα-
ραδείσου. Ὁ Χριστός ὑψ' ἡμῶν
μᾶς καλεῖ εὐαγγελιζόμενος εἰς
σήμερον τὸν κόσμον τὴν συν-
βαλλομένην ἡμῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ.
Εἰρήνη ὑμῖν! εἶνε αἱ πρώται
φωτῆσαι λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ
Ἰησοῦς ἐξέφωτισε πρὸς
τοὺς τρομοκρατημένους μαθη-
τάς. Διὰ τὴν ἐν τῷ κόσμῳ εἰρη-
νῆν ἐπιτρούσιν ὡς πιστοὶ φρου-
ροὶ καὶ φύλακες οἱ ἅγιοι ἀγγε-
λοι αἱ δυνάμεις αὐτῶν προσεύ-
χονται τὰ στήθη μαρτύρων
τῆς πίστεως. Πᾶσαι αἱ δυνάμεις
τοῦ οὐρανοῦ προσέρχονται εἰς
βοήθειαν τῶν ἀγωνιζομένων ὑ-
πὲρ τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας,
ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ τοῦ
δικαίου. Εἶνε οἱ εἰρηνοποιοὶ
πρὸς τοὺς ὁποίους ἐξέφωτισή ὁ
μακαρίσιμος. «Μακάριοι οἱ εἰρ-
νοποιοί, ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κλη-
θήσονται». Μεγάλη τῆς θείας υἱ-
οθεσίας ἡ ἀμοιβή. «Ὅλοι πρέπει
να στρατεύωμεν ὑπὲρ τῆς εἰρ-
νῆς, ὑπὲρ τῆς ἐξασφαλίσεως
τῶν ἀγαθῶν, τὰ ὅποια ἐργασία,
ποῦ καὶ κόποι αἰώνων μᾶς ἐ-
κλήροδότησαν. Ἄς σταματήσω-
ν αἱ ἐναντία δυνάμεις αἱ
ἀποστρεφόμεναι εἰς τὸ θεῖον
ἔλεος τοῦ Ἰησοῦ «Εἰρήνη ὑ-
μῖν». Ἄς αἰγίση τοῦ πυροβόλου
ἡ ἐπιστοία φωνὴ καὶ ὁ κράτος
ἀεθρίου βομβαρδισμού, ἄς ὑ-
περσῶσῃ ἡ γλυκεία φωνὴ τοῦ
ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Θεοῦ,
πρὸς κατατρόπων τῶν κατα-
χθονίων δυνάμεων, αἱ ὁποῖαι συ-
νέτασαν νὰ καταστρέψουν τὸ
πᾶν, ἄς συνταχθῶμεν εἰς τὸ κρά-
τος τοῦ Χριστοῦ, στρατιῶται τοῦ
ἡρώλου εἰρηνάρχου. Ἄς ἐπα-
νεκαθίστανται συνεχῶς τὸ ἐλ-
πίον ἡ βασιλεία σου, ἡ βασι-
λεία τῆς ἀγάπης, τῆς χαρᾶς, τῆς
ἀληθείας καὶ τότε συγκόψουσι
καὶ μακαίρας αὐτῶν εἰς ἀποτρα-
πὴν τὰς σβῆνας (ἴστω τὰς λόγ-
μας) αὐτῶν εἰς δρέπανα (Ἰσαΐ-
ας 64), καὶ τότε ἐλύκοι καὶ ἀρ-
εῖται ἅμα βοηθήσονται καὶ πά-
ρῃς ἀνανοπαύσεται ἔριφος καὶ
ὡς βοῦς φάγεται ἄχυρα»
(Ἄβρ. 8:13). Τὰ ἐρεπτα τῶν
ἐπιπολέων, ὁ βομβαρδισμός
τῶν πόλεων, ὁ βομβαρδισμός
τῶν νώσκουμένων, ἡ κατατρο-
πὴ τῶν κατῶν, τῶν μουσείων, τῶν
μονῶν, τῶν βιβλιοθηκῶν, τῶν
ἐπιπολέων τῆς τέχνης, οἱ ποταμοὶ

τῶν πεζοδρομίων καὶ οἱ ἀνογ-
κάζουν νὰ ἐκκενώσῃς εἰς τὰ τρα-
πέζακια τῶν τῶ βαλάντιόν σου,
εἰς πᾶσαν στιγμὴν ἀναβιβάζουν
τὰς τιμὰς, αὐτοὶ διευθύνουν τὸ
Χρηματιστήριον. Ἐχομεν κεκτη-
μένην ταχύτητα καὶ οὐδεὶς εἶνε
ἰκανός νὰ σταματήσῃ τὴν πορᾶν,
ἥτις ὀδηγεῖ τὴν Ἑλλάδα εἰς τε-
λειαν χρεωκοπίαν. Λέπει ὁ ἀ-
γνός καὶ λελογισμένος πατριω-
τισμός, ὅστις ἀνοματιάζει τὰς
εὐγενεῖς ἐνεργείας, διασκορπίζει
τὸν ἐνθουσιασμόν καὶ παραρμᾶ
τὸν λαόν εἰς γενναίας πράξεις.
Κυκεὼν καὶ λαβύρινθος! Ἰδοὺ
ἐν ἀλλοίσις ἡ εἰκὼν τὴν ὁποῖαν
παρουάζει ὁ ἑλληνικὸς λαὸς
πρὸ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου.

Ἄγαπῆτοί χριστιανοὶ καὶ ἀ-
δελφοὶ περιπόθητοι, ὁ Χριστός
ἀνέστη καὶ ζωὴ ἐκ τοῦ τάφου
ἀπέτελλε! Αὐτὸ τὸ μέγα θαῦμα,
τὸ συγκινεῖν σήμερον καὶ συγκι-
κλονεῖν ὅλον τὸν κόσμον τῶν
εὐσεβῶν χριστιανῶν, δὲν θά συγ-
κίνησῃ καὶ ἡμᾶς; Δὲν ἀνέστη
καὶ δι' ἡμᾶς ὁ Χριστός; καὶ ἡ
δεδεξαμένη Ἑλλάς δὲν θά ἀ-
ναστήσῃ; δὲν θά ἀναστήσῃ ἐκ τοῦ
ληθάργου; δὲν θά ὁμονοήσῃ,
δὲν θά συγκεντρωθῇ εἰς ἑαυτὴν
διὰ νὰ σωθῇ; Δὲν ἐνδιαφέρεται
πλέον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὑπὲρ
βωμῶν καὶ ἐστιῶν, ὑπὲρ τῆς ἀ-
γίας ἡμῶν πίστεως, ὑπὲρ τῶν
αἰώνων ἰδεωδῶν, τὰ ὁποῖα ὁ
παρθενιώτης χρόνος δὲν ἠδυνή-
θη νὰ ἐξαλείψῃ; «Οἱ ὑπαλιπέ-
μενοι οὐ στεφανοῦνται. Δὲν θά
παρελάσῃ καὶ ἡ τιμημένη με-
τὰς δάφνας τῆς προσφόρου νί-
κης Ἑλλάς κατὰ τὴν μεγάλην
ἡμέραν τῆς κρίσεως καὶ ἀτα-
ποδόσεως, κρατοῦσα τὸν κλάδον
τῆς ἐλπίδας; Δὲν θά προβάλλῃ καὶ
αὐτὴ τὰς δικαίας ἀξιώσεις ἀθ' ὧν
ἠγωνίσθη ὑπὲρ ἐλευθερίας,
ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ δι-
καίου, ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ κό-
σμου; Ἄλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει
πρῶτον νὰ εἰρηνοσώμεν καθ' ἑ-
αυτοῦς. Καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ εὐλο-
γία, τὴν ὁποῖαν ἐπιδοσιμεῖ εἰς
ἡμᾶς σήμερον ὁ γλυκὸς Ἰησοῦς.
Εἰρήνη ὑμῖν! Αὐτὸ μᾶς συμβου-
λεύουσι οἱ μεγάλοι φίλοι μας,
αὐτὸ ἀπαυτοῦσιν αἱ οἰκίαι τῶν ἡ-
ρώων μας, αὐτὸ θέλει ὁ Θεός,
ὁ περιέπων τὸν περιούσιον ἑλ-
ληνικὸν λαόν, αὐτὸ τέλος ἀπαι-
τεῖ τὸ συμφέρον μας. Ἐάν εἰρη-
νεύσωμεν τότε πράγματι ἀνέστη
καὶ δι' ἡμᾶς ὁ Χριστός καὶ τότε
ἄς φάλλωμεν μετὰ χαρᾶς καὶ
ὑπερηφανείας τὸν θριαμβευτικόν
ὄμιον «Χριστός Ἀνέστη καὶ νε-
κρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας
καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν
χαρισάμενος».

† Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΚΟΡΥΤΖΑΣ
καὶ τακτικὸς καθηγητὴς τῆς Ἀρχαίας
Ἑλληνικῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ
Πανεπιστημίῳ

ἰστος τῶν αἱμάτων, τὰ ὅποια δι-
 σπικάνουσι τὰ πεδία τῶν μα-
 γῶν. Ὁ κόσμος ὅλος στενάζει
 ἐπὶ τὸ βόρος τῶν δεινῶν, βοᾷ
 ἐν αἶμα ἑκατομμυρίων ὑπάρξε-
 ῶν, καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ζώντων,
 τῶν ἀλιγοῦσάντων καὶ ἀσπληνῶν
 ἐβλητηριάσθησαν ὑπὸ ἀναρχι-
 ῶν καὶ ἀνατρεπτικῶν ἰδεῶν,
 ἐπιθυεῖ σοβαρῶς ὁ κόσμος
 τῶν θετικῶν ἰδεῶν, τῶν ὑγιῶν
 ἀρχῶν. "ὦ, ἂν νομίζετε ὅτι τοι-
 αυτοτρόπως θὰ νικήσετε, εἶνε ἡ
 μεγαλύτερα πλάνη. Θὰ θρηνηῖτε
 ἐπιφελῶς ἐπὶ τῶν ἐρεπιῶν τοῦ
 βίοντος τούτου καθεστῶτος.
 Ἄλλ' ὁ Θεὸς οὐ μνηστρίζεται,
 ἀποκίει εἰς τὰ ὑψηλά καὶ τὰ
 πάντα ἐφορᾷ. Ὁ Θεός, τὸν ὁ-
 ποῖον ἐνθρονίζετε καὶ ἐκθρονί-
 ζετε κατὰ τὰς περιστάσεις, ὡς
 ἡ ἀσεβὴς Ἰεζάβελ τὸν Βάαλ,
 (ἀκούσατε τὴν φωνὴν ἐμοῦ τοῦ
 κρηνοῦ λειτουργοῦ). Ὁ Θεὸς
 εἶνε αἰώνιος, ἀκατάλυτος, κα-
 τακίει πολὺ ὑψηλὰ ὑπερῶν τοῦ
 ἑβδόμου οὐρανοῦ, ἐπὶ τῆς γῆς
 βασιλεύει εἰς τὰς καρδίας τῶν
 πιστῶν καὶ ὅσων προσπαθεῖτε νὰ
 τὸν ἐκριζώσητε, τὸν θήμελιώ-
 κει βαθυτέρον. Αυτό μᾶς διδά-
 σκει ἡ ἱστορία. Ἄλλ' ἡ κόλασις
 αὐτῆς ἦν ἐξαπελώσατε μέλλει νὰ
 μεταβάλλῃ τὰ πάντα εἰς εἰρή-
 νην καὶ πολιτισμούς καὶ καθε-
 στῶτα καὶ ἀνοίγει τὸν δρόμον
 εἰς ἄλλους λαούς, οἱ ὅποιοι θὰ
 σωθῶσιν, θὰ ἐκλιμνησῶσιν ὡς
 τὸ ἄχυρον εἰς τὸ ἀλώνι, ὅτι ἐ-
 κπορεύεται. Αυτό θὰ εἶνε τὸ τέ-
 λος. Καὶ τώρα στρέφω τὸν λό-
 γον πρὸς τὸν ἑλληνικὸν λαόν, ὁ
 ὅποιος κατέχει τὸ μέσον τῆς ὡ-
 ραιοτέρας φύσεως, βασιλεύει
 ἐπὶ τοῦ ὄμφαλου τῆς γῆς. Συνή-
 θος ἡ ζωηρὰ φαντασία σου
 πλάττει θελκτικὰ δεινὰ, τρέφε-
 σαι μὲ ἐλπίδες, ἀλλ' ὁ λύχνος
 σου πρεμοσβύνει, δὲν ἔχεις ἔλαι-
 ον ἐν τοῖς ἀγγείοις. Τὸ πνεῦμα
 τοῦ Ἰησοῦ ἐπαναπαύεται ἐπὶ σὲ
 ἀλλὰ σὺ ἡ καρδία ἐψυχράθη
 καὶ ὁ ζήλος ὑπὲρ τῆς πίστεως
 τῶν πατέρων ὁσημέραι μαρμαί-
 νεται, σὺ λείπει ἡ αὐτοπεποιθη-
 σις. Τὸ πλῆθον σου ἀνευ πυλῶτος
 ἔσθην, κλυδωνιζόμενον ἐν μέσῳ
 τῶν ἀγρίων κυμάτων, ἀνευ πη-
 θαλιούχου. Ὁ οὐρανός σου κα-
 λυπτεται ὑπὸ πικνῶν καὶ ζοφε-
 ϶ρών νεφῶν καὶ ἐάν που ἐπιφαί-
 νηται διολισθαίνουσα ἀκτίς φω-
 τὸς ἐν τῇ σκοτοδίνῃ σου οὐδὲν
 διακρίνει. Τὸ σκάφος σου πλη-
 θιστὸν φέρεται πρὸς τοὺς βοᾶ-
 γους καὶ οὐ χαίρεις, διότι πλη-
 θιάζεις πρὸς τὴν γῆν, ἀλλ' ἀ-
 γνοεῖς ὅτι μέλλεις νὰ συνταί-
 ρησιν. Ὅλοι κινουῦνται σπασμωδι-
 κῶς πρὸς αὐτοποιῶν δῆθεν τῆς
 πατρίδος, —δὲν θέλω νὰ διαμφι-
 ρητήσω τὸν πατριωτισμὸν ὁ-
 λαν — ἀλλ' ἡ ὕπαιθρος χώρα
 παρεδόθη εἰς λεηλασίαν καὶ τε-
 λείαν καταστροφὴν. Ἐγινε εἰσία
 Μουσῶν. Αἱ πόλεις μετεβλήθη-
 σαν εἰς θηριοτροφεία μὲ τοὺς
 αὐρανοῦσιτας. Ὁ Ἔνας θέλει νὰ
 τὸ αἶμα τοῦ ἄλλου. Οἱ λη-
 ῖται καὶ οἱ λωπεδύται κατέλα-

ΤΕΙ ΒΥ ΔΕΛΦΩΝ 91

ΣΥΓΚΟΛΛΗ
ΣΤΕΦΑΝΟΥ

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

ΥΠΟ ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΔΑ ΛΑΥΡΙΩΤΟΥ

Μετά την απλευθέρωσιν της Ελλάδος, ως πρώτον μέλημα οι Έλληνες Έκκλησιαστικοί κατέβησαν εις το Κράτος δια οργανώσασθαι, διαφυλάξαι την εθνικήν Εθνικήν Πατριότητα, ίνα έμνησθησαν της εθνικής αιδίας αυτών. Έως ούδε της παρούσης αναβλυθείσης Μαζαράκη, ηρώσε το Αρχιεπισκοπικόν Συμβούλιον την Ελληνικήν Χριστιανότητα. Πρὸ τῶν προπελαίων εὐχρισαν δύο ἀγάλματα, τοῦ Πατριάρχου Γεωργίου τοῦ Ε' καὶ τοῦ Ρήγα Φεραίου, τῶν πρώτων μαρτύρων τῆς ἑθνεγείας. Ἐν ἀποδείξεισιν ὅτι ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας ἀφίεται εἰς τὴν Ἑκκλησίαν καὶ εἰς τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, διὰ τὸ Φεραῖος ὁπῆρθε διδάσκαλος. Ὁ ἐμπνευσμένος οὗτος ποιητὴς τὴν ἀνάστασιν τοῦ ἔθνους ἰδεοποιεῖ εἰς δύο τύποις ἐν Βλαχίᾳ τὴν Χάρταν τῆς Μιγάλης Ἑλλάδος, ἢν μετὰ τῶν ἐθνικῶν θυρῶν αὐτοῦ διένεμε πανταχοῦ δωρεάν. Τὸ 1908 ἐπὶ τῷ ἀνακηρυχθέντι Τουρκ. Συντάγματι παρεχόμενος καὶ κηρύττων εἰς τοὺς Μακεδόνας τὴν ἐλευθερίαν, εἶδον τὴν Χάρταν φιλοσοφούμενη ὡς ἱερὸν κειμήλιον εἰς τὴν στέγην τοῦ Γουναρίου Κόζάνης. Περιλαμβάνει τὰ ὄρια τοῦ Βυζαντινοῦ Κράτους! Οὐδεὶς ἐκ τῶν χριστιανῶν ἔλαχε νὰ μείνῃ ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγόν, ὅθεν εἰς τὸν ἀπλευθέρωτον ἀγῶνα ἐκάλεσεν ἅπαντας ὅμοιο τοῦς Χριστιανοὺς τῆς Βαλκανικῆς καὶ αὐτοὺς τοὺς Ἀρμενίους, ὡς ἀναφέρει καὶ τὸ διστάχον τοῦ κοινοῦ γνωστοῦ ἐκκλινου θυρίου. Εἶνε ἡ πρώτη ἰδέα τῆς Βαλκανικῆς Ὁμοσπονδίας, πρὸς ἐπισημὴν τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ ἢν ἐκθῆρας ἠπάσαντο καὶ συνέδραμον πάντες. Ἡ ἐκανάστασις ἐξερχομένη ἐν Βλαχίᾳ, ἐνθα αἱ Ἑλληνικαὶ Ἀκαδημαῖαι τοῦ Βουκουρεστίου καὶ Ἰασιῶν εἶχον προλαρασκευασθεὶς ἀπὸ μῆος καὶ πλὴν ἐκτονταετηρίδος τὸ ἔδαφος. Οἱ Ἱεροῦχται φοιτηταὶ ἦσαν οἱ πρώτοι μάρτυρες τῆς ἐλευθερίας. Ὁ ἀγὼν ἐκείνος, μετὰ τῶν ἐνδόξων ἐν Βλαχίᾳ προασπιστῶν, ἐκτὸς τῶν ἐκεί ἐμπνευστημένων πολυπληθῶν Ἑλλήνων, ἀφῆρει καὶ πολλοὺς τῶν ἰθαγενῶν. Οἱ Ρουμάνοι εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα καὶ εἰς τὰ σπουδαία τῆς Ἑλληνικῆς ἑθνεγείας ἀφῆλλοσι τὴν ἀφῆρσιν τοῦ Ἑθνικοῦ αὐτῶν φρονήματος. Ἡ ἐλευθερία εἶνε καρπὸς τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος, ὅπερ ἐκὶ δύο αἰῶνας, οἱ ἀλλόθρονοι Ἡγεμόνες Μαυρομορδάκη, Γαϊκά καὶ Καρατζάδες εἰσήγαγον εἰς τοὺς Ἡγεμόνας Ἡγεμονίας. Οἱ σπουδαῖοι τῆς ἀρχαίας φιλοσοφίας Ἑλληνες διδάσκαλοι, ἀπὸ τοῦ Λερωτοῦ Τραπεζουνοῦ μέχρι τοῦ Ἡπιαροῦτο Ἀρκαίου Φωκιδῶν, καὶ οἱ Ἑλληνες ἱεράρχαι καὶ κληρικοί ἀπὸ τοῦ πρώτου ὀργανωτοῦ τῆς Ρουμανικῆς Ἐκκλησίας Παναγιώτου Νήφωνος τοῦ Πελοποννησίου, μέχρι τοῦ ἀκαταπόνητου τυκογράφου Ἀνθίου τοῦ Ἰβηρίτου, ἐκαλλιεργήσαν καὶ μετελαμμάδουσαν εἰς τὰ λαῖκα τῆς Ρουμανίας στήματα. Αἱ Ἑλληνομάδες καὶ Πιερίδες Μούσαι, περιτρωμικὴ ἐγκαταλείπουσι τὰς ἀρχαίας αὐτῶν ἐπιστῆς ἀγῶν φιλοφρονίαν καὶ ἐτοχῆν ἐλάθους καὶ ὀμοειλήλου εἰς τὸν ἀναβυθιστὸν ἐκείνην χωρὴν δεξα-

θεθεὶς XIII τόμος τῆς Σολογῆς τοῦ Κοσμοστέφου, (καλοῦσθαι ὄραγμα διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Ρουμανίας, ISTORIA RUMANILOR) περιέχει τὰς ἐπιστολάς τοῦ Πηγά καὶ πλήθος ἄλλων ἐγγράφων μαρτυροῦντων τοὺς κόπους καὶ ἀγῶνας, οἱ κατέβαλον οἱ ἀπῆρστοι Ἑλληνες μαρτυροῦντες διὰ τὴν Ρουμανικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἢς ἀνεν Ρουμανικῶν ἔθνος δὲν δὲ ἔπλεξε σήμερον. Καὶ ἐπολέμησαν οὐ μόνον διὰ τῆς διδασκαλίας τοῦ κηρύγματος, ἀλλὰ καὶ διὰ πολυαρίθμων θεολογικῶν (ἰδίως ἀντιπατικῶν) συγγραμμάτων. Ἐλλογον ἐμπνεύσιν οἱ τρεῖς κολλοσιαῖοι τόμοι Τόμος Ἀγάπης, Τόμος Καταλλαγῆς καὶ Τόμος Χαράς), οἵτινες ἐδημοσιεύθησαν τότε ἐν Ἰασιῶ ἀπὸ τοῦ Ἱεροσολύμων Δοσιθέου ἢ δὲ Δωδεκαβίβλος, οὐ ὀγκωδέστερον βιβλίον δὲν εἶδεν ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, εἶνε τὸ ἐκασφράγισμα τῆς μεγάλης ταύτης Σολογῆς, ἢς καὶ μέχρι σήμερον εἶνε ἀνεξάντλητος πηγὴ τῶν περὶ τὸ στίγμα ἀσχολουμένων. Τοιαύτην στοργὴν καὶ ἀφοσίωσιν οὐδεμία ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ ἐν τῷ κόσμῳ, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ πρὸς τὸ ποιμνίον!

Εἰς τὸν ἀπλευθέρωτον ἀγῶνα συμμετέσχε καὶ ἡ Σερβία διὰ τοῦ ἐνδόξου τῆς ἐλευθερίας προμάχου Καραγεώργεβιτς, ὃς τὸ ὄνομα κοσμεῖ μίαν τῶν παρὰ τὴν Πλατείαν τοῦ Συντάγματος ἐν Ἀθήναις ὁδῶν. Περὶ δὲ τῶν Ἀλβανῶν μόλις εἶνε ἀνάγκη νὰ σημειώσω, ὅτι οὗτοι ἐνεκαινίσαν τοὺς ὑπερ τῆς ἐλευθερίας καὶ κατὰ τοῦ Τουρκικοῦ ζυγοῦ ἀγῶνας διὰ τοῦ περιλαλήτου ἤρωος καὶ προμάχου τοῦ Χριστιανισμοῦ, τοῦ Σκενδέρ βέη, ὅστις ἀνάγων τὴν καταγωγὴν αὐτοῦ εἰς τὸν ἐνδοξόν Ἡπιαρῶνα Ἰωάννην, ἐπαλέμησεν ἠρωϊκῶς κατὰ τὸν ὀμοειδή ἀπὸ νίκης εἰς νίκην, καὶ ὡς λέων ἀκατάβλητος κατασυνέτριψε ἐπὶ τῶν βράχων τῆς Ἀλβανίας τὰς ἀλλεπαλλήλους τῶν Σουλτάνων Στρατίας. Τὸ ἱερὸν τῆς ἐλευθερίας κῆρ ἐμεινε καὶ μετὰ ταῦτα ἀκοιμητὸν εἰς τὰ στήθη ἰδίως τῶν Ἑλληνοαλβανῶν, καὶ ἀνέθορον εἰς φλόγας πολεμικοῦ ὄργασμοῦ εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ λέοντος τῶν Ἰωαννίνων Ἀλῆ Πασά, ἢς δικαίως δύναται νὰ ὀνομασθῆ ἡ πολεμικὴ ἀκαθμία τῆς ἐπῆρης ἐκείνης. Ἐκείθεν ἐξῆλθεν οἱ γιγαντομάχοι καὶ ἀκατάβλητοι ἤρωες τοῦ Σουλίου καὶ οἱ λοιποὶ πρωτοστάται τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκναστάσεως, ἢς συμμετέσχεν εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν μετὰ τῆς Ἡκείρου καὶ τῆς ἠρωϊκῆς Χειμάρας καὶ ὀλοκλήρος ἡ περιφραγία τῆς Κορυνθίας. Ἐν τῇ ἐνδοξῇ ταύτῃ κολοῦ ἀνεσκολοπισθῆσαν τὰ πρῶτα τῆς Ἐκναστασίας θύματα, τρεῖς ὄλοι δεκάδες μαρτύρων! Εἶνε περιφρογὸν φαινόμενον, ὅτι εἰς τὰ μέρη ταῦτα παρονοιάζεται διὰ τῶν αἰῶνων ἀκατάβλητος ἐθνικὸς ὄργασμος καὶ εἴλος ὑπερ τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀμειλίχου καὶ κομιτορῶς ἀνώτερος ἀπὸ πάσης ἀπόψεως, ὀμοειδῆς συναντώμενος εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῶν Ἑλληνικῶν χωρῶν! Καὶ ἐνταῦθα δὲν ν' ἀναζητήσῃται τὴν κραταίαν τῆς Ἐκκλησίας χωρὴν καὶ τὴν ἐπίδοσιν τῶν ἄλλων ἐκκλινῶν. Αἱ πρῶτα ἔλαθον τῆς

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΩΝ

ΥΠΟ ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΛ ΛΑΥΡΙΟΤΟΥ

Εἶναι ἔτις ἀπὸν θαυμαστὸν πᾶς
μερὸς ἡ Ὁρθοδοξία ἐν Ἀλβανίᾳ
καθίσταται μεταξὺ Σερβίας καὶ Χερσωνίας
τῆς παλαιᾶς ἀπειλῆς ἐνδη-
μότης ἐντὸς τῆς γῆρας, καὶ τῆς α-
πειλῆς ἀποκαταστάσεως ἐκστρατευόμενης
ἐκπαινετικῆς ἐκ τῆς ἐντα-
τι Κερσονήσου. Πλὴν τῶν μονῶν ἐν-
ταῦθα πρὸς αὐτὸν δὲ ἕτερα ἀ-
σφαλὴ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἐθνι-
κοῦ, ὅστις τοσοῦτον στενὸς; καὶ ἡ
μὴν συνδέεται πρὸς αὐτὴν, προπύργια.
Ἡ αὐτοκέφαλος ἀρχιεπισκοπὴ τῆς Ἀ-
ρχιδῆς, καὶ ἡ Ἀκαδημία τῆς Μοσχό-
πολεως μετὰ τοῦ τυπογραφείου αὐτῆς.
Περὶ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ταύτης ἐγρά-
ψασαν πολλὰ, πᾶμπολλα, ἀπὸ τοῦ Δι-
μήτρου μέχρι τοῦ Γκέλτσερ, ὅστις διὰ
δύο συγγραμμάτων DAS PATRIARCHAT VON
'Αρχιδῆς (1901) καὶ AUS MAKEDONIEN
UND DEM HEILIGEN BERG (1904) παρῶ
σχευ ἡμῖν πλήρη εἰκόνα τῆς ἱστορικῆς
ἐξελίξεως ταύτης. Οἱ Σλάβοι, ὅπως διὰ
τοῦ κλαστογραφήματος ἐκείνου τοῦ
ἐκπὸ τοῦ Βογομίλου σκηνοδητηθέντος
βίου τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἠθέλησαν νὰ
πολιτογραφῶσιν αὐτῶν ἐν τῶν ἐν-
δοξῶν τοῦ Βυζαντίου αὐτοκράτορα, οὗ-
τω καὶ τὰ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς ταύτης;
διὰ τῆς ὑποβολιμαίας ἐκείνης εἰς ὄνο-
μα τοῦ Ἰουστινιανοῦ πολυκρότου να-
φῆς, ἥτις ἐβρίσκειται ἀνατετυπωμένη ἐν
ἀρχαίᾳ ἑλλ. μεταφράσει ἐκ τοῦ Λατι-
νικοῦ εἰς τὸν Ἑ'. τὸμον τοῦ Συντάγμα-
τος τῶν ἱερῶν κανόνων, καὶ ἐν ἀκρι-
βεστῆρα παρὰ Λήμιτσα (Περὶ τῆς ἀρ-
χιεπισκοπῆς Ἀρχιδῶν) διενεμήθησαν
νὰ ἀποδείξωσιν τὴν Ἀρχιδῆν ὡς πα-
τριδα τοῦ Ἰουστινιανοῦ καὶ τὸ πινάκ-
χαιον ἀνώτατον θεοκρατικῶν κέντρων
τῶν Σλάβων. Ἀλλ' ἀμφότερα τὰ ση-
μερὰ ταῦτα ἐπινοήματα αὐτῶν οὐκ ἔως
ἀπέτυχον, ἐξελεγχθέντα ὡς μυθοπλα-
στίαι. Ἐν τῇ χρόνῳ ἔρχε τὴν ἀρχὴν
τὸ αὐτοκέφαλον τῆς Ἐκκλησίας Ἀρχι-
δῶν ἀκριβῶς δὲν γνωρίζομεν, ἀλλ' ἐ-
κείνη ἐγένετο ἀρχιεπισκοπὴ Βουλγα-
ρίας, φαίνεται, ἐπὶ Σαμουὴλ ἢ Συ-
μαῶν, ὅτε οἱ Βούλγαροι προσωρινῶς
κατέλαβον τὰ μέρη ἐκείνα, τὸ Πατρι-
αρχεῖον ἀνεγνώρισεν ταῦτα τὸ προνό-
μιον τῆς ἀνεξαρτησίας προσαρτηθείσης
ὑπὸ τοῦ Βασιλείου Β' καὶ τῆς Βουλγα-
ρίας προσωρινῶς. Εἶνε γνωστὸν ὅτι
ἐκεῖτα οὐδεμίαν δικαιοδοσίαν εἶχεν ὁ
ἀρχιεπίσκοπος Ἀρχιδῶν ἐπὶ Σλαβικῶν
χωρῶν, αἵτινες ὑπέγοντο ὑπὸ τὸ Πα-
τριαρχεῖον τοῦ Ἰπεκίου. Ὅπως ἤγετο
σχεδὸν ὅλης τῆς Ἀλβανίας καὶ τῆς
Ἠπειροῦ καὶ μερὸς τῆς Μακεδονίας
ἄχρι Βοδενῶν ὡστε πλὴν τοῦ ὀνόμα-
τος οὐδὲν τὸ Βουλγαρικὸν ἢ Ἀρχιεπι-
σκοπῆς Ἀρχιδῶν εἶχεν ἐν τῇ συνθέσει
καὶ τῇ ὀργανώσει αὐτῆς, καὶ μαρτυ-
ροῦν τὴν ἑλληνικότητα αὐτῆς αἱ ἐπι-
γραφαὶ τῶν ἀρχαίων τῆς πόλεως,
τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ τοῦ κώδικος
τοῦ ἀποβλαβημένου, ὅπερ εἶνε γεγραμ-
μένον ἐν ὀρθογραφίᾳ Ἑλληνιστί, αὐτὰ
τὰ ἐπίσημα γράμματα καὶ αἱ ἐπιγρα-
φαὶ τῶν ἀρχιεπίσκοπων, ὅπερ πάντα ἀνε-
καίφτως εἶνε Ἑλληνικά, ὡς καὶ αὐτῇ
ἡ ἐθνικότης τῶν ἀρχιεπισκόπων, ὡν
ὀνομαστικῶς δὲ Δαμὶ Κωκασιανός, καὶ ὁ
σοφὸς Θεοφύλακτος. Ὁ Γκέλτσερ, ὁ
γνωστὸς διὰ τὰ φιλοσοφικὰ αὐτοῦ ἔργα
ἐκείνα, ἐκπονησάμενος παρὰ τῆς ἐν
ἑλλ. τοῦ κλειστοῦ τῶν ἀρχιεπισκο-
πῶν τῆς Ἀρχιδῆς, ὅτι οὐδὲν μεταξὺ
ἐκείνων ἔστιν ἑλληνικὸν πλὴν ἐνός

προστασίαν αὐτοῦ τὴν Ἰβηρὴν τὴ
Νέας Ἀκαδημίας, ἥτις ἐτελείετο τῷ
1750, ἀφαιρῶν τὴν φιλοσοφίαν Μοσχό-
πολεως καὶ τὴν πύργη Ματροπόλεως
καὶ Μονῶν διατηρησάντων. Ἡ Σχολὴ
ἐκπαιδεύεται εἰς φιλίαν τοῦ Κώδικος
τῆς ἐν Μοσχόπολει Μονῆς τοῦ
Προδρόμου ὡς ἀκριβὸς στολισμὸς τῆς
πολιτείας, ἡ εὐκοσμία τῶν ἡθῶν, τὸ
φῶς τῆς Ἐκκλησίας... Ἰδίως ἡ τῷ
1741 ἰδρυθεὶς τοῦ τυπογραφείου, (ὅπερ
κατ' ἀρχὰς ἐλειτούργει ὡς φαίνεται εἰς
τὴν Μονὴν τοῦ οἴου Νασοῦ, καὶ διε-
τέλεσε μέχρι τῆς διαλύσεως ἀπὸ τὴν ἐ-
ποικτεῖαν αὐτῆς), ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ
συγκεντρωθῶσιν ἐνταῦθα πλείστοι λό-
γισαι, οἵτινες προσέβησαν εἰς διαφόρους
ἐκδόσεις, ὁ δὲ παλαιὸς ἐκείνος τοῦ
Λάμπρου κατάλογος ἀξάνεται καθε-
κάστην διὰ τῆς ἀνακαλύψεως νέων βι-
βλίων τοῦ περιφθίμου τῆς Μοσχόπο-
λεως τυπογραφείου. Τὰ ἐπιγράμματα καὶ
οἱ πρόλογοι τῶν ἐκδόσεων τούτων, ἐν
λαμπρῇ καὶ καλλιπεποιεῖται ἀρχαίᾳ
γλώσσῃ, συνταχθέντα πρὸς ἐξῆμνησιν
τῆς φιλοσοφίας τοῦ ἀρχιεπισκόπου
Ἀρχιδῶν Ἰωάσαφ, μαρτυροῦσι τὰς
γενναίας προόδους, ὅς ἐν βραχεῖ χρό-
νῳ ἡ ἀκαδημία αὐτῆ ἐποίησατο. Μι-
χαὴλ ὁ Γκέλτσερ ἐκ τῶν πύργη χωρίων
καὶ ὁ Ἰπσιχώτης (ἐκ τῆς Ἰπιοχίας,
νῦν Σίπκας ἐν Ἀλβανίᾳ) εἶνε οἱ ἀρι-
στοὶ ἐπιγραμματοποιοὶ εἰς πάντα τὰ
ἀρχαία μέτρα συντάττοντες.
Ἡ Νέα Ἀκαδημία καὶ τὸ Τυπογρα-
φεῖον δὲν ἐξῆσαν μακρὸν βίον, (περὶ
τὸ 1775 φαίνεται, ὅτι δὲν ὑπῆρχον
πλέον) ἀλλ' ἡ καρποφορία τῆς διδα-
σκαλίας, καὶ ἡ ἐκ τῶν ἐκδόσεων ὠφέ-
λαι ἦτο μεγάλη, ὡστε ἐξήγειραν τὴν
ὕψοισιν τῶν Τούρκων, οἵτινες βανδα-
λικῶς ἐπιπεσόντες κατέστρεψαν καθ'
ὄλοκληρίαν, οὐ μόνον τὴν Σχολὴν καὶ
τὸ Τυπογραφεῖον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν
αὐανδύσαν πόλιν, ἥτις κατὰ τὸν Που-
κεβὴλ εἶχε πληθυσμὸν 60 χιλ. Τῆς Νέας
Ἀκαδημίας οἱ καθηγηταὶ ὑπῆρξαν
πάντες ἐκ τῶν ἐγχωρίων. Οὐδεὶς ἕνεος
φαίνεται διδάξας ἐν αὐτῇ. Ὡς καρπὸς
ἀγαθῆς τῆς σπουδῆς τῶν Ἑλλήνων συγ-
γραμμάτων παρουσιάζεται ἡ τῆς τῶ
πρώτων ἀφῆρτικῆς τῆς ἐθνικῆς ἰδέας
ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ταύτῃ. Ἐνταῦθεν
φαίνεται ἐξῆλθεν ἀποφασίως ὁ ἱερὸς ἐ-
κείνος Θεόδωρος ἐξ Ἐλβασανίου κατα-
γόμενος, ὅστις ἐπενόησεν ἰδίον Ἀλβα-
νοκελασικὸν ἀλφειόητον καὶ μετέφρα-
σε εἰς τὴν Ἀλβανικὴν τὴν ἁγίαν Γρα-
φήν, ἥτις περιεκτικὴν ἐν πρωτοτύπῳ ἐ-
ξέδωκεν ὁ HAHN ἐν τῷ ALBANESISCHEN
STUDIEN. Ἐξῆλθεν ἐκείνη ἀνακατα-
σθῆ καὶ ὁ Ἀρχιεπισκοπῆς ἀρχιεπι-
σκοπος Εὐβοίας καὶ εἰς ἠμεροπολί-
της Ἀθηνῶν (1828) Γρηγόριος, πρῶ-
τος μεταρρῶσας τῷ 1824 καὶ 1827 ἐτε-
πώθησαν ἀμφοτέρωσι αἱ ἐκδόσεις ἐν
Κερκύρῳ, ὀλοκληρῶν τὴν Καινὴν Δια-
θήκην ἐν γνησίᾳ Ἀλβαν. διαλέκτῳ.
Καίη ἀκαδημία αὐτῆ δυνάται νὰ ἔλε-
γθη ἐκ τῶν πρώτων καὶ σπουδαιότη-
των φιλοσοφικῶν ὑψηλῶν τῆς Ἀλβι-
νῆς γλώσσας. Πῶς μετὰ ταῦτα οἱ
ἐργασθέντες διὰ τὴν ἀναγέννησιν τῆς
αλβανικῆς γλώσσῃ ἀνήκουν εἰς τὴν
περιφῶρειαν, ἥτις κέντρον εἶχε τὴν
Μοσχόπολιν. Ἐναντιοῦσι οἱ τῆς Ἀνω
Ἀλβανίας Ἐκκλησίας ὡς τῆς Ἀνω
Ἐκκλησίας ἐπιπεσθέντες, οὐδεμίαν
ἐξέδωσαν ἐν τῇ ἑλλ. ἐπιφανοῦσα. Ἄρ-
χως ἰσχυρῶν οὐδ' ἑπιφανῶν τῆς
Ἀγίας Γραφῆς εἶχον. Μὴ

Λονδίνου γάλλος Γκουερύ, άγανακτισμένος από τον ιδιαιτερόν μόνον, όστις διαρκώς επέκρινε νά τον ν' Αγγλίαν. Μεταξύ τότε μια άμειλι- άποτίλμα τίς ό- ότι ό ντε Γκουερύ, υπό του έχθρου του άναξίως πρόξεν, μήτος εις την Άγ- κλοσά νά επιστρέφει του.

ή; έπει φίλους άκο- τών έδωκίηθεν. βασιλικού άκροταλ- ν. άρχως νά φαίνε- τριόδοις. Είς μίαν έ- την όποιαν έβίδαν και την γυναίκα έ- μαίαν, ό ντ' Έδν έφραγε νά συγχέση κ κίτην, άλλς και ιαν γυμνάσιον, μέ- ην, όστε δέν έφαινε- υσινά.

ΛΗΤΟΥ ΜΠΟΜΠΡΙΑ

θη εις τό Λονδίνον, εις άπεσταλήμενος δίν γυναίκα. Την είδη- δωσε μίχ ξένη, κυρία βασιλίσσης, ή όποις τι είδε τον ντ' Έδν έψύματα, μαζί με

ή; όπήβρε τετραστία, κρησθή εις δύο στρα- ντιώτες εν προκει- φεις έπι του μυστηριώ- ηρηκεμένου. Μεγάλα τήθησαν εις όλην την έ- δν έμπεύσας πλεον- φθλον του ντ' Έδν. άρχως διεκμηρυόθη, έπαρξεν εις τό βύλο, διέδωσαν αύτς έναν- ή άλλην έμως χειρονο- έμεναν όλοι από αυ- τροκαλοβσε την μεγα- κων, δέν την έκαμε. αυτό. Μετ' όλίγον έ- ή διαμαρτύρεται και ει μέλιστα, όταν κη- ηύθουν εν άδικρίτους ν άπέκρυψε κηποιαν

τε πλέον άμφιβολία. αύτη έπάρξαι την έφθον εις τό Παρί- βίος Η'. έδωρυθήθη, ίσε νά έμπιστευθή εις κ τόσον μεγάλα μυ- νειάλεσε βακίως εις θασε και εις τό νά ζη- θωσιν της έπ' ό της άγ- νήσας, ητις έμως ήρ-

Διέκοψε τας προση- Ο Λευδοβίκος ΙΣΤ' κ και άπέστειλε προς εν έκείνην γυναίκα ροαί. Η συνάντησις ίσε όπήβρε δραματική, έκλαυσεν, όμολόγησε, ν θλιβεράν ιστορίαν

κός του έκουρώς της ηκενήθη και κτελή- από σφοδρόν πάθος είαν τυχεδωκίτην. ό ή γυναίκα όπαρη- κρησθήναι τό έγγραφο ι την άλλειαν εις κ και νά φερών γυ- ματα. Είς άνάλλαν- σκε συνταξιν 12 χιλι- τρησας. έτα, κατά την έκ- τριόδον ή ντ' Έδν

όποια ούδ' έστιν διακοσμησας όμοι ή άρραβασίαν. Άρραβόν όπ' έλθον έ- κρησθή σίκοις όμοις όμοι ή άρ- τρησθήναι τό Ιππείον. Ούτως ήγε- σθεδόν όλης της Άλβανίας και της 'Ηκειου και πέρος της; Μακεδονίας μέχρι Βοδανόν' όστε πλην το όνόμα- τος ούδέν τό Βουλγαρικόν ή άρραβι- σιακή Άρράβος είχεν εν τή συνθήσει και τή όργανώσει αύτης' και μαρτυ- ροθεσι την έλληνικήτητα αύτης αι επι- γραφαί των άρραβιωντων της πόλεως, τό περιεχόμενον αύτού του κώδικος, τό έπικεικλεμενος, όπερ είνα γαργα- μένον έξ όμοιόληθου Έλληνιστί, αύτά τό κώδικον έγγραφο και αι έπιγρα- φαι των άρραβων, άπερ πάντα ανα- κριτέως είνα Έλληνικά, ός και αύτη ή έθνικότης των άρραβιωντων, ών όνομασται ό Δημ. Χερματινός, και ό σοφός Θεοφιλάκας. Ο Γκέλιερ, ό γνωστός διά τά φιλοσοφικά αύτου φρο- νήματα, άπογοητευμένος παρατηρεί εν τήλα του καταλόγου των άρραβιων- των της; Άρράβος, όν σίδησι μεταξο- στήτων υπάρχη Βουλγαρος πλην ένός Μακεδονοσλαβου. Υπαρξουσιν όμοις κλειστοί εν τών πέρεξ Άλβανικών χα- ρίον, ών διακρίνεται ό άκο Μοσχοκί- λωσ; Ιωάσηφ (τύτι εν Μοσχοπόλει ώμιλείτο ή Κοιτισοβλαχική). Η Μεγ. Έκκλησία στοργικώς προς την Έκκλη- σίαν της Άλβανίας φερόμενη, διετη- ρησε μέχρι του τέλους του ΙΗ' αιώνος τό αυτοκέφαλον της άρχιεπισκοπής 'Αρράβος, ότε ένεκα δυσβαστάτων χρεων αφ' έαυτής έήτησε την ύπαγω- γήν υπό τό Οικ. Πατριαρχείον. Τό ά- ποκεντρωτικόν τούτο σύστημα, ήτο έν- δεδιγμένον κατά την εποχην έκείνην των φοβερών έπιδρομών και άνεστα- τώσεων εις τά μέρη έκείνα, και δυνά- μεθα νά είπωμεν, ότι έξηκητέησε τό μέγιστο τά τοπικά συμφέροντα, και συντελεσεν εις την καλλιεργειαν και την εξύψωσιν του θρησκευτικού αισθή- ματος, όπερ ένεποιήσε βαθυτάτην έν- τόκωσιν εις τόν έχάτως περιουδούσα- τα ανά τά Άλβανικά χωρία Πατριαρ- χικών έπαρχον, τόν διακερη Μητρο- πολίτην αγίον Τραπεζούντος κ. Κρό- σανδον. Τά έπίσημα έγγραφα της άρ- χιεπισκοπής ταύτης, δημοσιευθέντα τό πρώτων υπό του Βαλεγγόδων Ανθί- μου Άλεξούδη, είτα πληρότερον υπό του Γκέλιερ, μαρτυροει την πο- νη- ρή και ευσεργετικήν θράσιν αύτης, ητις έξεδηλώθη πρό παντός εις την ίδρυσιν της 'Ακαδημίας της Μοσχοπόλεως.

Περί του σπουδαίου τούτου πνευμα- τικου έπι Τουρκοκρατίας κέντρου έλέ- χιστα μέχρι σημερον έχουσα γραφή: Καλλίτερον όλων ητολολήθ (ιδίως περί των έκδόσεων του τυπογραφείου) ό Η. Λάμπρος εν τώ Γ' τόμω της Χρυσολί- δος (1866), είτα άνωνυμος τις (ίσως ό 'Αραβαντινος) εν τή Πανδώρα και τελευταίον ό Βελλιαντις εν τώ 'Ημε- ρολογίω της Μεγ. Ελλάδος (1928) του φίλου κ. Κ. Σκενδέρη. Έν Μοσχοπό- λει βεβαίως υπήρχεν έλληνική σχολή από των αρχών του ΙΗ' αιώνος, και αναφέρονται πολλοί λόγιοι έξ άδόντες έκείθεν. Άλλ' ή άκμή της; άναγεται εις τό μέσα του αιώνος τούτου, ότε διορίσθη σχολάρχης Θεόδωρος ό Καβαλλιώτης, όστις κατά πάσαν πιθανότητα είλεκε την καταγωγήν εκ Μοσχοπόλεως, άλλ' έγεννήθη εν Καβίλλα. Ούτος; μετά τών συναδελφων αύτου Νεκταρίου Τέρκου, Δανιήλ, Γρηγορίου Κωνσταντιν.δου και άλλων λογίων, σχεδόν άπάντων κληρι- κών έπεισαν τόν άρχιεπισκοπον Άρρά- βων Ιωάσηφ ν' αναλάβη υπό την

έκείθησικη κωχή και εξόριστος εις τό Λονδίνον. Μία φίλη της και συγκάτοικος παρέστει κατά της τε- λευταίας στιγμής της. Οταν όμως έ Ιατρός ήλθε νά πιστοποιήση τόν θάνατον, άνεσηκωσε τό σινδόνι θάνατον, άνεσηκωσε τό πρόσω- πού έκείνης τό πρόσω και έφρα- γαζε κατάκαλυκτος. Είνα άνοήμως.

πέντες σπουδαίους εν Επισκοπείον κατά γάμοις, όστις έπαρόχον ίδιον Άλβα- νιστοσλαβικών άρραβων και μεταφρα- σε εις την Άλβανικήν τή όποιαν Γαρ- φήν, ής παρικολής εν πρωτοτόμω έ- βόθωσαν ό ΠΑΡΗΝ εν τώ ALBANESISCHE STUDIEN, Ένταύθεν έπίσης ένεκνευ- σθη και ό 'Αργυροκαστριτης άρχιεπι- σκοπος Εβόβιας; και είτα Μητροπολί- της 'Αθηνών (1828) Γρηγόριος, πρώ- τος μεταφράσας τώ 1824 και 1827 (έτε- κώθησαν άφώτεροι αι έκδόσεις; εν Κερκυρ, έλόκληρον την Καινήν Δια- θήκην εις γρησίαν Άλβαν. διάλεκτον. Καίημεταφρασις αύτη δυναται νά θεω- ρηθή εκ των πρώτων και σπουδαιότε- ρων φιλολογικών μνημείων της Άλβα- νικής γλώσσης. Πέντες μετά ταύτα οι έργασθέντες διά την άναγέννησιν της άλβανικής γλώσσης άνήκουσιν εις τήν παρικήσαν, ητις κέντερον έχει την Μοσχοπόλιν. Ένάντιόθεος οίτης 'Ανω Άλβανίας Γεώργιος υπό της Δυτικής Έκκλησίας έπηφρασθέντες ούδεμίαν σχεδόν έθνικήν γωήν έμφαίνουσιν. Μέ- γιστος έχάτων ούδδ μεταφρασις της 'Αγίας Γραφής είχον. Μία μόνον από του 1870 είχον μεταφρασθή και έκτυπωθή υπό της βιβλικής έταιρείας του Λονδίνου. Μόνον θρησκευτικάνα βιβλία μεταφράζοντο υπό της προπα- γάνδας εις την άλβανικήν. Άλλ' έθνη- κην λογοτεχνίαν εν πρωτοτόμω Άλβα- νική εις πάντα τά είδη του λόγου, οίαν έχομεν εν τή Νοτίω Άλβανία, ούδα- μού σύρρακμεν εν τή Βορεία πλην ποιημάτων πών.

Άλλ' έκείνο όπερ παρέχει ήμιν την έννοιαν, ότι ή έθνική αφύπνισις, ήν έ- καλλιέργησεν ή Νέα 'Ακαδημία διά των έλληνικών γραμμάτων, ήτο γενι- κωτέρα, Βαλκανική, είναι ή συνταξίς του τετραγλώσσου λεξικού του Καβαλ- λιώτου και ή μεταφρασις 'Απανθί- σματος εκ των Πατέρων της Έκκλη- σίας, ήτοι Διδαχή εις την Κοιτισοβλα- χικήν υπό Δανιήλ Μοσχοπολίτης διδα- σκάλου της 'Ακαδημίας. Καί ή μόν πρώτη έκδοσις τούτου έγένητο τώ 1770 (ητις άπαραλλήτως άνευτύπώθη υπό του G. MEYER τώ 1894). 'Αλλ' ό Ιερεός Δανιήλ Μοσχοπολίτης τώ 1802 εν Βιέννη εξέπλησσε δευτέραν έκδοσιν του σπινιτάτουξ τούτου Λεξικού, προσθεσίς προς τή 'Αλβανική και τή Βλαχική και τήν Βουλγαρικήν γλώσσαν.

Τά Λεξικογραφικά ταύτα δοκίμια βε- βαιώς ώς κορινθ σκοπόν είχον, ίνα διευκολύνωσι την εκμάθησιν της; έλλη- νικής. Άλλ' ό άπώτερος σκοπός ήτο ή ανάπτυξις της έθνικής συνειδήσεως, ός φαίνεται εν τοίς στίχοις οίτινες; προτάσσονται του Λεξικού τούτου. «Βούλγαροι κ' 'Αρβανίται, 'Αρμένιοι (και Ρωμηοί) 'Αγάπηδες και άσποροι με μία κοινή (όρη) γιά την έλευθερία νά ζωσωμεν οπαδί» Είς Γ' 'Αρβρον: Το Έλληνικόν Πα- νεπιστήμιον Βαλκανικον.— Η Ζωσημαία Σχολή και ή 'Ανα- γέννησις της 'Αλβανίας.— Αι φιλελεύθεροι άρχαι της Έκκλη- σίας.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Προκειμένου νά προβώμεν εις την άνοικοδόμησιν (24) Εικοσιετασάρων Κα- ταστημάτων έπι της χαρδρας τέμα- τος πόλεως Ντεπό συμφωνίας προς τό εκ τωνηθέν και έγκρηθέν υπό του Σχε- μίος της Πόλεως Σχέδιον με προσόψεις έπι της Λεωφόρου Δημοκρατίας, όδου Τραπεζέλλα και νέας όδου (παραπελύ- ρος του καφενειου «'Ηραϊον ρυμοτο- μουμένου) παρακαλούμεν όσους; κάθ- όστις έχει άνάγκην τοιούτων καταστή- ματος προσέλθη εις τά Γραφεία ήμιν όδδς Βασιλέου όρ. 14 πρώτος όροφος προς συνενόησιν.

Ο προνομιούχος ΙΩΑΝΝΗΣ ΕΠ. ΛΙΘΚΗΣ

λοβήτας αιτός προς τους κέρην του Αίμου Σλάβου; (ούχι Βουλγάρου;) και Ρουμάνου. 'Αλλά οι διάλεκτοι αυτοί διαμορφώθηκαν επί ελληνικού εδάφους κατεστράφησαν θεωρητικώς εν πολλοίς ώστε τα μη δύνανται αυτοί να συγγενωθούν εύκολως προς εκείνους. 'Αλλά έστω ή γλώσσα ως ένδειξι; και λείψανον της αρχικής τουτων καταγωγή;. 'Εν τούτοις τα φίλα ταύτα εν τη ιστορική αυτών εξέλιξι; υπέστησαν τοιαύτην ζυμωσιν και έννολογικήν μεταβολήν διά της εγγυκαίας και της παιδείας, του πλιτισμού και των ήθων και έθιμων των Βυζαντινών, ώστε εύκολώτερον είναι ν' ανακαλυφθί τις τους Μογγόλους εις τους Σλάβους ή Ρουμάνους εις τους εξέλλητισθέντας εκ των Μακεδόνων. Ούτοι εκτός του άψύχου σκελετού της ξένης γλώσσας, εν τη ζωή και κινήσει κατά τον μακροχρόνον αυτόν βίον, εν ταίς αισθήμασι και ταίς σκέψεσιν, υψινας εκδηλούνται εις την έθνικήν και κοινωνικήν δράσιν, εις τον λογοτεχνίαν, την τέχνην και τον πολιτισμόν και εις τας παραδόσεις αυτών εν γένει χωρίζονται τελειως των εκειθεν του Αίμου λαών. Ταύτα πάντα αποτελούσιν εν μόνιμον καθέστωσ, γεγονός; αναπόσπαστον, και ό επιχειρών ν' ανατρέψη αυτό όμοιάζει προς τον προσπαθόντα να στρέψη προς τα άνω το ρεύμα του ποταμού, ως αι μέχρι τούδε γενόμεναι απόπειραι εν Μακεδονία προς μεταβολήν της εθνολογικής συνθέσεως απέδειξαν, καθ' ός θεμιτά και αθέμιτα διετέθησαν μέσα. Πάντες οι κάτοικοι της Μακεδονίας ανεξαρτήτως καταγωγής ανήκουσιν εις την 'Ελληνικήν έννοτητα, και όπως δεν δύναται τις να ονομάση τους Γάλλους Ρωμαίους, ούτε τους 'Αγγλους Γερμανούς, ούτως ούδδ τους Μακεδονοσλάβους Βουλγάρους ή Σέρβους; Η Μακεδονία έχει πολλήν προς την 'Αμερικηνόμοιότητα. Το έθνος τουτο απετέλεσε εκ των ίθαγενών 'Ερυθρών και Μαυρων, και εξ όλων των εκεί μεταναστευσαίντων 'Ευρωπαίων. 'Αλλά πάντες ούτοι ανεξαρτήτως ονομάζονται 'Αμερικανοί. 'Η (RACE), ή φυλή, δύναται να επιζήση εν τη γλώσση, αλλά έπάγεται εις τον καθολικόν τυπον της ΝΑΤΙΟΝ, της έννοτητος, και όπως το αρχαίον άστυ απετέλεσαν οι 10 του 'Ερμού φυλαί, εν αις επικρατεί ή ιστορική και πλέον προηγημένη, ήτι; δίδει και το όνομα το ένθνικόν. 'Ο διοικητικός του 'Ισοκράτους νοός επικρατέξεν εις τον Πανηγυρικόν, ότι «το των 'Ελλήνων όνομα της διανοίας ούκείτι του γένους γνώρισμα πέφυκεν». Η Μακεδονία υπήρξεν ή του Σιλωάρ κυλυμήθησα, ένθα αι διάφοροι φυλαί αναβαπτισθείσαι απέδωκαν τον Βαλκανικόν τυπον, όπως οι Ρωμαίοι τον 'Νεολατινικόν' υπήχθησαν όμως έννολογικός και συνεχανεύθησαν επί Βυζαντινών εις την 'Νεοελληνικήν όμοσθην. Διά τουτο ή έρευνα και μελέτη της Μακεδονίας; δίου ν' αποτελέση την βάση της Βαλκανιολογίας.

"Εγγραφον εν Θεσσαλίη τη 10/6/1929
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΟΥΒΕΡΑΣ Α ΤΡΙΤΗΣ

ΣΗΜ. Περί το μέσον του Βου άρθρου παραλειφθη μετά το όνομα του κ. Βαλλιανίτου, το εξής: ότι ό φίλος κ. Κ. Σκενδέρης εξέδωκε το β' τήν 'Ιστορίαν της Μοσχοπόλεως, αλλά σχεδόν ούδδν νέον προσέθεκε εις το ζήτημα της 'Αναδημείας της Μοσχοπόλεως.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΑΛΑΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τα θεσμικά της αεροπορικής έκθεσως

Εις το χωλ 'Ολύμπια του Λονδίνου θα άρχισή την 16ην 'Ιουνίου ή δεσθνή έκθεσις της αεροπορίας, εις την όποιαν θα αποσταλούν αεροπλάνα του τελευταίου τύπου όλων των έργουσιασιν του κόσμου. Μεταξύ των τοποθετηθέντων μέχρι τούδε εις το χωλ αεροπλάνων εις εν μικροσκοπικόν σχεδόν με κινητήριον μηχανήν εξ ίππων. Εις άλλην αίθουσαν εις το νέον γιαντακίον άγγλικόν έπιβατικόν αεροπλάνον διά του όπαιου δύναται να ταξιδεύουν 40 έπιβάται, πλήν του πληρώματος, το όποιον αποτελείται εξ έπτά αεροπόρων. Το αεροπλάνον αυτό εις εν έφοδιασμένον δια τριών μηχανών δυνάμειω χιλίων ίππων έκάστης.

* 'Ο οίνος; εις εν το υγιεινότερον ποτόν

'Ο καθηγητής Ρόθμορ, ιατρός και φιλόσοφος, πρόεδρος της Διεθνούς Ένώσεως των Σπουδαστών της Ηίβλου, συμβουλεύει τους ανθρώπους να πίνουν κρασί, εάν δεν θέλουν να προσβληθούν από σκολημοειδίδια. Την θεωρίαν του αυτήν ανέπτυξεν όμιλών εις την Ν. Υόρκην έναντίον του νόμου Βίλσοντ από Ιατρικής άπόψεως. 'Ο Ρόθμορ, αφού κατέκρινε τους ψηφιστάς και επιδιώκοντάς την εφαρμογήν του νόμου ως άποκριτάς, υπεστήρηξεν ότι ό οίνος; εις εν το υγιεινότερον ποτόν το όποιον ό άνθρωπος; ανεκάλυψε κατά την πρώτην έποχην της έξόδου του εκ της ζωόδους καταστάσεως.

* 'Η κυρία Χούβερ διδάκτωρ των Λατινικών

'Η σύζυγος του προέδρου των 'Ηνωμένων Πολιτειών Χούβερ ανεκηρύχθη επίτιμος διδάκτωρ της Λατινικής Φιλολογίας εις το Πανεπιστήμιον του Σούαρθμορ. 'Ο τίτλος αυτός απενεμήθη εις την κυρίαν Χούβερ διότι έβοήθησεν τον σύζυγόν της εις την μεταφρασιν εκ του λατινικού ένός έργου περί μεταλλείων της Νοτίου Φλωριδος, γραφέντος τον 17ον αιώνα υπό τινος μοναχού. Το έργον αυτό έβοήθησεν τον σύζυγόν της; εις την εκμετάλλευσιν των μεταλλείων. 'Η κυρία Χούβερ, άπλούσιατα ένδεδυμένη, παρουσιάσθη ένώπιον της συγκλήτου του Πανεπιστημίου και έλαβε παρά των χειρών του πρυτάνεω; το δίπλωμα. Ηυχάρισθησεν κατόπιν την σύγκλητον εις την λατινικήν γλώσσαν.

* 'Ο άρχηγός των άθιγγάνων όμολογεί την αλήθειαν

'Ο άρχηγός των δακτυμένων εις την Κασσοβίαν της Τσεχοσλοβακίας άθιγγάνων, άνθρωπος άγων Φιλκε προέρη, τέλος, εις όμολογίαν επί των έγκλημάτων, τα όποια διέπραξαν οι άθιγγανοί. Μέχρι τούδε όλοι ηγνούντο την συμμετοχήν των και πρώτος όλων ό Φιλκέ. Διά να όμολογήη όμως την αλήθειαν έζητήσεν παρά του Δικαστηρίου να μεταφερθούν οι άλλοι άθιγγανοί εκτός της αίθουσας του Κυμμουγιοδικίου. 'Γνωρίζετε, κερσομον, ειπεν ό Φιλκέ, πόσον τρομερόν εις εν ή έκδίκησις των άθιγγάνων. 'Ετι όμολογήσας το ελαχιστον ένώπιον των άλλων κατηγορουμένων α' έννοσιν

ΕΝΔ
του Συν
μοσπί

Τη ήθη
κατόικων
δρόδη εν
των 'Αλμ
εν τη επιθ
σμήν της
άνηγαίς
της Γ.Δ.Ε.
άποθήκην
θα έναιον
Καρατζόρη
πέρι. κικκ
Συνεπώς
παρχίς με
φωφ. θα τα
τα πολλήν.
άποθήκην.

Είδουκοού
ροι και οι έ
γοράν των ά
ερχονται από
'Αρδσαν.

Καινοσμο
ρω, ένδιερ
μα; αλλά και
όντα ταύτα τι
πον της πι
Εις την εν
στέθησαν και
διά τα ποικιλ
και άποζηραν
ροθη. πιδέρι

ΚΟΙΝΟΤΕ

* 'Ο Πρόεδρος
λακάς (Λαίικς
έκτίθεται εις
δι' ένσφραγισ
όριου ή προμή
δηρωσλήνων
των όπ) του

- 1) ή προμή
νω; της όπ)
της έκπονηθη
φρωνω; με το
χρωστων ταέ
2) 'Η προ
νων προόπελο
εν συνολο; συ
των έκτάκτων
3) 'Η δημο
εδρε της Κοι
τροπής άποτε
δρου της Κοι
του Κοινότη
'Ηλιάδου την
ραν Κερτανή

- 4) 'Η δημο
των ανωτέρω
υπερβαίνει τι
στική δι' ένσ
άνευ μοτικας
γνήστες ει
τους έκαστον.
5) 'Η εν
οίος όφείλει
καταθ. σεν
οραξ. 25.00
εκστολήν αι
6) Τα με
υποκρινται
νακινυ Σα
χίσιον άπο
καταθ. σεν
Λακείας και
7) 'Η κοι

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΟΟΔΟΥ ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΩΝ ΒΑΛΚΑΝΙΩΝ

ΥΠΟ ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΣ ΔΑΥΡΙΟΤΟΥ

ἀρρήτων.

ΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ

Ἡ καλλιτέχνης, ὁ σύζυγος καὶ ὁ πλοῦσιος Βιομηχανός
Δὲν πικρῶν μὲ τὴν ἠθικὴν στήν
Βαρσοβίαν

ΒΑΡΣΟΒΙΑ Ἰούλιος. — Ἡ Βαρσοβία
νῦν μία πόλις στήν ὁποία ἡ ἠθικὴ
αἴτις σπουδαίον ρόλον καὶ ἐδῶ βλέ-
ομεν μὲ κακὴν μάτριν ἐκείνους οἱ ὁποῖοι
ὀληθῶν νὰ ἀποκλιθῶσιν εἰς ἔρωτικὰ
κάνδαλα τῶντων. Στὴν περίστασι τοῦ
ἀ σὶς ἀναφέρω κατωτέρω πρόκειται
ἐπὶ τοῦ μυστικοῦ μιάς γνωστοτάτης
καλλιτέχνης.

Θαυροκαθίτω νὰ εἰς διηγηθῶ μὲ
μερῶν τὰ πράγματα. Ἀς δῶσω-
ν τὸν λόγον εἰς τὴν ἡρώδης τὴν κ.
... μίαν γνωστὴν καλλιτέχνηδα τῆς
Βαρσοβίας. Ἰδοὺ τὴ λέγει «Ὁ μὲ τὸν
νδρα μου, τὸν δευτέρου τῆς ἀγα-
πίας Ἀλέξερ, ἐν πλησίον ἀρμονία, κέ-
ταυτε-κάποτε γίνεται φυσικὰ καὶ κα-
θένα καυθαδάκι, ὅπως συμβαίνει καὶ
εἰς τὰς καλλιτέχνας οἰκογενεῖας τῆς
Βαρσοβίας. Ποτὶ ὅμως δὲν μὲν ἐπι-
ρῶσεν ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἀπατήσῃ τὸν ἀν-
δρα μου... Μία ἡμέρα ἦλθεν εἰς τὸ
πλῆθι μου ἡ κομῶντριά μου δις Κο-
σιὰκ καὶ μὲν διηγῆθη ὅτι ὁ πλοῦσιος
τοῦ ἡμετέρου Σ. ἐνδραφίρεται πολὺ δι-
μὲ καὶ ὅτι εἶνε προθυμὸς νὰ ἀνα-
τίθηται πλοῦσι-οπαρόχως τὰ δάλητρά
μα.

Ἀφῆκα εἰς τῆδες νὰ ἐνοήσῃ ἡ κο-
μῶντριά μου ὅτι εἶμαι σύμφωνος καὶ
αὐτῆς ὥστε μίαν συνέντευξιν εἰς
τὸν πλοῦσιον βιομηχανόν, ὅσο μπου-
νὸς τῆς οἰκίας μου. Ὁ πλοῦσιος
οἰκίαντος μὲν ἀκριβῶς τὴν ὁρι-
σθῆσαν ἡμερῶν καὶ ἀφῆκε ἐπάνω ἀπὸ
αὐτῆς 3000 ἑλῶν. Τὴν ἰδία στιγμήν
ἔβην ἰσθησαν εἰς τὸ μικρὸν δωμά-
τιον δὲ ἀνδρῶν τοῦ ὁποίου εἶχον
ἰσθηδὴν κἀφῆ ἐκεῖ καὶ οἱ ὁποῖοι
ἠκολούθησαν τὰ γεγονότα. Ὁ εἶνα·
ὁ σύζυγός μου καὶ ὁ ἄλλος ὁ ἀνα-
τίτης Σούσαννα. Τὸ σκάνδαλον ἦτο
ὁ τὸν «Ἐρεῖα κινεῖται εἰς μίαν ἐν-
μερῆδα, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχον ἐν-
αντιπὸν ἀντάκτην νὰ τὸν παρεκά-
σι νὰ ἀναγράψῃ τὸ γεγονός· εἰς τὴν
μερῆδα του.

Αὐτὴ ἐβόησεν ἡ καλλιτέχνης. Ἡ
ἡμερῆς ὅμως ἔφανε καλὸν νὰ βάλῃ
ἀπαραίτητον ἀλάτι καὶ πικρὸν δὲ ἰ-
μεγαλοκλήρη τὰ πράγματα. Πολ-
λὰ λέγει ἀθεάθησαν ἡ κερὰ Γ. καὶ
Σ. εἰς τὴν μεγάλην ἐπιταξίαν.
Ὁ κ. Σ. ἔφακεν εἰς τὴν καλλιτέ-
χνη ἀπόφασιν οἰκονομικῆς φάσεως
ἀλάς. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἡ κ. Γ.

Μέχρι τοῦδε ἐξηγήσαμεν τοὺς δύο
ἀρῶντες παράγοντας, ὅρ' οὗς ἐ-
δῶσαν καὶ ἀνεκτιμήθησαν οἱ Βαλκα-
νιοὶ λαοὶ κατὰ τοὺς τελευταίους μετα-
βουλωνοὺς χρόνους, τὰ Ἑλληνικὰ
γενηματα καὶ τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον.
Ἄλλ' ὁ πολιτισμὸς αὐτῶν ἔχει βαθυ-
τέρας τὰς ρίζας, ὅς πρὸς ν' ἀναγ-
τήσωμεν εἰς τὸ Βουλαντῆ. Ἡ ἐκπολι-
τιστικὴ τοῦ Βουλαντῆ ὁδὸς, καὶ ἡ
ἐθνεγενετικὴ ἐν τῷ κόσμῳ ἐπίδρασις αὐ-
τοῦ, δεινῶς παρεγνωρίσθη καὶ μεγα-
λῶς ἠδικοῦντο τῶν χρόνων τῆς Ἀνα-
γεννήσεως, καὶ παρεστῆθη ὡς ἀνά-
ξιον λόγου, ὡς κριτὸς παρηλατικῆς
καὶ κατασκευαστικῆς, BAS EMPIRE, ὡς
ἐτέγραφε τὸ βιβλίον αὐτοῦ ὁ LEBERU.
Ὁ κληρὸς καὶ οἱ μοναχοὶ διεβλήθησαν
καὶ ἐξουθενώθησαν ὡς πρωτοβέται καὶ
ἀνταρτίωθη. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐ-
ποχῆς ἐκείνης ἐνεπνεύοντο κυρίως ἐκ
τοῦ φανατισμοῦ, ὃν ἐνέσπειρεν ἡ Ἐκ-
θεσις τοῦ Λουιτριάνου, καὶ τὸ θεο-
σκεπτικὸν μῖσος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλη-
σίας κατὰ τῆς Ἀνατολικῆς. Ὑπὸ τὸ
κράτος τῶν φανατισμῶν τούτων ἐγρα-
ψαν πλῆθὸν τῶν LEBERU, ὁ HERGEN-
DORF, ὁ RAMBAU, ὁ Γέρβων καὶ ἄλλοι
πολλοὶ. Ἐκ τούτων δυστυχῶς ἠρῶν-
τιχῆ καὶ μετῆγγιτος πῆσαν τὴν κατὰ τὸν
μοναχῶν τοῦ Βουλαντῆ φραγκικὴν
ἐμπάθειαν, καὶ ὁ ἱστορικός Παπαρη-
γόπουλος, καθ' ὃν ἀντεπεβλήθη τότε
ἄλλοτε καὶ ὁ σφοδρὸς ἡμέτερος Βουλ-
αντολόγος Ζαμπέλιος διὰ τῶν «Βουλαν-
τικῶν Μελετῶν», ἐν αἷς ἐξεδίχθη ἰδίως
τὴν μεταρρυθμίσει καὶ τὴν ἐποχῆν τοῦ
Φωτίου, πῆσαν τὸ ἐγκόμιον τῶν μονα-
χῶν διὰ τὴν πολυμερῆ ἀδρῶν ἐν τῷ
Βουλαντῆ ἡρώδης ὄρασι. Τὰ κατ' αὐ-
τῆς ἐν τῇ «ἐπισημοῦσιν» δημοσιεύμενα
ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Φαροῦ ἄδρα ὑπὸ τὸν
τίτλον: «Ὅταν τὸ Βουλαντῆ κατέργε-
ται τὸ δημοκρατικὸν κίνημα τῶν Ζηλω-
τῶν», πείθεισιν, ὅτι αἱ παλαιαιόμενα
ἐκείνη κατὰ τοῦ ἡμετέρου κλάρου καὶ
τῶν μοναχῶν προλήψαι δὲν ἐξηλεφῆθη
σαν εἰσεῖσι. Ὁ κατὰ τὰ ἄλλα ἴδιαν εὐ-
φρῆσι οἱ τοῦ κῆρος οὐδεμίαν παραλεί-
πει ἐκκρίσειν, πρὸς τὴν κατ' αὐτῶν
ἐπίθεσιν καὶ τὸν ἐξουτελισμὸν, περι-
στῶν αὐτοῦ ὡς βδέλλας. Τὸ αἶμα τοῦ
ἐθνους ἀπομυζήσας, καὶ ἀντὶδρῶνας
πρὸς τὰς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ. Καὶ
ὅμως ἀντιφασίαι ὁ εὐλογημένος πρὸς
ἐπιτοὺν ἐν τῷ λέγειν παρακλιτῶν, ὅτι
οἱ μοναχοὶ κατεγίνοντο διερωδῶς εἰς ἐ-
λεμμοσύνας καὶ ἀγαθουργίας. Τὸ πλῆ-
θος διὰ νὰ τὰ μοιράσῃ! Ἡρώδης, ὡς
ἐνδοξομα, ὁ μακ. Σάβας ἐπαρηλατῆ-
θη περὶ τοῦ σπουδαίου ἐρημίτου τῶν
Ζηλωτῶν (νομίως περὶ τὸ 1835 εἰς τὸ
ἡμερῶν «Ὁ σὶ τὴν Ἐβδ. ἀνα-
τῶν Ἀθηνῶν»), καὶ διαλαβῆσαι ἐν γέ-
νικαῖς γερμασίαις, ὅσα καὶ ὁ κ. Φα-
ροῦ, πλῆθὸν τῶν κατὰ τοῦ κῆρου ὄρα-
σιν καὶ τὸν ἠλλοτριισμόν τῆς γλώσσῃς,
ἦν νημιζοῦσιν ὅτι ἐκλαϊκεύοσιν περὶ
κόπιντες διχῶν μὲν τὴν καλλιτέχνη-
καὶ εἰς οἱ προσηλαϊζόμενα μονα-
χοὶ Ἀγιορείταις καὶ ὁ κληρὸς τῆς ἐπο-
χῆς ἐκείνης ἠρῶντιχον πρὸς ὁ στήριξιν
τῆς Ἐκκλησίας (μεθ' ἧς ἀρρηκτικῶς
συνδέεται κατ' ἴσιν καὶ τὸ εἶδος),
καὶ ἀπῆλθον ἀπ' τῶν ὄρασι, οὗς
ἐνέπησαν εἰς τὰ σκιάγματα αὐτῆς δι-
μισθῶντα ὄρασι τῆς Δυτικῆς Ἐκκλη-
σίας, ὁ Βασιλεὺς καὶ ὁ Ἀντιθέου,

καὶ ἔδρα Βουλαντολογία· καὶ αἱ ἡμέ-
τερες ἡρώδης πρῶτον ἔβητο ὁ μακ. Βα-
σῆς, καὶ τῶν ἑλλῶν πρῶτον πρῶτον
ὅσα ἔβησαν ἀπὸ τοῦ Miller, τοῦ Diron, τοῦ Bayet,
τοῦ Buchon μέχρι τοῦ Καρμῆος
τοῦ Lata τοῦ Diehl, τοῦ Messelinq,
τοῦ Heiseoburg, τοῦ Hauffauer
τοῦ Petit, τοῦ Geiser, τοῦ Gerha-
rd, τοῦ Schlumberger, τοῦ Millet
τοῦ Ditterich, τοῦ Dalton, τοῦ
Παπαρηγόπουλου, τοῦ Λέξερου τοῦ
Βέη, Παπαδοπούλου, τοῦ Βορκατζή-
δου, τοῦ Kontakoff, τοῦ Ουαπέου
τοῦ Δημητριάδου, τοῦ Ἀναστασιέβου
καὶ ἄλλων πλείστον νεωτέρων.
Τοσοῦτον δὲ ἦδη διὰ τῶν ἐν τοῖς
πολυγράφοις Βεζ. Περιοδικῶς μονα-
γραφῶν καὶ ἐν ἰδιαιτέρας εἰδίσεσιν
συγγραφῶν ἐπληθύνθη ἡ γνώσις περὶ
τῶν Βεζ. πραγμάτων, καὶ τὰ σπουδαία
ὑπὲρ τῶν μοναχῶν πειρίσθη τοις τε
εἶνε, ὅστε ὁ τελευταῖος ἐβόησις τῆς
ἱστορίας τοῦ Γέρβωνος JHR, ἠναγῆ-
σθη νὰ ἐπισυνάψῃ πολλὰ σχόλια καὶ
σημειώσεις, ἐν' ἐπισημοῦσιν τὰς κατ'
αὐτῶν παραβόλους γνώσις τοῦ μεγα-
λοῦ Ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ καὶ μόνου ἡ
ἱστορία τοῦ ἡμερῶν ἡμερῶν ἐξεδό-
θη καὶ αὐτῆς ἀνεῖν τινὸς διαρῶσεως
εἰς τὰ τοιαῦτα σημεῖα, ἀπ' ὧν ἐβίμο-
λουθεῖ νὰ δὲ ἡμερῶν τῆς Ἑλληνικῆς
νεότητος! Σήμερον ὁ πολιτισμὸς κό-
σμος ἀποκαλύπτει τὴν εὐχαρίαν πρὸς
τὴν μεγαλοσύνην τῆς ὁδοῦ τοῦ Βεζ.
κρίτους, ὅστε οὐ μόνον διατηρήθη ὁ
μαίον ἐπὶ 1900 καὶ ἐπίεσινα εἶν ἐν
μεσῶ κοινωπονητῶν ἐχθρῶν καὶ βι-
βλικῶν λαῶν, ἀλλὰ καὶ κατωτέρω
νὰ ἐκχυσιαντῆ καὶ ἐκπολιτῆσαν
τῆς τούτου, ὅς καὶ νὰ πρῶτα γῆ
ἐπὶ τῆς καὶ τῆς ἐποχῆς, ὅσον οὐ-
δεμία ἀντονατορία ἐν εἰς κόσμῳ.
Ἀπὸ τοῦ Βουλαντῆ ἡμερῶν οἱ
Βαλκανιοὶ τὰς φάσι, τὴν ὁμοιογένειαν
καὶ τὸν πολιτισμὸν. Εἰς αὐτὰ οὐδεμίαν
τὴν ὑπερῆσιν καὶ σωτηρίαν. Ὁ Γερ-
μῶνς GERBANDUS λέγει, ὅτι ἀνεῖ τῆς
ἡρώδης τοῦ Βουλαντῆ προστάσις
τῆς Βαλκανικῆς ἡρώδης κατὰ τὸ ἐλ-
χον τεραστίαν ἐν ὄρασι. Ὅταν τὸ Βε-
ζάντιον δὲν κατέργετο, ἀλλὰ πρῶτα
γε τὴν φελετικὴν αὐτῶν συνείδησιν,
ὡς ἄλλος οὐκατερέθη καὶ πρὸς
τοῦ Σαβῆου Ἀντῆ. Ἡδῶν τὸ
Κρατος νὰ ἐπὶ τῆς τῆς ἡρώδης γλώ-
σσης καὶ νὰ ἐπὶ τῆς τῆς πρῶ-
τῆς Ἑλληνικῆς. Δὲν ἐπὶ τῆς τῆς
ἀλλ' ἀφῆκε τῆς Βαλκανικῆς ἐπὶ τῆ
βάσει τοῦ ἰδίου τῆς αὐτῶν ἐνδοξο-
μας ἡρώδης τῶν ἡρώδης καὶ ὅ-
σον ν' ἀναμνησθῶσιν ἐκείνη.

τοὺς εὐχόμεσθε δὴ τὴν ἐπιτυχία, πού τόσο τὴν ἐξίζει τὸ ταλέντο καὶ ἡ προσπάθεια τοῦς.

Ὅσοι ἀπὸ μᾶς στὴν Ἀγγλία ἠγχοποθετοῦμε καὶ μελετοῦμε τὸ θέατρο, ξέρουμε πῶς τὸ ἐπίπεδο τῆς διδασκαλίας σαιξπηρικών ἔργων στὴν Ἑλλάδα εἶναι ὑψηλό. Μερικοὶ ἀπὸ μᾶς εἶχαν τὸ κρονόμιο νὰ δοθῶν τὶς παραστάσεις τοῦ Ἄμλετ πού δόθηκαν στὸ Λονδίνο καὶ ἄλλοθ ἀπὸ τὸ Βασιλικὸ θέατρο τῶν Ἀθηνῶν, ὄχι πολὺ πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο. Πρέπει νὰ ἐλπίζουμε πῶς θάδῳθῃ ἡ μέρα πού θά γίνουν καὶ πάλι δυνατεῖς οἱ ἀνταλλαγές πύτες ἀνάμεσα στὸ Βρετανικὸ καὶ τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο. Οἱ ἐκδηλώσεις αὐτεῖς εἶναι οἱ πῖο ζωντανὲς διερμηνεῖς πού μποροῦν νὰ ὑπάρξουν ἀνάμεσα στὰ δύο ἔθνη. Στὸ μεταξὺ οἱ Ἄγγλοι πού βρίσκονται στὴν Ἀθήνα καὶ πού πολεμοῦντας τόσα χρόνια ἔξω ἀπ' τὴν πατρίδα τοῦς, στερήθηκαν πολὺν καιρὸ τὸ ζωντανεῖμα τῶν σαιξπηρικών ἔργων στὴ σκηνή, θά χρωσίσουν ἀληθινὴ εὐγνωμοσύνη σιους Ἑλληνες φίλους μας γιατί θά τοῦς τὸ δώσουν ξανά, στὴν ἐκφραστικὴ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Πολλοὶ ἀπὸ μᾶς σὲ ἀκροατήριε θά βρεθοῦμε στὴν ἴδια θέση πού βρέθηκε ὁ Κάσκαρ στὸν «Ἰούλιο Καίσαρα», ὁ στερ' ἀπὸ τὸ λόγὸ τοῦ Κικέρωνα. Ἐκεῖνοι πού τὸν κατάλαβαν χαμογέλασαν ὁ ἕνας στὸν ἄλλον καὶ κοίνησαν τὰ κεφάλια. Γιὰ μένα ὅμως, τὰ ὅσα εἶπε ἦσαν τόσο ἀκατανόητα, ὅσο μού εἶναι τὰ Ἑλληνικά». Ὅσοσο ἡ γλῶσσα δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Ἐχοῦμε τὶς προοπτικὲς μας ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ «Δωδεκατη Νύχτα» καὶ τὸ καλὸ παίξιμο ἔχει χίλιους ἄλλους τρόπους γιὰ νὰ δώσῃ ἐκφραση στὰ ἔργα, ἔξω ἀπὸ τὸ λόγὸ. Γιὰ μᾶς αὐτὴ θά εἶναι μιὰ καινούργια προοπτικὴ στὸ ἔργο αὐτὸ πού τόσο καλὸ τὸ θυμόμαστε καὶ τόσο πολὺ τ' ἀγαποῦμε. Τὸ ὅτι δὲν ὑπάρχει τυποποιημένη ἐρμηνεία κανενὸς ἀπὸ τὰ ἔργα καὶ κανενὸς ἀπὸ τὰ πρόσωπα τοῦ Σαίξπηρ, ὁφείλεται, νομίζω, κατὰ ἕνα μεγάλο μέρος στὴ φύση τῆς σαιξπηρικῆς μεγαλοφυΐας καὶ κάπως ἰσως καὶ στὶς ἐναλλαγές τοῦ Ἀγγλικοῦ πνεύματος. Τὰ ἔργα τὸν στέκονται ὅμοια μὲ βουνό, πού μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ προσγγίσει ἀπὸ κάθε του πλευρὰ καὶ πού φαίνεται διαφορετικὸ ἀπὸ κάθε μιὰ. Τὸ ἀνέβασμα κάθε ἔργου του εἶναι μιὰ καινούργια προσέγγιση, μὲ τὶς δικῆς τῆς τὶς δυνατότητες καὶ τὶς δικῆς τῆς τὶς ἀνακαλύψεις. Προσάμνομε τώρα τὴν ἐξερεύνηση τῆς Ἰλλυρίας, προσγγίζοντας τὴν ἀπὸ τὴν Ἀθήνα.

Ἐχοῦμα τώρα στὸ ἴδιο τὸ ἔργο. Κάποιος πού ἔγραψε τώρα τελευταία γιὰ τοὺς Βρετανούς δραματογράφους, τὸ χαρακτηρίσε «τελειώτερο» ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ. Τοῦ εἶμαι εὐγνωμων γιὰ τὴ φράση αὐτή, γιατί ἐξηγῆ ἰδιὰ τοῦλάχιστον ἀπὸ τὶς δυσκολίες πού ὑπάρχουν στὸ ἔργο τοῦ. Ἡ τελειότητα μιλάει μόνη τῆς νὰ τὴ σχολιάσεις εἶναι περιττό, νὰ τὴν ἐξηγήσεις εἶναι ἀσφάτεια. Πόσες φορές τὴν πρώτη ἐπισκέψη στὸν Παρθενῶνα δὲ μᾶς τὴ χάλασε ἡ ἐποχρειατικὴ γοσημοποίηση κάποιου ἐντικου ἴδιου. Ἡ πρώτη μας ὑποχρέωση εἶναι νὰ θαυμάζουμε καὶ ν' ἀπαιλοῦμε.

Ἰσως νὰ βγῶ λίγο ἀπὸ τὸ σωστὸ δρόμο, ἀν σὺ λίγα αὐτὰ λεπτὰ σταθῶ ἀσάλευτος πάνω

σὲ ἀγγλικὸ ἔδαφος καὶ προσπαθῶμε νὰ τοποθετήσω τὴ «Δωδεκατη Νύχτα» στὸ ἀγγλικὸ τῆς περιβάλλον. Ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι ἄνδρες, ὁ Σαίξπηρ ἀνήκει βαθειὰ στὸ ἔθνος του, ὅπως καὶ στὸν κόσμο, εἶναι τόσο Ἄγγλος ὅσο ὁ Τολστόϊ ἦταν Ρώσος καὶ ὁ Πλάτων Ἑλληνας, καί, ἀν καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξέρει κανεὶς τοὺς Ἄγγλους ἢ τ' ἀγγλικά γιὰ νὰ ἐκτιμήσει τὸ μεγαλεῖο τοῦ Σαίξπηρ, ὡστόσο εἶναι ἀλήθεια πῶς κάποια τέτοια γνώση βοηθεῖ στὴν ἐξήγησή μερικῶν τῶν ἀπόψεων, πού διαφορετικὰ εἶναι δύσκολο νὰ τὶς καταλάβει κανεὶς.

Πρῶτα-πρῶτα ἄς τοποθετήσωμε τὴ «Δωδεκατη Νύχτα» στὴν ἱστορικὴ τῆς θέση ἀνάμεσα στὸ ἔργο τοῦ Ποιητῆ. Ἡ «Δωδεκατη Νύχτα» γράφτηκε πιθανῶς κατὰ τὸ 1599 ἢ 1600, ὅταν ὁ Σαίξπηρ ἦταν κοντὰ 35 χρονῶν. Ἐκείνον τὸν καιρὸ εἶχε τελειώσει τὴ μεγαλοφυῆ σειρά ἔργων ἀπὸ τὴ μεσαιωνικὴ Ἀγγλικὴ ἱστορία, πού ἀρχίζει μὲ τὸν «Βασίλεα Ἰωάννη» καὶ τελειώνει μὲ τὸν «Βασίλεα Ριχάρδο τὸν Γ'».

Εἶχε γράψει τὸ «Ρωμαίεο καὶ Ἰουδαίετο» καὶ τρεῖς ἀπὸ τὶς πρώτες του κωμωδίες: «Τὸ ὄνειρο τῆς καλοκαρδιατικῆς νύχτας», τὸν «Ἐμπορο τῆς Βενετίας» καὶ τὸ «Πολὺ κακὸ γιὰ τὸ τίποτα», ἐκτὸς ἀπὸ τὰ σκηνικά ἐκεῖνα παιχνίδια, ὅπως ἡ «Κωμωδία τῶν σφυλιμάτων», τὸ «Ἡμέρωμα τῆς Στριγγλας» κλπ. Χριστόσαν τώρα στὸ τέλος ξεχειλίσε τῆς δραστηριότητάς του καὶ μέσα στὰ δύο αὐτὰ χρόνια ἔδωσε τὸν «Ἰούλιο Καίσαρα» καὶ τὸ «Ὅπως ἀγαπᾶτε...».

Παρακάτω ὁ κ. Τζῶνσον ἔδωσε μιὰ ἴδια τῆς σαιξπηρικῆς κωμωδίας μὲ λεπτομερῆ ἀνάλυση τῶν προσώπων τῆς καὶ ἐξαγράφεσε μὲ ἀδρα χρώματα τοὺς χαρακτήρες πού κινεῦνται στὴ «Δωδεκατη Νύχτα».

Πρῶτη ἀπάντησις.

Ἀξιότιμο κ. Διευθυντὰ τῆς «Νέας Ἐστίας»,

Εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Σεπτεμβρίου δύο καθηγητὰ ἐξελέγχουσιν ἀνακριβείας, ἄς δῆθεν ἀνεκάλυψαν εἰς τὸ βιβλίον μου «Τὸ Κράτος τῆς ἀληθείας». Ἐν πρώτοις, ἀμφότεροι μὲ ὀνομάζουσι «πρώην μητροπολίτην» παρῶδοντες τὰ τῶν μισολλήνων Ἀλβανῶν, οἵτινες ἐπέτυχον τὴν παράνομον ὑπὸ τῆς ἀλβανικῆς κυβερνήσεως παῖσιν μου, ἀντικαταστήσαντές με δι' ἐξουμότου ἐπισκόπου καὶ τοῦτο χωρὶς ἐγὼ νὰ ὑποβάλω κανονικὴν παραίτησιν. Δὲν ζῶσι φαίνεται ἐν Ἀθήναις, οὔτε ἀνέγνωσαν κἄν τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου μου, ὅπου ἐν σ. 6 ρητῶς γράφω διὰ μελανῶν μάλιστα στοιχείων: «Διὰ τοῦτο καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ εἶμαι καὶ ὑπογράφωμαι ὡς μητροπολίτης Κορυθῶς». Εἰς μάτην ἠγωνίσθησαν ἢ τε ἀλβανικὴ κυβέρνησις καὶ ἢ ἐνταῦθα ἰταλικὴ πρεσβεΐα νὰ μὲ ἐξαναγκάσωσιν εἰς παραίτησιν καὶ μάλιστα πρὸ τοῦ διορισμοῦ μου ὡς καθηγητοῦ, προτείνουσαί μοι θέσεις ἀνωταρας καὶ πλουσιοφόρους: 1) Τὴν ἀρχιεπισκοπικὴν τῶν Δωδεκανήσων καὶ γέρω μάρτυρας τοὺς κ.κ. Ἐμμανουὴλ Πρωτοψάλτην, τμηματάρχην τῶν γεν. ἀρχείων τοῦ κράτους καὶ τὸν ἰατρὸν Χρυ-

νοχήτην, οἵτινες γνωρίζουσι τοὺς Δωδεκανησίους, που μὲ ἐπεσκέφθησαν εἰς Καλαμάτιον ἔχοντας ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Λέρου καὶ Ἰασπάθου μητροπολίτην, τὸν μὲν Γερμανόν, κατὰ Δεκέμβριον τοῦ 1939, καὶ εἰς δευτέραν ἐπίσκεψιν ἠγγήθη, καίτοι μὲ διαβεβαίουν, ὅτι ἡ ἐκλογή μου θὰ ἐνεκρίνεται ὑπὸ τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου. Καὶ ἔσπευσα τότε καὶ ἐνημερώσω τὸν πατριαρχικὸν ἑξαρχὸν καὶ τὸν ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσάνθου.

2) Τοῦτου ναυαγήσαντος, ἡ ἰταλ. προεβία μοι προτείνει θρόνον πατριαρχοῦ τῶν ἐν τῇ ἰταλικῇ ἐπικρατείᾳ ὀρθοδόξων μὲ ἔδραν τὴν Ρόδον καὶ Βενετιαν (ἀνα ἑξάμηνον). Θὰ ἀπελάμβανον ὅλα τὰ προνόμια τοῦ πατριαρχ. ἑξαρχάτου τῆς Βενετίας, καὶ ὅλα τὰ κτήματα ἀπερ' ἐπέκειτο ὁ ἄλλοτε ἐκεῖ ἔδρων μητροπολίτης Φιλαδελφείας, καὶ νῦν κατεσχισμένα ὑπὸ τοῦ ἰταλ. κράτους, καὶ ὅμως ἀπέριψα καὶ τὴν δευτέραν πρότασιν προτιμήσας τὸ μαρτύριον τῆς κείνης, καὶ ὑπέφερα τὰ πάνδεινα στερούμενος μισθοῦ, ἐπιδόματος καὶ συντάξεως ἐπέκεινα διετίας μέχρι τοῦ διορισμοῦ μου ἐν τῇ Πανεπιστημίῳ, μὴ θελήσας νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ἀνωθεν λαχοῦσάν μοι ἐπαρχίαν. Ἐφρόνουν καὶ τότε καὶ νῦν, ὅτι ἐπ' αἰσιωτέροις οἰωνοῖς ἀνοίγεται μοι χάριτι Θεοῦ ἡ πρὸς τὰ ἐκεῖ ὁδός, ὅτι ἡ ἀποστολή μου οὐδόλας ἐτεματίσθη ὡς μητροπολίτου Κορυθοῦς. Ἐπειτα ψέγει με ὁ κ. Ἄμαντος, ὅτι πρὶν διδάξω εὐγάλα βιβλίον ἄλλ' αὐτό, καίτοι ἐν τῷ συνόλω ἐθναλογικῶν καὶ ἰσταν ἐπίκαιρον καὶ διὰ τοὺς φοιητάς καὶ δι' ἄλλους πολλούς, ὡς ἐξοφίον ὅλα τὰ ἐπίμαχα ζητήματα, δὲν ἀναφέρεται εἰς τὸ μάθημά μου. Ἀλλὰ καὶ δὲν εἶναι ἀληθές, ὅτι δὲν ἐδίδαξα. Ναι μὲν κατὰ τὰ δύο αὐτὰ βιβλία τὸ Πανεπιστήμιον κλειστόν, ἀλλ' ἐπιτρέπετο τοῖς βουλομένοις νὰ διδάσκωσι, καὶ τὴν σιγὰν τῶν διδασκόντων πέρραι μαθημάτων ἐκδίδω ἤδη καὶ μετ' ὀλίγον θὰ κυκλοφορήσῃ σὺν Θεῷ ὀγκώδης τόμος ἐκ 400 σχεδὸν σελίδων. Καὶ γάρω διότι εἰς ἐμὲ ἔλαχεν ὁ κλήρος νὰ προικίσω τὴν νεοσυσταθεῖσαν ἔδραν διὰ πρωτοτύπου, ὡς κολακεύομαι νὰ πιστεύσω, βιβλίου. Καὶ δὲν ἠκολούθησα τὴν τακτικὴν τοῦ κ. Ἄμαντου, ὅστις ἀποχωρήσας τοῦ Πανεπιστημίου ἐξέδωκε τὴν Βυζαντ. ἱστορίαν.

Διαμαρτύρεται ὁ κ. Ἄμαντος, διότι ἐπικαλύμενος τὴν μαρτυρίαν τοῦ Χέρτσμπεργ γράφει ἐντὸς εἰσαγωγικῶν ταῦτα: «ἀναντίρρητον εἶναι, ὅτι ἡ πράγματι ἐπαισθητὴ καὶ καθολικὴ ἐπομύχησις τῶν ἐν Ἑλλάδι σικεταρικῶν στοιχείων πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς ἐπακόλουθον τῆς ἰσχυρῆς ἐν τῷ 18ῷ αἰῶνι ἐπιδόσεως τῶν λεγ. Νεοελλήνων». Καὶ λέγει ὅτι δὲν εἶναι ἰδικά του αὐτά. Ἀλλ' ἀπορῶ πῶς δὲν διεγνώσθη ὁ ὀξύνους ἱστορικός, ὅτι ἡ παρεμβολὴ τοῦ ὀνόματος του ἐν μέσῳ τοῦ κειμένου τοῦ Γερμανοῦ (ἰ. τορ.) οὐδ', εἰς ὃν καὶ παραλείπει, εἶναι τυπογραφικὸν ἀβλῆμα; Ἡ μήπως δὲν ἀποδέχεται τὸ τετελεσμένον γεγονός τοῦ ἐξελληνισμοῦ τοῦ κλειστοῦ μέρους τῶν ἐνωθέντων κατελθόντων Ἀλβανῶν; Στενοχωρεῖται δὲ ὁ ἀνήρ, διότι, ἐνθ' ἄλλω, ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ, τοῦ τόσο ἀλλως προσεκτικοῦ, βρῖθαι ἀναμφιβίβων, δὲν ἀναφέρει αὐτό. Καὶ ἐγὼ ὁμῶς στενοχωροῦμαι ἀληθῶς νὰ ἐπαναλά-

βω, ὅσα πλέον ἢ δεκάκις σημειοῦμαι ἐπαλέγγων αὐτόν, αὐτὸς ὁμῶς ἀπηξίωσεν νὰ δευρίδῃ τὸ βιβλίον φοβηθεὶς μήπως διανοιχθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ. Ἰδοὺ ὀλίγα:

1) Παραπέμπω ἀνωτέρω εἰς τὴν σ. 141 τοῦ βιβλίου του «Οἱ βόρεια γείτονες τῆς Ἑλλάδος», διότι εἶναι ἀνιστορητικὸν τὸ γραφόμενον ὅτι ἐπὶ Στεφ. Δουσαν τὸν 18ῷ αἰῶνι «κατήλθε καὶ ἐνισχῆθη τὸ πρῶτον τὸ ἄλβανικὸν στοιχεῖον ἐν Ἡπειρῷ». Ἄν ἐτύραζεν ἐν φῶλλον θὰ ἔβλεπεν ἐν σ. 298 σπουδαιοτάτην μαρτυρίαν, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ εἶχον ἀπὸ τοῦ 18ῷ αἰῶνος καταλάβει τὴν Ἡπειρον.

2) Ἐν σ. 145 θεωρεῖ τοὺς ἐν Ἀλβανίᾳ Χριστιανοὺς ὡς «μικρὰν μειονοτητα» καὶ ἐγὼ ἀπαντῶ εἰς σ. 116 ἀποδεικνύων αὐτοὺς μικρὸν ὑπολειπομένους κατ' ἀριθμὸν τῷ Μουσουλμάνῳ διότι αἱ 200.000 τῶν ἀθιγγάνων, οὗς προσεταιρίζοντο, δὲν ἀνήκουσιν εἰς αὐτούς.

3) Τὸ δευτέρω δὲ εἶναι, ὅτι ὁ κ. Ἄμαντος εἰς τὸν ἀπολογισμὸν αὐτὸν ἐλησμόνησε τελείως τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον καὶ δὴ τοὺς ἑλληνοφώνους, ὑπερ' ὧν διασφραγισθέντα ἐκάστοτε (βλ. σημείωσιν ** ἐν σ. 116 τοῦ βιβλίου μου περὶ τούτου).

4) Τὸ σφάλμα τοῦτο ἠθέλησε νὰ ἐπανορθώσῃ ἐν σ. 158 ὀνομάζων ἐπὶ τέλος τοῦς Βορειοηπειρώτας Ἕλληνας, ἀλλ' ἐξαιρεῖ καὶ ἐνταῦθα τὴν ἐπαρχίαν Κορυθοῦς, ἐνθα, λέγει, «κατέφκουν τὴ κάλαι Ἰλλυριοὶ Δασσαρηται», καὶ ἐντεῦθεν εἰσήχθη ἡ θεωρία αὕτη καὶ ἐν τῇ Μεγ. Ἑλλ. Ἐγκυκλοπαιδείᾳ (ὡς σημειοῦμαι ἐν σ. 116). Ἄλλ' οἱ Ἰλλυριοὶ τὸ κάλαι δὲν κατέφκουν μόνον εἰς τὴν ἐπαρχίαν Κορυθοῦς, ἀλλὰ, ὡς ἀπέδειξα ἐν σ. 124 κ.δ., ἐπεξετίνοντο μέχρι Ναυπακτίας καὶ Θεσσαλίας, ὥστε δι' αὐτὸν τὸν λόγον δὲν εἶναι ἑλληνικά τὰ μέρη ταῦτα; Ἐξήλεγξα ὀλίγα, καὶ δὴ ὅσα συνεδέοντο στενῶς πρὸς τὸ θέμα μου. Εἶναι ἐπομένως καὶ ἄλλα πολλά, ὡς π.χ. ὀνομάζει ἐν σ. 188 λογογράφον Ἀλβανὸν Νεσὴμ βέην ἐκ Πρεμετῆς, κάτοχον τῆς περσικῆς καὶ ἀραβικῆς φιλοσοφίας, θέλει νὰ εἴπῃ τὸν Νεσὴμ βέην Φράσσαρη, ὅστις μᾶλλον ἑλληνομαθὴς ἦτο καὶ ὀμηριστὴς (σ. 127 τοῦ βιβλίου μου). Περὶ τοῦ Χριστοφορίδου γράφων δὲν ἀναφέρει τὸ Ἀλβανικὸν Ἀσβικόν, οὗ ἡ ἐν Ἀθήναις ἐκδοσις ἀποτελεῖ τὸ τρώκιον τῆς ἑλλ. πολιτικῆς.

Ἐπειδὴ πολὺ ἐξετάσθη, ἀναβάλλω διὰ τὸ ἐκόμμενον τεύχος τὴν ὀφειλομένην εἰς τὸν κ. Ἀνδριώτην ἀπάντησιν.

† Ὁ Μητροπολίτης Κορυθοῦς
ΕΥΛΟΓΙΟΣ ΚΟΥΡΙΛΑΣ

Ἐδώσαμε στὸν κ. Κ. Ἄμαντο τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Εὐλόγιου Κουρίλα καὶ εἶχαμε τὴν ἀπολοῦθ ἀπάντησιν:

Κύριε Διευθυντά,

Ὁ κ. Εὐλόγιος Κουρίλας ἀπαντῶ εἰς τὰς παρατηρήσεις μου μὲ τὸν συνηθισμένον τῶν τρώκων. Διὰ τὴν πλαστογραφίαν ποὺ ἐσημαίωσα λέγει ὅτι εἶναι «τυπογραφικὸν ἀβλῆμα». Ἐ-

α. 1825-50

ἔλλο κάμνουμεν, όταν ἡμεῖς περιγράψωμεν καὶ ἐπιμελῶς ἀναλύωμεν γινόμενοι κήρυκες τῶν ἀντιεθνικῶν διδασκαλιῶν πρὸς δηλητηρίασιν τῶν ἐπιζομένων σερρώς πρὸς τὰ πατρία, χωρὶς νὰ ἀποπειρασθῶμεν νὰ ἀντιπρῶσωμεν τοὺς παραλογισμοὺς καὶ τὰ ψεύδη ; Καὶ ἀφ' οὗ δὲν ἔπραξε τοῦτο ὁ μαθητὴς, διατί δὲν τὸ ἔπρατεν ὁ διδάσκαλος; τοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ Περιόδικου ; δι' ὃ ἐγράφη : «ἀλλ' ἀπορῶ πῶς ὁ θεματοφύλαξ τῶν ἐθνικῶν παραδόσεων (ὁ κ. Κουγέας) δὲν ἔσπευσε νὰ ἐξηλέγη τὰ ἐν τοῖς «Ἑλληνικοῖς» Γ', 1930, σ. 568 ἀπὸ φίλου αὐτοῦ αἰρεσιώτου διατυπωθέντα ;» («Τὸ κράτος τῆς ἀληθείας», σ. 151). Νομίζω ὅτι εἶναι λίαν διδακτικὴ ἡ λέξις διατυπωθεῖσα περὶ τοῦ πως ἐγὼ ἐξέλιβον τὰ γραφόμενα τοῦ κ. Ἀνδριώτου, δηλ. ἐχρησκήθησαν αὐτὸν ὡς διαλαλήτην καὶ πειθῆνα τοῦ Καπιτανίου. Δὲν γνωρίζω ὅμως ἀν' οὗτος ἠσυχολήθη περὶ τὴν βουλγανολογίαν καὶ ἀν' ἠδύνατο νὰ ἀντεπέμψῃ κατὰ τοῦ φοβεροῦ ῥουμανιστοῦ, καὶ διὰ τοῦτο καί' οὗς ποιῶν ἀποφεύγει ἐπιμελῶς νὰ ἐκφέρει καί' οὗς ἐπὶ τῶν ἀναλυομένων ἔργων περιουσιότητας εἰς γενικότητα.

Ὅτι δὲ οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πολυσυζητήσωμεν. Περὶ Μ. ἀσχοπέλειος π. χ. γράφει φωνῶνται ἀγνωστὰ κοινότητα πράγματα. Δὲν γνωρίζει, ὅτι ἡ «Νέα Ἀκαδημία» ἦτο ἔργον ἑλληνικὸν κατ' ἀπομίμησιν τῆς Πλατωνικῆς ἐκείνῃ τοῦ Καρνεάδου ἢ τῆς νεωτέρας τοῦ Ἄλδου, ὅτι ἀν' ἐγνώριζε ἔξεν θὰ μᾶς ἐσερβίριζε τὸ ῥουμανιστικὸν «academia nova» προερχόμενον ἐκ μετοφράσεως. Ἀνεπιγνώτως ἔπεσεν εἰς τὴν παλιν τοῦ δεινοῦ ῥουμανιστοῦ, όταν γράφη Gramostea, ὡς ὁ Καπιτανίος μετεβίβησεν τὴν Γράμμασαν. Ἦγνῶσι ὁ Ἕλλην καθηγητὴς τὸ ἄλλοτε μέγα καὶ καλὸν χωρίον καταστραφέν ὑπὸ τῶν Ἀλβανῶν. Ἐχει νῦν 50 οἰκογενεῖας, 3 ἐκλήσιας. Ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου ὁδὸς ἀνωφερῆς λίαν ἀφείρει μετὰ δύο ὥρας εἰς τὸς κορυφὰς τοῦ ὄρους Γράμμου γράφει ὁ μακ. Νικ. Σχινᾶς εἰς τὸς «Ὀδοιπορικὰς σημειώσεις Μακεδονίας καὶ Ἡπείρου» (Ἀθῆναι 1887, σ. 223). Νῦν δὲ ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ ὄρους, ὡς διαλυμβανει καὶ ἡ Μεγ. Ἑλληνικὴ Ἐγκυκλοπαιδεία : «Γράμμος, χωρίον τῆς ἐπαρχίας Κιουστουρίας τοῦ νομοῦ Φλωρίνης ἀποτελοῦν ἰδίαν κοινότητα... Πρότερον ἐκαλεῖτο Γραμμαστα». Ἡ κωμόπολις ἀνέδειξε τὸν Τσιάνην Νικολιδὴν Πινδιον, ἱατρὸν διδάξοντα τὴν ἱατρικὴν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης, ὅστις οὕτως εἶναι γνωστὴ ἡ «Πραγματεία περὶ τῶν Γαλλικῶν ἢ ἀφροδισίων παθῶν συνοψ. σφει. σα ἐκ τῆς τοῦ Πινδίου καὶ ἀξήθεϊσα παρὰ Διονυσίου Ἰσομοναχοῦ τοῦ ἐξ Ἰωννίνων» Βιέννη, 1794. Ὁ αὐτὸς τῷ 1785 ἐξέδωκε τὴν μετάφρασιν τῆς Στρατιωτικῆς ἱατρικῆς τοῦ Ἀντ. Σιέρη. Ἄγνοεῖ ταῦτα πάντα καὶ ἄλλα πολλὰ ὁ αὐτοχειροτόμητος αὐτὸς βουλγανολόγος. Ὁ Καπιτανίος τρέβη τὰς χεῖρας του ἐκ χωρῆς διότι τὰ διδάγματα τῶν ἐπιβαλλόντων ἐν Ἑλλάδι τόσον ἀταλαιπώρως καὶ εἰς οὗτα τὰ Πανεπιστήμια.

Εἶναι δαιμόνιοι οἱ ἐπίβουλοι τοῦ ἑλληνισμοῦ γείτονες ἡμῶν. Ἀφ' οὗ δὲν ἠδλοκίμησεν τὸ καλαιὸν τῆς πλαστογραφίας οὐσίημα, ἐπενόησαν νέον εἶδος. Ὁ G. Dankowsky, περὶ οὗ ἐγράφη ὅτι εἶναι ὁ

πρῶτος ὅστις ἔγραψε τῷ 1828 γερμανιστὶ βιβλίον : «Οἱ Ἕλληνες ὡς φυλὴ συγγενεῖς γλωσσικῶς πρὸς τοὺς Σλάβους» («Τὸ κράτος τῆς ἀληθείας», σ. 278). εἶναι ὁ μέγας πλαστογράφος γράψας ἐν Βιέννῃ τῷ 1839—1831 ὄγκωδες σύγγραμμα. ἵνα ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Ὅμηρος ἔγραψεν εἰς σλαβικὴν διάλεκτον (Homerus slavicus dialectis cognata lingua scripsit) καὶ διαμαρτύρεται κατὰ τῆς μωρᾶς ἀνθρωπότητος νομιζούσης τὸν Ὅμηρον Ἕλληνα, καίτοι εἶναι ποσιγνώστον, λέγει, ὅτι ὁ μέγιστος ποιητὴς ἦν γνήσιος Σλαῦτος ! Ὁ ἀρχαιοκάπηλος Βούλγαρος Στεφ. Βέρκοβιτς ἐξέδωκε τὸ 1867 τὸ «Ἄσμα τοῦ Ὁρφέως» καὶ τὸ 1874 τὴν «Veda slovene» τραγούδια δῆθεν δημοικᾶ, πράγματι δὲ σύγχρονα κατασκευάσματα Βουλγάρων πατριωτῶν. Διὰ τούτων τῶν ἔργων ἐκδοθέντων σλαβιστῶν μὲν ἐν Βελιγραδίῳ καὶ γαλλιστῶν ἐν Παρισίοις ἀπεπειράθη οὗτος νὰ πείσῃ τὸν κόσμον ὅτι οἱ Σλάβοι εἶναι οἱ πρῶτοι πανάρχαιοι τῆς Ἰλλυρικῆς χερσονήσου κάτοικοι. Ἀλλ' οἱ σλαβολόγοι Leger, Pypren καὶ ἄλλοι ἀπέδειξαν τὴν πλαστοτητα αὐτῶν.

Τούτων ἐπέθετο ἐπέθετο εἰς κυκλοφορίαν ἡ λεκτικὴ πλαστογραφία, ἥτοι λέξεις γησιᾶς ἑλληνικᾶς μεταπλάττουσι κατὰ παράδοξον τρόπον καὶ ἐπειδύουσι διὰ σλαβικῶν ἢ ῥουμανικῶν καταλήξεων, ὥστε νὰ φαίνεται, ὅτι οὐχὶ αὐτοὶ ἀλλ' ἡμεῖς ἐδανεισθημεν ταύτας ἐκ τῆς γλώσσης αὐτῶν. Τῆς μαγγανείας ταύτης πρῶτος εἰσηγητὴς ἐγένετο, Νέστωρ, ὁ κορυφαῖος τῶν Σλάβων χρονολογῶν. Οὗτος σταχυολογήσας τὴν κοσμογραφίαν αὐτοῦ ἐκ τῶν Βουλγανικῶν χρονολογῶν Συγκέλλου, Κεθρηνοῦ καὶ τοῦ Χρονικοῦ Πασαχάλου τὰς ἑλληνικὰς λέξεις : Ἡπειρωτὶς Ἰλλυρίς (εἶναι ἡ Illyris graeca τῶν Ῥωμαίων, περίπου ἢ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ γλώσσῃ λεγομένη Νέα Ἡπειρος καὶ νῦν Βόρειος Ἡπειρος μετὰ προσθήκης τοῦ Ἀδώντος καὶ Δυρραχίου). Ἀδριανὴ (ἢ παρὰ τὰ Τίβουρα μεγαλοπρεπῆς ἐκφυλὶς τοῦ Ἀδριανοῦ) μετέγραψεν ὡδε : Ipironia, Illyrik slovene, Andrinakia. Ἐπὶ τούτου σθηριζόμενος ἔπειτα ὁ Schaffarik ἀποφάσκειται ὅτι οἱ Ἰλλυριοὶ πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων ἦσαν Σλάβοι ! (βλ. Δήμιτσον, «Μακεδονικῶν» Γ', σ. 1004).

Ἀλλ' ἡ τολμὴ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν εἶναι ἀξία θαυμασμοῦ, όταν μεταπλάττωσιν οὐχὶ ἀρχαῖα καὶ ἐν τῷ σκότει τῶν αἰῶνων παρηγηκέναι ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ σύγχρονα καὶ πρὸ τῶν ὀμμάτων ἡμῶν (ἀπερ' δυστυχῶς εἶχε κεκλεισμένα, όταν ἔγραψεν τὸ Academia nova καὶ Gramostea ὁ κ. Ἀνδριώτης). Ἄς ἀνοίξωσι λοιπὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ νέοι ἐπιστήμονες, διότι ὑπάρχει φόβος μήπως ὀφέποτε, όταν ἡ λεκτικὴ πλαστογραφία ἐπιδώσῃ, τολμήσωσιν οἱ γείτονες ἡμῶν Ῥωμαῖοι νὰ ἰσχυρισθῶσιν, ὅτι καὶ τὸ ἀπειροστὸν πλῆθος τῶν ἐν τῇ γλώσσῃ αὐτῶν ἑλληνικῶν λέξεων εἶναι ῥουμανικαὶ λέξεις καὶ μᾶς ἐπιστρέψωσιν αὐτὸ ἐπενδεδυμένον τὴν εὐπάρυφον παριστριχὴν στολήν, ἡμεῖς δὲ ἐλαφρῶς τῇ διανοίᾳ ἐκλάβωμεν αὐτὰς τὰς παρημεροφωμένας λέξεις ὡς ῥουμανικὰς, ἀκριβῶς ὡς συνέβη ἐσχάτως μὲ τὸν σερμὸν τῆς ῥουμανικῆς ἐνδυμασίας, νὰ θεωρῶμεν τὰς κεντημένας καὶ πολυχρόμους παρ-

φός ὡς δειγμα τῆς ἐθνικῆς στολῆς τῶν Ρουμάνων, ἐνῶ πῦρα καὶ ἀλλόθριαν εἶναι Ἑλαιοεικέλη. Καὶ τότε ὁ τίτλος τοῦ φραϊοῦ βιβλίου τοῦ Λαδισλάβου Galdi, «Les mots d'origine néogrecque en Roumanie κτλ» (Βουκουρέστιον, 1919) θέλει ἀντιστραφῆ, ὥπως ἀντιστρέφωμεν τὰ καλαῖα ἐνδύματα καὶ γίνονται καινούργη.

† Ὁ μητροπολίτης Κορυθαῖος
ΕΥΛΟΓΙΟΣ ΚΟΥΡΙΑΔΣ

Ἄδούλωτες φωνές.

Ὁ κ. Στράτης Μυριβήλης, ὅταν ἀποφασίζει νὰ κάνει δημόσιο ἐλεγχό, ὀφείλει πρῶτ' ἅπ' ὅλα νὰ ἔχει τὸ φῆμος τῶν τιμητῶν καὶ νὰ μὴ περιορίζεται πρὸς ὑπαιτιμότης. Στὸ πρῶτο τεῦχος τῆς «Καλλιτεχνικῆς Ἑλλάδος», τοῦ περιοδικοῦ του, πού τοῦ εὐχόμεσθε νὰ συγκυριάζει τὸ περιοχόμενό του μετὰ τὴν πολυτέλειά του, τὴν τόσο ζηλευτὴ πρὸς δύσκολους αὐτοῦς καιροῦς πού εἶναι δυσεῦρετο καὶ αὐτῷ ἀκόμα τὸ πανάθλιον χαρτὶ τῶν σημερινῶν διελίδων ἐφημεριδῶν, γράφει ἀνίμωσα σὲ ἄλλες «εἰδήσεις καὶ πληροφουριε» ἀμεσης ἢ ἔμμεσης πολεμικῆς: «Στὴς ἐκδηλώσεις πού γίναν ἐναντία στὸν ἀκαδημαϊκὸ (τὸν κ. Σπύρο Μελά) πρωτοστάτησαν λογοτέχνες καὶ λόγιες κυρίες ποὶ ἐπὶ κατοχῆς, ὅταν ὁ κ. Μελάς καὶ ὁ κ. Πέτρος Χάρης κρατήσαν τὴ λογοτεχνικὴ ἐπιθεώρηση τοῦ Γερμανικοῦ Ραδιοπομποῦ τῆς Ἀθήνας, μετὰ ἀλληλογραφία καὶ προφορικὰς παρακλήσεις παρεκάλεσαν τὸν πρῶτο νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸ ἔργο του ἀπὸ τὸ σταθμὸ «Βέρμυξ κτλ.», ὅπως καὶ μιλήσῃ».

Ἀηλιάδῃ, Ὅχιε λίγο, ὅχιε πολὺ, ἔκαμα προδοσίαν ἐπειδὴ μιλοῦσα ἑλληνικὰ γνήσια, ἐλεύθερα, καθαρά, — τὰ ἀντιγράφα τῶν ὁμιλιῶν μου φυλάγονται στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ, — ὅπως ἔγραψα στὴς ἐφημερίδες (πάντα, ἐννοεῖται, γιὰ τὴν πνευματικὴν μας κίνηση), χρῆταγι ἀδούλωτη τὴ «Νέα Ἑστία» καὶ τύπωνα βιβλία, ὅπως ἔγραψε καὶ ὁ κ. Μυριβήλης καὶ τύπωνε τὰ δι-κά του βιβλία τὴν ἴδια ἐποχὴ καὶ κάτω ἀπὸ τὴν ἴδια ἐποπτεία, — τὴν ἐποπτεία τῆς ἰταλικῆς καὶ τῆς γερμανικῆς λογοκρισίας, — ὅπως ἀπαράλληλα ἔγραψαν καὶ τύπωναν ἀναριθμητοὶ ἄλλοι καὶ ὅπως τόσοι καθαροίμοι Ἕλληνες λογοτέχνες, — ὁ Ξενοπούλος, ὁ Κόκκινος, ὁ Δάφνης ὁ Λαύρας, κ. ἄ., — μιλοῦσαν ἀπὸ τὸν ἴδιον Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν, πού τότε ἀκριβῶς, ὅταν ἔκουγόταν ἡ φωνή τους, ἔλανε νὰ εἶναι γερμανικὸς καὶ γινόνταν ἀληθινὰ ἑλληνικὸς πομπός, ἔτσι καὶ γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας. Ἡ φωνὴ τοῦ λογοτέχνη μένει ἡ ἴδια στὸ χαρτὶ καὶ στὸ μικροφῶνο. Καὶ ὁ ἐλεγχος τοῦ κατακτητῆ μένει καὶ αὐτός, ἀλλοίμονο, ἴδιος, βάνανος καὶ ἐπικίνδυνος ὅπου καὶ ὅπως καὶ ἂν συναντήσῃ αὐτὴ τὴ φωνή. Ὁ κ. Μυριβήλης νομίζει ὅτι διαφορετικὴ ἦταν ἡ γερμανικὴ σφραγίδα πού ἔδωσε τὴν ἀδείαν κυκλοφορίας στὸ «Βιοσίλη τὸν Ἀρβανίτη» ἀπὸ τὴ γερμανικὴ ἐγκρίσιον πού ἔστειλε τὰ χειρόγραφα μου στὸ Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸ; Ἄλλα ξαίρω ἕνα παράπονον τοῦ κ. Μυριβήλη καὶ δικαιολογῶ τὴ γκρίνια

του. Ὅταν ἡ ἐλεύθερη καὶ πατριδὰ διάλεξε πέντε λογοτέχνες νὰ δώσουν πρῶτοι τὸ μεγάλο μήνυμα ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν, ἔλασε τὸν κ. Μυριβήλη. Ἐλάσε τὸν Σικελιανό, τὸν Βλαχογιάννη, τὸν Βενέζη, τὸν Θεοτοκά καὶ ἐμένα, — καὶ ἐμένα πρὸς αὐτὸς μῆνες πολλοῦς μετὰ εἶχε ἀντικαταστήσει στὴς φιλολογικὰς ἐκπομπὰς ὁ κ. Σπύρος Μελάς. Μ' ἐκάλεσε ἡ ἐλεύθερη πατριδὰ καὶ ἀπὸ τότε μ' ἔχει στὸν κομπὸ τῆς καθῆ Παρασκευῆ ἀπόγεμα.

κ.

Ὁ πρὸ ἀκαίσιος δυνάστης.

Ἐπάρχουν, λοιπόν, ἄνθρωποι πού δὲν κάνουν παρά νὰ σκέπτονται ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὦς τὸ βράδον καὶ ἀπὸ τὸ βράδον ὦς τὸ πρῶτ' εἰς ἡμᾶς, τί ὑποσχέθηκαμε καὶ ἀκόμα τί θὰ παρουσιάσουμε σήμερον, αὔριον, μεθαύριον στὴ «Νέα Ἑστία»; Καὶ νὰ μοῦ τὸ ἔλεγον, δὲ θὰ τὸ πιστεῦσα. Ἀλλὰ τώρα τὸ βλέπω γραμμένον καὶ εἶμαι ὑποχρεωμένος τουλάχιστον, νὰ συγκινηθῶ! Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι βγάξω συμπεράσματα ἀπὸ ὑπαιτιμότης σάν τοῦ κ. Μυριβήλη; τὰ «Φιλολογικὰ Χρονικὰ», ἔπειτ' ἀπὸ τόσα γεγονότα, τόσες συμφορὰς καὶ τόση διακοπὴ ἐπιφῆς μετὰ τοὺς ἀναγνώστες τους, στὸ πρῶτο κιόλας τεῦχος τους, σπεύδουν νὰ μᾶς θυμίσουν τὴν ὑπόσχεσίν μας «πῶς μόλις ἐλευθερωθῶμεν ἡ Ἑλλάδα, — ἀντιγράψουμε τὸ κείμενό τους, — θὰ ἀρχίζῃ (ἡ «Νέα Ἑστία») τίς καινοτομίας τῆς καὶ πρὶν ἅπ' ὅλα θὰ καταργῶσθε ἅπ' τίς σελίδες τῆς τῆς καθαρῆς» καὶ δὲ διατάζουν νὰ προβλέψουν ὅτι σὺν τεύχος τοῦτο θὰ ἔχουμε συνεργασίαν τοῦ Ἐπιμετῆ τῆς Παιδείας κ. Δημ. Σ. Μπαλάνου. Ἄφου, λοιπόν, οἱ ἄσπονδοι αὐτοὶ φίλοι μας τόσο ἐνδιαφέρονται καὶ ἀνησυχοῦν, τοὺς πληροφοροῦμε ὅτι δὲν ἐξέχασαμε τὴν ὑπόσχεσίν μας. Μόνον πού ἐμεῖς τὴ θυμόμαστε καλύτερα. Ἐγράψαμε, «ἡ «Νέα Ἑστία» θ' ἀποχαιρετήσῃ ὀριστικὰ τὴν καθαρῆν διὰ περῆσαι στὴ νέα τῆς περίοδον καὶ κάνει ριζικὴ μεταβολή, ὅχι γιὰ ν' ἀρνηθῆι ὅτι πραγματωπόησε ὡς τώρα ἀλλὰ γιὰ ν' ἀπλώσει τὴν προσπάθειά τῆς καὶ σὲ ἄλλους πνευματικὸς καὶ καλλιτεχνικοὺς τομεῖς. Καὶ ὁ ἀποχαιρετισμὸς αὐτὸς θὰ γίνῃ μόλις τελειώσῃ ὁ πόλεμος κτλ.». Ὁ πόλεμος ὅμως τελείωσε; Καὶ εἶναι δυνατὴ ἡ ριζικὴ μεταβολὴ πού θὰ ὀδηγήσῃ τὴν προσπάθειά μας σὲ εὐρύτερες ἀναζητήσεις, — διαφορετικὰ γιὰ νὰ γίνῃ ἡ μεταβολή; — τὴ στιγμή πού οἱ δυσκολίες τῆς πολεμικῆς ζωῆς καὶ ἡ σημερινὴ ἑλληνικὴ πραγματικότης δὲ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ συγκρατοῦμε ὅτι ἔχομε, δὲ μᾶς ἐπιτρέπουν καὶ νὰ τυπῶμε τὰ συνηθισμένα, τὰ κανονικὰ τεύχη μας; Ὁ ἀποχαιρετισμὸς στὴν καθαρῆν σα, — καὶ θάρθει ἡ ὥρα πού θὰ ἐξηγήσουμε τί ἐννοοῦμε μετὰ τὸν ἀποχαιρετισμὸν αὐτόν, — θὰ γίνῃ ὅταν μπορέσῃ ἡ «Νέα Ἑστία» νὰ τὸν συνδέσῃ μετὰ μιὰ θετικὴν ἐργασίαν, μετὰ μιὰ νέα κατάκτηση. Τώρα συνεχίζουμε μόνον. Ἐπιμένουμε ὅμως στὴν ἐξήγησιν αὐτῆς γιὰ τὴν ὀφείλομε καὶ σὺν κ. Μετ. Ροδά, πού μᾶς θυμίσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ὑπόσχεσίν

